

Ρ Α Κ Ι Ν Α Σ

Φ Α Ι Δ Ρ Α

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΛΕΧΛΛΗΣ

Ι Κ Α Ρ Ο Σ

Η ΡΟΛΟΓΟΣ

(1677)

Ἴδου ἄλλη μιὰ τραγωδία πού τὸ θέμα της εἶναι παρμένο ἀπὸ τὸν Εὐριπίδη. Μολονότι ἔχω ἀκολουθήσει μιὰ ὁδὸ κάπως διαφορετικὴ ἀπ' ὅ,τι ὁ δημιουργὸς ἐκεῖνος ὡς πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς δράσης, δὲν ἔπαφα νὰ ἐμπλουτίζω τὸ ἔργο μου μὲ ὅ,τι μοῦ φάνηκε πιὸ περιλαμπρο στὸ δικό του. Ἀλλὰ καὶ μόνο τὴν ἰδέα τοῦ χαρακτήρα τῆς Φαίδρας νὰ τοῦ χρωστοῦσα, δὲν θὰ δίσταζα νὰ ὁμολογήσω πὼς πρόκειται ἴσως γιὰ ὅ,τι πιὸ ἔλλογο ἔχω θέσει πάνω στὴ σκηνή. Διόλου δὲν μὲ ξαφνιάζει πού ὁ χαρακτήρας αὐτὸς εἶχε μιὰ τόσο λαμπρὴ ἐπιτυχία ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Εὐριπίδη, καὶ πού ἔχει πάλι τόσο πολὺ εὐδοκίμησει στὸν αἰῶνα μας, ἀφοῦ διαθέτει ὅλα τὰ προτερήματα πού ὁ Ἀριστοτέλης ἀπαιτεῖ γιὰ τὸν ἥρωα τῆς τραγωδίας, καὶ πού εἶναι ἱκανὰ νὰ διεγείρουν τὸν ἔλεο καὶ τὸ φόβο. Πραγματικά, ἡ Φαίδρα δὲν εἶναι μήτε ἐντελῶς ἔνοχη, μήτε ἐντελῶς ἀθώα. Βρίσκεται στὰ δεσμὰ, ἐξαιτίας τοῦ πεπρωμένου της καὶ τῆς ὀργῆς τῶν Θεῶν, ἑνὸς ἄνομου πάθους, πού γι' αὐτὸ φρικιᾷ πρώτη ἐκεῖνη. Κάνει ὅσες προσπάθειες μπορεῖ, γιὰ νὰ τὸ ὑπερνικήσει. Στέργει καλύτερα ν' ἀφεθεῖ νὰ πεθάνει παρὰ νὰ τὸ φανερώσει σὲ ὅποιονδῆποτε. Κι ὅταν ἀναγκάζεται νὰ τὸ ἀποκαλύψει, μιᾶ γι' αὐτὸ μὲ μιὰ σύγχυση πού δείχνει καθαρὰ ὅτι τὸ κρίμα της εἶναι πιότερο μιὰ τιμωρία τῶν Θεῶν παρὰ μιὰ ροπή τῆς Οὐλήσῃς της.

Φρόντισα ἀκόμη νὰ τὴν παραστήσω κάπως λιγότερο ἀποκρουστικὴ ἀπ' ὅ,τι στὶς τραγωδίες τῶν Ἀρχαίων, ὅπου ἀποφασίζει ἡ ἴδια νὰ κατηγορήσει τὸν Ἴππόλυτο. Θεώρησα ὅτι ἡ συκοφαντία εἶχε κάτι τὸ ὑπερβολικὰ ταπεινὸ καὶ τὸ ὑπερβολικὰ βδελυρὸ γιὰ νὰ τὴ βάλω στὸ στόμα μιᾶς πριγκίπισσας, πού διαθέτει ἄλλωστε συναισθημάτων τόσο εὐγενικὰ καὶ τόσο ἐνάρετα. Τούτῃ ἡ μικρότητα μοῦ φάνηκε πιὸ ταιριαστὴ σὲ μιὰ τροφὸ, πού θὰ μπορούσε νὰ ἔχει δουλικότερες κλίσεις, μὰ πού παρ' ὅλα αὐτὰ ἐπιχειρεῖ τούτῃ τὴν ψευδῆ κατηγορία μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ καὶ τὴν τιμὴ τῆς κυρᾶς της. Ἡ Φαίδρα δὲν συγκατανεῖ παρὰ γιατί βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ ταραχὴ τοῦ νοῦ πού τὴ βγάζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ της, κι ἔρχεται ἀμέσως μετὰ μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ δικαίωσε τὴν ἀθωότητα καὶ νὰ φανερώσει τὴν ἀλήθεια.

Ὁ Ἴππόλυτος κατηγορεῖται, στὸν Εὐριπίδη καὶ στὸν Σενέκα, ὅτι πράγματι βίασε τὴ μητριά του: *vini uirgus lullit*. Ὅμως ἐδῶ κατηγορεῖται πὼς

είχε μόνο την πρόθεση. Θέλησα να απαλλάξω τον Θησέα από μια σύγχυση που θά μπορούσε να τον καταστήσει δυσάρεστο στους Θεατές.

Σε ό,τι σχετίζεται με τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰππόλυτου, παρατήρησα πὼς οἱ Ἀρχαῖοι ἐπέκριναν τὸν Εὐρύπιδη ὅτι τὸν παράστησε σὰν ἕνα φιλόσοφο ἀπαλλαγμένο ἀπὸ κάθε ἀτέλεια: κάτι ποῦ ἔκανε ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ νεαροῦ πρίγκιπα νὰ προκαλεῖ πολὺ περισσότερο τὴν ἀγανάκτηση ἀπ' ὅ,τι τὸν οἶκτο. Θεώρησα ὅτι ἔπρεπε νὰ τοῦ προσδώσω κάποια ἀδυναμία, ποῦ θὰ τὸν καθιστοῦσε κάπως ἔνοχο ἀπέναντι στὸν πατέρα του, χωρὶς ὥστόσο νὰ τοῦ ἀφαιρέσω τίποτε ἀπὸ ἐκείνη τὴν ψυχικὴ μεγαλοσύνη, μὲ τὴν ὁποία σέβεται τὴν τιμὴ τῆς Φαίδρας καὶ ἀφήνεται νὰ ὑποστεῖ τὸ βᾶρος τῆς ἐνοχῆς, χωρὶς νὰ τὴν κατηγορήσει. Ἀποκαλῶ ἀδυναμία τὸ πάθος ποῦ νιώθει παρὰ τὴ θέλησή του γιὰ τὴν Ἀρικία, ποῦ εἶναι ἡ κόρη καὶ ἡ ἀδερφή τῶν Θανάσιμων ἐχθρῶν τοῦ πατέρα του.

Ἡ Ἀρικία πάλι διόλου δὲν εἶναι ἕνα πρόσωπο δικῆς μου ἐπινόησης. Ὁ Βιργίλιος λέει πὼς ὁ Ἰππόλυτος τὴν παντρεύτηκε κι ἔκανε μαζί της ἕνα γιό, ἀφοῦ ὁ Ἀσκληπιὸς τὴν ἀνάστησε. Καὶ ἀκόμη διάβασα σὲ μερικοὺς συγγραφεῖς ὅτι ὁ Ἰππόλυτος εἶχε παντρευτεῖ καὶ φέρει μαζί του στὴν Ἰταλία μιὰ νεαρὴ Ἀθηναία ὑψηλῆς καταγωγῆς, ποῦ ὀνομαζόταν Ἀρικία, καὶ ποῦ εἶχε δώσει τὸ ὄνομά της σὲ μιὰ μικρὴ πόλη τῆς Ἰταλίας.

Μνημονεύω τοῦτες τὶς ἀθροεντες, γιατί κύριο μέλημά μου εἶναι ν' ἀκολουθήσω μὲ μεγάλη εὐσυνειδησία τὸ μῦθο. Ἀκολούθησα μάλιστα τὴν ἱστορία τοῦ Θησέα, ἥπως ἀκριβῶς τὴν βρίσκουμε στὸν Πλούταρχο.

Σε αὐτὸν τὸν ἱστορικὸ βρήκα ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἔδωσε τὴν ἀφορμὴ νὰ διαδοθεῖ πὼς ὁ Θησέας κατέβηκε στὸν Ἄδη, γιὰ ν' ἀρπάξει τὴν Περσεφόνη, ἦταν ἕνα ταξίδι ποῦ ἐτοῦτος ὁ ἄρχοντας εἶχε κάνει στὴν Ἠπειρο πρὸς τὴν πηγὴ τοῦ Ἀχέροντα, στὸν οἶκο ἐνὸς βασιλιᾶ ποῦ τὴ γυναῖκα του ἤθελε ν' ἀρπάξει ὁ Πειρίθους, καὶ ποῦ συνέλαβε τὸν Θησέα αἰχμάλωτο, ἀφοῦ θανάτωσε τὸν Πειρίθου. Ἔτσι προσπάθησα νὰ διατηρήσω τὴν ἀληθοφάνεια τῆς ἱστορίας, χωρὶς τίποτε νὰ χάσει ἀπὸ τὰ στολισματα τοῦ μῦθου, ποῦ συνεισφέρει ὑπερβολικὰ στὴν ποίηση. Κι ἡ φήμη γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Θησέα, βασισμένη πάνω σὲ τοῦτο τὸ μυθικὸ ταξίδι, ἐπιτρέπει στὴ Φαίδρα νὰ κάνει τὴν ἐρωτικὴ ἐξομολόγησή, ποῦ γίνεται μιὰ ἀπὸ τὶς πρωταρχικὲς αἰτίες τῆς δυστυχίας της καὶ ποῦ δὲν θά 'χε τολμήσει ποτέ, ὅσο θὰ πίστευε ὅτι ὁ ἄντρας της ἦταν ζωντανός.

Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ δώσω καμιά διαβεβαίωση ὅτι ἐτοῦτο τὸ ἔργο εἶναι ὄντως τὸ καλύτερο ἀπὸ τὶς τραγωδίες μου. Ἀφήνω στοὺς ἀναγνώστες καὶ στὸ χροῖο νὰ αποφασίσουν γιὰ τὴν πραγματικὴ του ἀξία. Αὐτὸ ποῦ μπορῶ νὰ βεβαιώσω εἶναι ὅτι σὲ κανένα ἀπὸ ὅσα ἔχω γράψει ἡ ἀρετὴ δὲν εἰκονίζεται τόσο ἀνάγλυφα, ὅσο σὲ τοῦτο. Τὰ παραμικρὰ λάθη τιμωροῦνται αὐστηρᾶ. Καὶ μόνο ἡ σκέψη τοῦ ἐγκλήματος ἀντιμετωπίζεται μὲ ὅση φρίκη καὶ τὸ ἴδιο τὸ ἔγκλημα. Οἱ ἐρωτικὲς ἀδυναμίες θεωροῦνται ἀδυναμίες πραγματικές. Τὰ πάθη δὲν παρουσιάζονται μπροστὰ στὰ μάτια μας παρὰ μόνο γιὰ

νά φανερώσουν ἄλλη τὴ σύγχυση πού τὰ ἴδια προξενοῦν. Καί ἡ ἀμαρτία παρασταίνεται παντοῦ μὲ χρώματα πού σέ κάνουν νά γνωρίσεις τὴν ἀσκήμια της καί νά τὴ μισήσεις. Ἐδῶ ἀκριβῶς βρίσκεται ὁ στόχος, ὅπου κάθε ἀνθρώπος πού ἐργάζεται γιὰ τὸ κοινό, ὀφείλει νά προσηλῶνεται. Καί τοῦτον εἶναι πού οἱ πρῶτοι τραγικοὶ ποιητὲς εἶχαν ἐμπρός τους πάνω ἀπ' ὅλα. Τὸ θέατρό τους ἦτανε μιὰ σχολή, ὅπου ἡ ἀρετὴ διδασκόταν ὅσο καί στίς σχολές τῶν φιλοσόφων. Ἔτσι ὁ Ἀριστοτέλης θέλησε νά διατυπώσει τοὺς κανόνες τοῦ δραματικοῦ ποιήματος. Καί ὁ Σωκράτης, ὁ σοφότερος τῶν φιλοσόφων, δὲν ἀπαξίωνε νά δίνει ἓνα χέρι βοήθειας στὴ σύνθεση τῶν τραγωδιῶν τοῦ Εὐριπίδη. Θὰ ἔπρεπε νά εὐχηθοῦμε τὰ κείμενά μας νά εἶναι τὸ ἴδιο στέρεα καί γεμάτα μὲ χρήσιμες διδαχὲς ὅσο κι ἐκείνων τῶν ποιητῶν τὰ ἔργα. Θὰ 'τανε ἴσως ἓνας τρόπος νά συμφιλιώσουμε τὴν τραγωδία μὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ξακουστοὺς γιὰ τὴν εὐσέβεια καί γιὰ τὴ σοφία τους, πού τὴν καταδίκασαν τὸν τελευταῖο καιρὸ καί πού θὰ τὴν ἔκριναν χωρὶς ἀμφιβολία εὐμενέστερα, ἂν οἱ συγγραφεῖς φρόντιζαν τόσο νά διδάσκουν τοὺς θεατὲς τους ὅσο καί νά τοὺς ψυχαγωγοῦν, κι ἂν ἀκολουθοῦσαν γι' αὐτὸ τὸν ἀληθινὸ προορισμὸ τῆς τραγωδίας.

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΘΗΣΕΑΣ

γιός τοῦ Λιγέα, βασιλιάς τῆς Ἀθήνας

ΦΑΙΔΡΑ

γυναίκα τοῦ Θησέα, κόρη τοῦ Μίνωα καὶ τῆς Πασιφάης

ΗΠΙΟΛΥΤΟΣ

γιός τοῦ Θησέα καὶ τῆς Ἀντιόπης, βασίλισσας τῶν Ἀμαζόνων

ΑΡΙΚΙΑ

πριγκίπισσα ἀπὸ τὸ βασιλικὸ γένος τῆς Ἀθήνας

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

παιδαγωγὸς τοῦ Ἰππόλυτου

ΟΙΝΩΝΗ

τροφὸς καὶ ἔμπιστη τῆς Φαίδρας

ΙΣΜΙΝΗ

ἔμπιστη τῆς Ἀρικής

ΠΑΝΟΪΗ

γυναίκα ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῆς Φαίδρας

ΦΡΟΥΡΟΙ.

Ἡ σκηνὴ εἶναι ἐν Τροιζήνῃ, πόλει τῆς Πελοπόννησος.

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ - ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- Τὴν πῆρα τὴν ἀπόφαση: φεύγω, ἀκριβέ μου Θηραμένη,
 Κι ἀφήνω τὴ ζωὴ τῆς βμορφης Τροιζήνας.
 Μὲς στὴ Θανάσιμη ἀμφιβολία πού με ταραίζει,
 Νὰ κοκινίζω ἀισθάνομαι γιὰ τὴν ἀναμελιά μου.
 5 Ἀπ' τὸν πατέρα μου μακριὰ πάνω ἀπὸ ἔξι μῆνες,
 Κι οὔτε πού ξέρω τί ἀπέγινε ὁ ἀκριβός μου·
 Κι οὔτε ποιοὶ τόποι ἄφαντο μπορεῖ νὰ τὸν κρατοῦνε.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Τότε, Ἄρχοντά μου, ποῦ θὰ πᾶς νὰ τὸν ἀναζητήσεις;
 Νὰ σὲ λυτρώσω θέλοντας ἀπὸ τὸ δίκαιο φόβο,
 10 Ἴς δυὸ κιόλας ταξίδεψα τὶς θάλασσες πού ἡ Κόρινθος χωρίζει·
 Καὶ τὸ Θησέα γύρεψα στοὺς κάτοικους τῆς ὕχθης
 Ὅπου θεωρεῖς ὁ Ἄχέροντας νὰ χάνεται στὸν Ἄδη·
 Πῆγα στὴν Ἥλιδα, κι ἀφήνοντας τὸ Ταίναρο,
 Ἐφτασα ὡς τὴ θάλασσα πού εἶδε τὸν Ἴκαρο νὰ πέφτει.
 15 Μὲ ποιὰ ἐλπίδα νέα καὶ σὲ ποιὲς χῶρες φωτεινὲς
 Ὅτι θὰ βρεῖς τὰ ἴχνη του πιστεύεις;
 Κι ἀκόμη, ὁ πατέρας σου ὁ Βασιλιάς ποιὸς ξέρει
 Ἄν θέλει τὸ μυστικὸ νὰ μάθουμε τῆς ἀπουσίας του;
 Κι ἐνῶ μαζί σου τρέμουμε γιὰ τὴ ζωὴ του, ποιὸς ξέρει ἂν
 20 Ἀτάραχος, κρατώντας ἀπὸ μᾶς κρυφοὺς καινούργιους ἔρωτες,
 Μιὰν ἐρωμένη νὰ πλανέψει ὁ Ἴρωας δὲν προσδοκᾷ μονάχα...

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- Σώπασε, Θηραμένη μου, καὶ τὸ Θησέα σεβάσου.
 Ἴὰ λάθῃ τὰ νεανικὰ ἔχοντας πίσω του ἀφήσει,
 Ἄνάξιο ἐμπόδιο δὲν τὸν κρατεῖ κανένα·
 25 Καὶ τὸν ὀλέθριο κλυδωνισμὸ τῶν πόθων του ἡρεμιάοντας,

Ἡ Φαίδρα πάει καιρὸς ποὺ ἀντίζηλη πιά δὲ φοβᾶται.
 Γυρεύοντάς τον τέλος τὸ χρέος μου θὰ πράξω,
 Κι ἀπὸ τὸν τόπο ἐτοῦτο, ποὺ ν' ἀντικρίζω δὲν τολμῶ, θὰ φύγω.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

30 Ἐί ἀπὸ πότε, Ἄρχοντά μου, σὲ ταράζουν
 Λυτὰ τὰ μέρη τὰ γαλήνια, ποὺ ὄντας παιδί ἀγάπησες,
 Καὶ ποὺ τὴν ἡσυχὴ ζωὴ τους σὲ εἶδα νὰ τὴν προτιμᾷς
 Ἄπ' τῆς Ἀθήνας καὶ τοῦ παλατιοῦ τὸν μεγαλόπρεπο σάλο
 Ποιὸς κίνδυνος, ποιὸ βάσανο σὲ διώχνει;

ΙΠΠΟΛΙΤΟΣ

35 Ἡ ἐποχὴ ἐκείνη τῆς εὐτυχίας πέρασε. Ἄλλαξαν ὅλα ὕψη,
 Σ' αὐτὲς τίς ὄχθες οἱ Θεοὶ σὰν ἔριξαν μιὰ μέρα
 Τῆς Πασσιφάης καὶ τοῦ Μίνωα τὴ θυγατέρα.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Σὲ νιώθω: γιὰ ὅσα βάσανα περνᾷς ξέρω ποιὸς φταίει.
 Ἡ Φαίδρα ἐδῶ σὲ τυραννᾷ, πληγώνει τὴ ματιὰ σου.
 Ἄπὸ τὴν ὥρα ποὺ σὲ εἶδε, μιὰ ἐπικίνδυνη μητριά,
 40 Ποὺ πρώτη ἢ ἐξορία σου ἔδειξε τὴν ἰσχύ της.
 Ὅμως τὸ μίσος της, ἄλλοτε πάνω σου προσηλωμένο,
 Ἄδυναμὸ εἶναι ἢ σβησμένο τώρα πιά.
 Μὲ ποιούς κινδύνους ἄλλωστε μπορεῖ νὰ σὲ ἀπειλήσει
 Γυναίκα ἐτοιμοθάνατη, ποὺ ψάχνει νὰ πεθάνει;
 45 Ἡ Φαίδρα, χτυπημένη ἀπὸ κακὸ ποὺ ἐπίμονα κρυφὸ κρατᾷ,
 Στὸ τέλος ἀπ' τὸν ἴδιο της κατάκοπη τὸν ἑαυτὸ κι ἀπὸ τὸ φῶς τῆς μέρας,
 Τί σχέδια μπορεῖ σὲ βάρος σου νὰ καταστρώσει;

ΙΠΠΟΛΙΤΟΣ

Δὲν εἶναι ἢ μάταιη ἔχθρα της κεῖνο ποὺ μὲ φοβίζει.
 Φεύγοντας ὁ Ἰππόλυτος ἄλλον ἐχθρὸ ἀποφεύγει:
 50 Φεύγω, τ' ὁμολογῶ, τὴ νεαρὴ Ἄρικια,
 Ἄπομεινάρι ἐπίβουλου γιὰ μᾶς κι ὀλέθριου γένους.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Τί; Ἄρχοντά μου, ἐσὺ τὴν κατατρέχεις;
 Τῶν ἄσπλαγχων Παλλαντιδῶν ἡ ὕμωρη ἀδερφή
 Στίς σκευωρίες δὲ βουτήχτηκε τῶν δόλιων ἀδερφῶν της.
 55 Κι ἐσὺ γιὰτὶ νὰ ἀποστρέφῃσαι τ' ἄδολα θέλητρά της;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Μὰ δὲ θὰ τὴν ἀπέφευγα, ἂν τὴν ἀποστρεφόμιον.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Συμπάθα με, Ἄρχοντα, νὰ πῶ τὸ αἴτιο τῆς φυγῆς σου;
 Μήπως δὲν εἶσαι πιά ὁ ἀγέρωχος Ἰππόλυτος,
 Τῶν νόμων τῶν ἐρωτικῶν ἐχθρὸς ἀμειλικτος
 60 Καὶ τοῦ ζυγοῦ πού ὁ Θησέας τόσες φορὲς ὑπέμεινε;
 Ἢ Ἄφροδίτη, πού γιὰ καιρὸ ἢ περηφάνεια σου ἀψήφησε,
 Στὸ τέλος τὸν Θησέα νὰ δικαιώσει μήπως Οἴλησε;
 Καὶ σένα βάζοντας στὴν ἴδια μοίρα μὲ τοὺς ὑπόλοιπους Θνητούς,
 Σὲ ἀνάγκασε τὰ ἱερά της νὰ λατρέψεις;
 65 Ἄρχοντα, μήπως ἀγαπᾷς;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- Φίλε, μὰ τί τοιμᾶς νὰ λές;
 Σὺ πού κατέχεις τὴν καρδιά μου ἀπ' τὸν καιρὸ πού ἀνάσασα,
 Λισθήματα τόσο περήφανης καρδιάς, τόσο ἀκατάδεχτης,
 Πῶς μπορεῖς καὶ ζητᾷς μὲ ντροπὴ νὰ προδώσω;
 Πέρα ἀπὸ τὸ γάλα της, μητέρα ἀμαζόνα
 70 Μοῦ ἔδωκε ἀκόμη νὰ θηλάσω τὴν περηφάνεια τούτη πού θαυμάζεις·
 Σὲ ἤλικία πιδ μεστή σὰν ἔφτασα ὁ ἴδιος
 Λιστάνθηκα περήφανος μαθαίνοντας ποῖος εἶμαι.
 Κι ἐσὺ στὸ πλάι μου πιστὸς μὲ ζῆλο γνήσιο,
 Μοῦ ἔλεγες τότε τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα μου.
 75 Θυμᾶσαι πόσο ἢ ψυχὴ μου, στὰ λόγια σου ἐκστατικῇ,
 Θερμαίνονταν ἀπ' τὴν ἀφήγηση τῶν φωτεινῶν του ἄθλων,
 Σὰν μοῦ παράστανες αὐτὸν τὸν ἥρωα τὸν ἄφοβο
 Παρηγοριὰ νὰ δίνει στοὺς Θνητοὺς γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ Ἄλκειδῆ,
 Τὰ τέρατα πνιγμένα, τιμωρημένοι κι οἱ ληστές,
 80 Ὁ Σκείρων, ὁ Προκρούστης, κι ὁ Σίνις, κι ὁ Κερκύων,
 Καὶ σκορπισμένα τὰ ὀστά τοῦ γίγαντα τῆς Ἐπιδάουρου,
 Κι ἡ Κρήτη ἀχνίζοντας ἀπ' τοῦ Μινώταουρου τὸ αἷμα.
 Ὅμως γιὰ κατορθώματα λιγότερο ἔνδοξα σὰν μοῦ μιλοῦσες,
 Γι' ἀγάπης ὄρκους πού ἐμοίραζε σὲ χίλιους τόπους·
 85 Στὴ Σπάρτη ἢ Ἑλένη κλεμμένη ἀπ' τοὺς γονιούς της,
 Ἢ Σαλαμίνα μάρτυρας τῶν Ὁρήνων τῆς Περιβόιας,
 Καὶ τόσες ἄλλες, πού καὶ ὁ ἴδιος ἔχει ξεχάσει τὰ ὀνόματα,
 Πλάσματα εὐκολόπιστα πού ἢ φωτιά του ἐγέλασε:
 Στους βράχους ἢ Ἀριάδνη ν' ἀνιστορεῖ τις ἀνομίες του,

- 90 'Η Φαίδρα τέλος ἀρπαγμένη μ' εὐνοϊκότερους οἰωνούς.
 (Θυμᾶσαι πῶς, βαρύθυμος σέ τοῦτα ἐδῶ τὰ λόγια,
 Σέ ἀνάγκαζα συχνά τὸ μάθημα νὰ συντομέψεις,
 Εὐτυχισμένος ἂν μποροῦσα ἀπὸ τίς μνήμες νά 'σβηνα
 Μιᾶς ἱστορίας τόσο λαμπρῆς αὐτὸ τ' ἀνάξιο μέρος!
- 95 Καὶ τώρα ἐγώ, μὲ τὴ σειρά μου, Ὁὰ σκλαβωνόμουνα ποτέ;
 Καὶ οἱ Θεοὶ μέχρις ἐκεῖ Ὁὰ μὲ εἶχαν ταπεινώσει;
 Μέσα στοὺς ἀναντροὺς μου στεναγμοὺς ἀκόμα περισσότερη Ὁ' ἄξιζα
 καταφρόνια,
 Μιὰ κι ὁ Θησέας μὲ τόσες δόξες γίνεται ἄξιος γιὰ συνγνώμη,
 'Ενῶ μὴν ἔχοντας ἐγὼ μέχρι τὰ σήμερα δαμάσει οὔτε ἓνα τέρας
- 100 Δὲ δικαιῶμαι ὅπως ἐκεῖνος ν' ἀμαρτήσω.
 Μὰ κι ἂν ἡ περηφάνεια μου ἔφτανε νὰ λυγίσει,
 Κατακτητὴ μου Ὁὰ 'κανα τὴν 'Αρικία;
 'Τὰ πλανημένα μου τὰ λογικὰ δὲ Ὁὰ ἀνακαλοῦσαν
 Τὸ αἰώνιο ἐμπόδιο πού μᾶς χωρίζει;
- 105 'Τὴν ἀπικλήρυξε ὁ πατέρας· μὲ νόμους αὐστηροὺς
 'Απαγορεύει ν' ἀποκτήσουνε τ' ἀδέρφια τῆς ἀνίψια:
 'Απὸ ἓνα μίσχο ἔνοχο φοβᾶται τὸ βλαστὸ·
 Θέλει ἀντάμα μὲ τὴν ἀδερφή νὰ θάψει τὸ θνομά τους,
 Κι ὑποταγμένη στὴν κηδεμονία του μέχρι τὸν τάφο,
- 110 Ποτὲ οἱ φωτιεὲς τοῦ ὑμέναιου γι' αὐτὴν νὰ μὴν ἀνάψουν.
 'Τὰ δίκια τῆς λοιπὸν ἀρμόζει νὰ ὑπερασπίσω ἐνάντια σ' ἓναν πατέρα
 ὀργισμένο;
 Νὰ γίνω ἐγὼ παράδειγμα τοῦ θράσους;
 Καὶ σ' ἓναν ἔρωτα τρελὸ ἢ νιότη μου ριγμένη...

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- 115 "Αἰ! "Αρχοντά μου, σὺν ἔρθει ἡ ὥρα ἡ γραμμένη,
 Οἱ οὐρανοὶ τὴ γνώμη μας οὔτε πού λογαριάζουν.
 'Τὰ μάτια σου ὁ Θησέας νὰ τὰ σφαλίσει θέλοντας, τ' ἀνοίγει·
 Καὶ μὴν ἀπειθαρχη φωτιὰ φουντώνοντας τὸ μίσος του,
 Καινούργια εὐνοια προσφέρει στὸν ἐχθρό του.
 Γιατί, στὸ τέλος, μιὰ ἀγνή νὰ σέ τρομάξει ἀγάπη;
- 120 Μήπως διστάζεις νὰ γευτεῖς τὴν ἡδονὴ πού κρύβει;
 Καὶ Ὁὰ δειλιάζεις πάντοτε, μένοντας μακριὰ τῆς;
 Ποιὸς δὲν ἐπαραστράτισε στοῦ 'Ηρακλῆ τὰ χνάρια;
 Ποιὸς σθένος δὲν ἐδάμασε ποτὲ ἡ 'Αφροδίτη;
 Κι ἐσὺ ἀκόμη, πού τὴ μάχεσαι, ἄραγε Ὁὰ ὑπῆρχες,
 125 "Αν πάντοτε ἀνυπόταχτη στοὺς νόμους τῆς ἡ 'Αντιόπη,

- Δὲ φλέγονταν ἀπὸ φωτιά σεμνή γιὰ τὸ Θησέα;
 Ἴτι ὅμως ὠφελεῖ νὰ προσποιούμαστε μὲ λόγους ξιπασμένους;
 Πρέπει νὰ τὸ δεχτεῖς: ὅλα εἶναι ἀλλαγμένα· ἐδῶ καὶ λίγες μέρες
 Λιγότερο συχνὰ σὲ βλέπουμε, ἄγριο κι ἀλαζόνα,
 130 Πότε μὲ τὸ ἄρμα νὰ πετᾷς στῆς Θάλασσας τὴν ἄκρη,
 Πότε, δεινὸς στὴν τέχνη πού βρῆκε ὁ Ποσειδῶνας,
 Κάποιο ἀδάμαστο ἄλογο στὸ χαλινὸ ὑπάκουο νὰ κάνεις.
 Λιγότερο συχνὰ τὰ δάση ἀντηχοῦν ἀπ' τοὺς ἀλαλαγμούς μας·
 Γεμάτα μὲ φωτιά κρυφὴ τὰ μάτια σου βαραίνουν.
 135 Ἄμφιβολία δὲν ὑπάρχει πῶς ἀγαπᾷς, πῶς φλέγεσαι·
 Λιώνεις κρατώντας μυστικὴ μέσα σου μιὰν ἀβρώστια.)
 Τῆς Ἀρικίας ἡ ὁμορφιά σὲ ἔχει σαγηνέψει;

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

Θὰ φύγω, Θηραμένη, νὰ ψάξω τὸν πατέρα μου.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Καὶ δὲν θὰ ἰδεῖς τὴ Φαίδρα προτοῦ νὰ φύγεις,
 140 Ἄρχοντα;

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

Τὸ ἀποφάσισα: μπορεῖς νὰ τῆς τὸ πείς,
 Θὰ τὴν ἰδῶ, μιὰ καὶ τὸ χρέος μου τ' ὀρίζει.
 Ποιὰ ὅμως νέα συμφορὰ τὴν ἀκριβὴ της βασανίζει τὴν Οἰνῶνη;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ – ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ, ΟΙΝΩΝΗ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΟΙΝΩΝΗ

- Ἄρχοντα, ἀλίμονο! Ποιὸ βᾶσανο μπρὸς στὸ δικό μου παραβγαίνει;
 Πάει ἡ Βασίλισσα ν' ἀγγίξει τὸ μοιραῖο τέλος της.
 145 Μάταια μένω πλάι της νὰ τὴ φυλάω μερόνυχτα:
 Σβῆνει μέσα στὰ χέρια μου ἀπὸ κρυφὴν ἀβρώστια.
 Μιὰ παραζάλη ἀτέρμονα στὸ νοῦ της βασιλεύει.
 Ἢ Ὀλίψη της ἀσίγαστη τὴν ξεριζώνει ἀπὸ τὴν κλίνη.
 Ἐλέει νὰ βγεῖ ἔξω στὸ φῶς· κι ὅμως βαθαῖα ἡ ὕδνη της
 150 Ὅλους μοῦ δίνει πρόσταγμα νὰ διώξω...
 Ἴσρχεται, νά!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Ἄρκεϊ: ἄς τὴν ἀφήσω,
Μὴν ἀντικρίσει οὔτε στιγμή μίαν βῆψη πού ἀποστρέφεται.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ - ΦΛΙΑΔΡΑ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΦΛΙΑΔΡΑ

Πιὸ πέρα ἄς μὴν πᾶμε. Ἄς μείνουμε ἐδῶ, ἀκριβή μου Οἰνώνη.
Δὲν ἀντέχω ἄλλο πιά: οἱ δυνάμεις μὲ ἀφήνουν.
155 Ἐὰ μάτια μου θαμπώνει τὸ φῶς πού ξαναβλέπω,
Καὶ τρέμοντας λυγᾶν τὰ γόνατά μου.
Ὅμιέ! (Καθίξει.)

ΟΙΝΩΝΗ

᾿Ω παντοδύναμοι Θεοί! δεῖτε μὲ σπλάχνιση τὸ σπαραγμὸ μας!

ΦΛΙΑΔΡΑ

Πῶς τοῦτοι οἱ μάταιοι στολισμοὶ κι οἱ πέπλοι μὲ βαραίνουν!
Ποιὸ χέρι ἀνυπόφορο, σιάχνοντας τίς πλεξίδες,
160 Φρόντισε τὰ μαλλιά στὸ μέτωπό μου ἐπάνω νὰ μαζέψει;
Ὅλα μὲ θλίβουν καὶ μ' ἀφανίζουν, καὶ συμμαχοῦνε νὰ μ' ἀφανίσουν.

ΟΙΝΩΝΗ

Πῶς ὅλες σου οἱ ἐπιθυμίες ἢ μιὰ τὴν ἄλλη σβήνει!
Ἢ ἴδια ἐσύ, κατὰδικάζοντας τ' ἄνομα σχέδιά σου,
Παρότρυνες πρὶν ἀπὸ λίγο τὰ χέρια μας νὰ σὲ στολίσουν·
165 Ἢ ἴδια ἐσύ, ἀνακαλώντας τὴ δύναμη τὴν προτινὴ σου,
Νὰ δείξεις ἤθελες τὸν ἑαυτὸ σου, νὰ ξαναϊδεῖς τὸ φῶς.
Τὸ βλέπεις· κι ἔτοιμη εἶσαι νὰ κρυφτεῖς, Κυρά μου,
Μισεῖς τὸ φῶς τῆς μέρας, πού λίγο πρὶν ἐζήταγες;

ΦΛΙΑΔΡΑ

Πλάστη λαμπρέ, ὑπέρτατε, μιᾶς οἰκογένειας Ολιβεργῆς!
170 Σὺ, πού ἡ μύνα μου τοιμοῦσε νὰ παινεύεται πῶς εἶναι κόρη σου
Καὶ πού μπορεῖ νὰ κοκκινίξεις μέσα σὲ τέτοια παραζάλη βλέποντάς με,
Ἢ Πιλε, στερνή βγαίνω φρορὰ νὰ σὲ ἀντικρίσω.

ΟΙΝΩΝΗ

- Τί; τὸν πόθο ἐτοῦτο τὸν φριχτὸ πιά δὲ Ὁ' ἀποτινάξεις;
 Νὰ ἀπαρνέσαι τὴ ζωὴ ὅα σ' ἀντικρίζω πάντα,
 175 Μὲ φονικὲς ἀπόπειρες νὰ θῆς τὸ θάνατό σου;

ΦΛΙΑΡΑ

Θεοί! στὸν ἴσκιό τῶν δασῶν ἄς ἤμουν καθισμένη!
 "Δραγε πότε ὅα μπορέσω, μέσ' ἀπὸ δόξας κουρνιαχτό,
 "Ἄρμα πού φεύγει μέσ στὸ στάδιο ν' ἀκολουθήσω μὲ τὰ μάτια;

ΟΙΝΩΝΗ

Τί λές, Κυρά;

ΦΛΙΑΡΑ

- Ποῦ εἶμαι; καὶ τί λέω; ἢ ἀνόητη!
 180 Ποῦ ἄφησα τοὺς πόθους μου καὶ τὸ μυαλό μου νὰ πλανιοῦνται;
 Τά'χω χαμένα: μοῦ πῆραν οἱ Θεοὶ τὸ νοῦ.
 Τὴν ὕψη μου ἢ ντροπή, Οἰνῶνη, κοκκινίζει.
 Πολλὰ σὲ ἄφησα νὰ ἰδεῖς ἀπ' τοὺς αἰσχροὺς καημούς μου.
 Καὶ πλημμυρίζουν δάκρυα τὰ μάτια μου, δίχως ἐγὼ νὰ θέλω.

ΟΙΝΩΝΗ

- 185 "Λχ! ἂν ἔπρεπε νὰ κοκκινίσεις, κοκκίνισε γιὰ μιὰ σιωπὴ
 'Λκόμα πιὸ ἀβάσταχτα πού κάνει τὰ δεινά σου.
 'Ἀρνέσαι τίς φροντίδες μας, στοὺς λόγους μας κλείνεις τ' αὐτιά,
 Θέλεις λοιπὸν ν' ἀφήσεις τὴ ζωὴ σου ἀλύπητα νὰ πάρει τέλος;
 Ποιὰ τρέλα νὰ τὴ σταματᾷ στὴ μέση τῆς ροῆς της;
 190 Ποιὸ δηλητήριο ἢ γητεῖα νὰ 'χει στερῆσει τὴν πηγὴ της;
 Οἱ ἴσκιό τρεῖς φορές σκοτεινίασαν τοὺς οὐρανοὺς,
 'Ἀφότου μέσ στὰ μάτια σου δὲ στάλαξε ὁ ὕπνος,
 Κι ἡ μέρα τρεῖς φορές τὴ νύχτα ἔδιωξε τὴ σκοτεινή,
 'Ἀφότου ἀρνίεται τὴν τροφή καὶ λιώνει ἐτούτῃ ἢ σάρκα.
 195 Ποιὸ σχέδιο ἀποτρόπαιο νὰ σ' ἔχει παγιδέψει;
 Μὲ ποιὸ δικαίωμα τολμᾷς νὰ θῆς τὸ θάνατό σου;
 Προσβάλλεις τίς Θεότητες πού πλάσαν τὴ ζωὴ σου.
 Τὸν ἄντρα πού σὲ δένει μαζί του ἢ πίστη ἐγκαταλείπεις;
 'Ἐγκαταλείπεις τέλος καὶ τὰ δύσμοιρα παιδιὰ σου,
 200 Κάτω ἀπὸ μιὰ σκληρὴ δουλειὰ ρίχνοντάς τα.
 Στοχάσου πὺς τὴν ἴδια μέρα πού ἡ μάνα τους Ὁ' ἀφανιστεῖ,
 'Ὁ γιὸς τῆς ξένης Ὁ' ἀρχίσει νὰ ἐλπίζει,

- Λύττος ὁ ἀγέρωχος ἐχθρός, δικός σου καὶ τῆς γέννας σου,
 Λύττος ὁ γιὸς ποῦ κράτησε στὰ σπλάγχνα Ἰμαζόνα,
 205 Λύττος ὁ Ἰππόλυτος...

ΦΛΙΔΡΑ

Θεοί!

ΟΙΝΩΝΗ

Ἡ κατηγορία τούτη σὲ πονάει.

ΦΛΙΔΡΑ

Ποῖο ἄνομα βγήκε ἀπ' τὸ στόμα σου, δυστυχισμένη;

ΟΙΝΩΝΗ

- Λοιπὸν! σιωπὰ ζεσπάει ὁ θυμός σου:
 Σὲ βλέπω μὲ χαρὰ σ' αὐτὸ τὸ ἄνομα τὸ ὀλέθριο νὰ φρίτεις.
 Ζῆσε λοιπὸν. Χρέος κι ἀγάπη νὰ σὲ παρακινοῦν.
 210 Ζῆσε, καὶ μὴν ἀφήσεις μιᾶς Σκύθισσας ὁ γιός,
 Καταπονώντας τὰ παιδιὰ σου μὲ στυγερὴ ἐξουσία,
 Τὸ αἷμα τῆς Ἑλλάδας καὶ τῶν Θεῶν τὸ ὠραιότερο νὰ ὀρίζει.
 Μὰ πάρε το ἀπόφαση· κάθε στιγμὴ σὲ λιώνει.
 Τῆ σωριασμένη δύναμή σου γρήγορα ξαναβρές,
 215 Μιὰ καὶ ἡ δάδα τῆς ζωῆς σου, ἔτοιμη νὰ σβηστεῖ,
 Ἄκόμενη ἀντέχοντας, μπορεῖ νὰ ξανανάψει.

ΦΛΙΔΡΑ

Πολὺ τὴν ἄφησα τὴν ἔνοχη ζωὴ μου νὰ μακρύνει.

ΟΙΝΩΝΗ

- Τί λές; μὴπως καὶ σ' ἔχουνε σπαράξει κάποιες τύψεις;
 Ποῖο κρίμα νὰ σὲ βύθισε στὴ μαύρη ἀγωνία;
 220 Τὰ χέρια σου νὰ βράχηκαν τάχα σ' ἀθῶο αἷμα;

ΦΛΙΔΡΑ

Τὰ χέρια μου, μὰ τοὺς Θεούς, εἶν' ἐντελῶς ἀθῶα.
 Ἄς ἦτανε ἀμόλυπτη ὅσο κι αὐτὰ ἡ καρδιά μου!

ΟΙΝΩΝΗ

Ποῖο σχέδιο φρικτὸ νὰ ἔχεις γεννήσει
 Κι εἶναι ἡ καρδιά σου ἔτσι γεμάτη τρόμο;

ΦΛΙΑΔΡΑ

- 225 Εἶπα ἄρκετά. Γιὰ τὰ ὑπόλοιπα μὴν ἐπιμένεις.
Κάλλιο ἄς πεθάνω, παρὰ ἀπ' τὸ στόμα μου νὰ βγεῖ φρικτὴ ὁμολογία.

ΟΙΝΩΝΗ

- Πέθανε τότε, τὴν ἀνελέητη κράτησε σιωπὴ σου·
Μὰ ψάξε ἄλλο χέρι τὰ μάτια σου νὰ κλείσει.
"Ἐστω κι ἂν μόλις ἓνα φῶς ἀδύναμο μένει σὲ σένα,
230 Πρώτη ἢ δική μου ἢ ψυχὴ θὰ κατεβεῖ στὸν "Ἄδη.
"Ἄπειροι δρόμοι ἀνοιχτοὶ πάντα ἐκεῖ ὀδηγοῦνε, |
Κι ἡ δίκαιη ὀδύνη μου τὸν πιὸ γοργὸ θὰ πάρει.
"Ἀκαρδη, πότε νὰ σ' ἔχει ἡ πίστη μου προδώσει;
Λησιμόνησες ποὺ σὰν γεννιόσουν ἐγὼ σὲ δέχτηκα στὴν ἀγκαλιά μου;
235 Ἴδὸν τόπο μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, ἴλα γιὰ σένα τὰ ἔχω ἀφήσει.
Ἰέτοιμα κρατοῦσες πληρωμὴ γιὰ τὴν ὑποταγὴ μου;

ΦΛΙΑΔΡΑ

"Ἄν ἤξερε τὸ πεῖσμα σου τί καρπὸ πάει νὰ δρέψει!
"Ἐτσι καὶ λύσω τὴ σιωπὴ ἀπὸ τὴ φρίκη θ' ἀνατριχιάσεις.

ΟΙΝΩΝΗ

- Καὶ τί θὰ πεῖς, Οὐράνιοι! ἀνώτερο
240 Ἴπὸ τὴ φρίκη νὰ ξεψυχᾷς μπροστά μου;

ΦΛΙΑΔΡΑ

"Ὅταν τὸ κρίμα μου θὰ μάθεις, τὴ μοίρα ποὺ ἐπάνω μου βαραίνει,
Δὲ θὰ πεθάνω ἔνοχη γι' αὐτὸ πιὸ λίγο, πιότερο ἔνοχη θὲ νὰ πεθάνω.

ΟΙΝΩΝΗ

- Κυρά μου, στ' ὄνομα τῶν δακρύων ποὺ ἔχω γιὰ σένα χύσει,
Τ' ἀδύναμα τὰ γόνατα κρατώντας σου ἀγκαλιασμένα,
245 Λευτέρωσέ μου τὸ μυαλὸ ἀπ' τὴν ὀλέθρια τούτῃ ἀπορία.

ΦΛΙΑΔΡΑ

Ἐσὺ τὸ θέλεις. Σήκω.

ΟΙΝΩΝΗ

ΦΛΙΔΡΑ

Τί πάω νά τῆς πῶ, Οὐρανέ, καί ἀπό ποῦ ν' ἀρχίσω;

ΟΙΝΩΝΗ

Μέ μάταιους φόβους νά μέ πληγώνεις πάψε.

ΦΛΙΔΡΑ

250 Ἐχθρα τῆς Ἀφροδίτης! Ὀργή μοιραία!
 Ἀΐσχη ὅπου τῆ μάνα μου εἶχε ριγμένη ὁ ἔρωσι!

ΟΙΝΩΝΗ

Λησμόνα τα, Κυρά· καί τώρα πιά γιά πάντα
 Μιά σιωπή αἰώνια τῆ μνήμη τους ἄς κρύβει.

ΦΛΙΔΡΑ

Ἀριάδνη, ἀδερφή μου, ποιά πληγωμένη ἀγάπη
 Σὲ θανάτωσε στίς ἕχθρες ὅπου ἔρημη σ' ἀφῆσαν!

ΟΙΝΩΝΗ

255 Κυρά, τί κάνεις; ποιὸς σπαραγμὸς θανάσιμος
 Στὸ γένος σου ἐνάντια σήμερα νά σέ στρέφει;

ΦΛΙΔΡΑ

Ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Ἀφροδίτη, ἀπὸ τ' ἀξιοθρήνητο ἐτοῦτο γένος
 Χάνομαι ἡ ἀλλόττερη κι ἡ τελευταία.

ΟΙΝΩΝΗ

Ἀγαπᾶς;

ΦΛΙΔΡΑ

Νιώθω τοῦ ἔρωτα ὅλη τὴν τρέλα.

ΟΙΝΩΝΗ

260 Γιὰ ποιόν;

ΦΛΙΔΡΑ

Ἐῆς φρένης τὸ ἀποκορύφωμα θ' ἀκούσεις.
 Ἀγαπῶ... Σὲ τοῦτο τὸ μοιραῖο τ' ἔνομα, τρέμω, ἀνατριχιάζω,
 Ἀγαπῶ...

ΟΙΝΩΝΗ

Ποιόν;

ΦΛΙΔΡΑ

Ξέρεις, αὐτόν, τὸ γιὸ τῆς Ἰμαζόνας,
 Λύττον τὸν πρίγκιπα, πού γιὰ καιρὸ ἢ ἴδια ἐγὼ δυνάστευα;

ΟΙΝΩΝΗ

Θεοὶ μεγάλοι! τὸν Ἰππόλυτο;

ΦΛΙΔΡΑ

Ἐσὺ ἴδες τ' ὄνομά του.

ΟΙΝΩΝΗ

- 265 Δίκαιε οὐρανέ! ὅλο τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου παγώνει.
 ὦ ἀπόγνωση! ὦ κρῖμα! ὦ γένος ἀξιοθρήνητο!
 Ταξίδι κακορίζικο! Ἄτυχο ἀροργιάλι!
 Νὰ μὴ ζυγώναμε ποτὲ τὶς σφαλερές σου ὄχθες!

ΦΛΙΔΡΑ

- Τὸ πάθος μου ἀρχίζει ἀπὸ παλιά. Μόλις ὁ γιὸς τοῦ Λιγέα
 270 Μὲ γάμο νόμιμο γυναίκα του μὲ πῆρε,
 Ἢ εὐτυχία κι ἡ γαλήνη μου μοιάζανε στεριωμένες·
 Ἢ Ἄθηνα τὸν ἀγέρωχο μοῦ φανερώνει ἐχθρὸ μου.
 Τὸν βλέπω καὶ στὴ θέα του χλομιάζω, κοκινίζω·
 Μιὰ ταραχὴ σηκώνεται στὴν ἐπιθαμβή ψυχὴ μου·
 275 Οὔτε νὰ δῶ μπορούσα πιά οὔτε καὶ νὰ μιλήσω·
 Καὶ πάγωνα καὶ φλέγομουν παντοῦ σ' ὅλο τὸ σῶμα.
 Τὴν Ἄφροδίτη ἔνωσα, τὶς τρομερὲς φωτιές της,
 Μαρτύρια ἀναπόφευκτα γενιᾶς πού κατατρέχει.
 Μὲ προσευχὲς ἀτέρμονες ὅτι γινόταν πίστεψα νὰ τὰ ἀποδιώξω:
 280 Ναὸ τῆς ἔχτισα, καὶ φρόντισα νὰ τὸν στολίσω.
 Ὅλη τὴν ὥρα γύρω μου σφαγμένα ζῶα,
 Ἐψαχνα μὲς στὰ μέλη τους τὰ πλανημένα λογικά μου.
 Φάρμακα ἀνίσχυρα μιᾶς ἀθεράπευτης ἀγάπης!
 Μάταια στοὺς βωμούς τὸ χέρι μου ἔκαιε τὸ λιβάνι:
 285 Ὅταν τὸ στόμα μου ἰκέτευε τ' ὄνομα τῆς Θεᾶς, ἐγὼ
 Λάτρευα τὸν Ἰππόλυτο· καὶ βλέποντάς τον ἀδιάκοπα,
 Ἄλόμα καὶ στὰ πόδια τῶν βωμῶν ὕπου ἄναβα θυσίας,
 Ὅλα τὰ πρόσφερα σὲ τοῦτον τὸ Θεὸ πού δὲν τολμοῦσα νὰ ὀνομάσω.

- Παντοῦ τὸν ἀποφεύγω. Ὡ κορυφή τῆς δυστυχίας!
 290 Τὰ μάτια μου στὴν ὕψη τοῦ πατέρα του τὸν ξαναβρίσκουν.
 Τέλος τολμῶ κι ἀντίθετα πράττω ἀπ' ὅ,τι νιώθω:
 Ἐρέθισα τὸ ζῆλο μου νὰ τὸν καταδιώξω,
 Γιὰ ν' ἀφανίσω ἕναν ἐχθρὸ ποῦ σὰν Θεὸ λατρεύω,
 Μιᾶς ἄδικης κἀνω πὼς νιώθω μητριᾶς τῆ μοχθηρία·
 295 Τὴν ἐξορία του ταχύνω, κι οἱ ἀτελείωτες κραυγές μου
 Ἄπ' τὴν ἀγκάλη κι ἀπ' τὸ στῆθος τὸ πατρικὸ τὸν ξεριζώνουν.
 Ἄνάσασα, Οἰνώγη· κι ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγε,
 Ἄθῶες καὶ γαλήνιες οἱ μέρες μου κυλοῦσαν.
 Ὑπάκουη στὸν ἄντρα μου, καὶ κρύβοντας τὸν πόνο,
 300 Τοῦ ὀλέθριου τοῦ γάμου μας φρόντιζα τὰ βλαστάρια.
 Μάταιες προφυλάξεις! Ἄσπλαχνο πεπρωμένο!
 Ὁ ἴδιος μου ὁ ἄντρας τὸν ξαναφέρει στὴν Ἅρμιζήνα,
 Καὶ ξαναβλέπω τὸν ἐχθρὸ ποῦ εἶχα ἀπομακρύνει:
 Ἀμέσως μάτωσε ἡ ὀλοζόντανη λαβωματιά μου.
 305 Δὲν ἦταν πιὰ μιὰ λάυρα στὶς φλέβες μου κρυμμένη:
 Ἢ Ἄφροδίτη ὀλόκληρη ἔσφιγγε τὴ βορά της.
 Ἐνιωσα γιὰ τὸ κρίμα μου δίκαιο τρόμο·
 Εἶδα μὲ μίσος τὴ ζωὴ, τὴ φλόγα μου μὲ φρίκη.
 Πεθαίνοντας νὰ σώσω ἤθελα τὴν τιμὴ μου,
 310 Νὰ σβῆσω ἀπὸ τὸ φῶς μιὰ φλόγα τόσο μαύρη:
 Τὰ δάκρυα, τὸ πῆγμα σου δὲν μπόρεσα ν' ἀντέξω·
 Ὅλα σοῦ τὰ ὁμολόγησα· γι' αὐτὸ δὲ μετανιώνω,
 Φτάνει κι ἐσὺ νὰ σεβαστεῖς ποῦ ὁ Θάνατος μ' ἀγγίζει,
 Καὶ μ' ἐπιθέσεις ἄδικες νὰ μὴ μὲ φαρμακώνεις,
 315 Καὶ μὲ φροντίδες μάταιες νὰ μὴν ἀνασκαλεύεις
 Λίγη ἐτοιμόσβεστη φωτιά ποῦ μένει ἀπ' τὴ ζωὴ μου.

ΣΚΙΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ – ΦΑΙΔΡΑ, ΟΙΩΝΗ, ΗΙΑΝΟΙΗ.

ΗΙΑΝΟΙΗ

Θά ἤελα νὰ σοῦ κρύψω μιὰ εἶδηση, Κυρά μου, Ὀλιβερή·
 Μὰ πρέπει νὰ σ' τὴ φανερώσω.

Ὁ Θάνατος σοῦ πῆρε τὸν ἄντρα τὸν ἀήτητο

- 320 Κι εἶσαι ἡ μόνη ἀκόμα ποῦ δὲν ἔμαθε τὴ συμφορὰ ἐτούτη.

ΟΙΩΝΗ

Τί λές, Πανόπη;

ΗΛΗΘΗ

Πὼς ἡ Βασίλισσα μέσα σὲ πλάνη
 Τὸν οὐρανὸ παρακαλεῖ γιὰ τοῦ Θησέα, μάταια, τὸ γυρισμό·
 Καὶ πὼς ἀπ' τὰ καράβια ποὺ μπῆκαν στὸ λιμάνι
 Ὁ γιός του, ὁ Ἰππόλυτος, τὸ θάνατό του ἔμαθε πρὶν ἀπὸ λίγο.

ΦΛΙΔΡΑ

325 Οὐρανέ!

ΗΛΗΘΗ

Γιὰ τοῦ ἀρχοντα τὴν ἐκλογή διχάζεται ἡ Ἀθήνα.
 Ἄλλοι στὸν Πρίγκιπα τὸ γιό σου δίνουν τὴν ψῆφο τους,
 Κυρά· κι ἄλλοι τοῦ Κράτους λησμονώντας τὴ νομοθεσία,
 Τοιμοῦν καὶ γιὰ τὸ γιό κράζουν τῆς ξένης.
 Λένε ἀκόμα ὅτι κάποιοι ξεδιάντροπα συνωμοτοῦν
 330 Τὴν Ἀρικία καὶ τὴ γενιά τοῦ Πάλλαντα στὸ Ὄρονο ν' ἀνεβάσουν.
 Πίστεψα ὅτι ἔπρεπε γι' αὐτὸν τὸν κίνδυνο νὰ μάθεις.
 Ὁ Ἰππόλυτος, πανέτοιμος νὰ φύγει κίβλας,
 Φοβοῦνται, ἂν τύχει καὶ φανεῖ σὲ τούτῃ τὴν αἰφνίδια καταγίδα,
 Ἐνα ἄστατο μήπως καὶ πάρει πλῆθος μὲ τὸ μέρος του.

ΟΙΝΩΝΗ

335 Πανόπη, ἀρκετά. Σὲ ἄκουσε ἡ Βασίλισσα,
 Τὴ σοβαρὴ ἐτούτῃ εἶδηση δὲ θὰ παραμελήσει.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ - ΦΛΙΔΡΑ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΟΙΝΩΝΗ

Κυρά μου, εἶχα πᾶψει νὰ σοῦ ζητῶ ἐπίμονα νὰ ζήσεις·
 Ἄκόμα καὶ στὸν τάφο σκέφτομουν νὰ σὲ ἀκολουθήσω·
 Φωνὴ ἄλλῃ δὲν εἶχα τὴ γνώμη σου αὐτὴ νὰ ἀποτρέψω·
 340 Μὰ τούτῃ ἡ νέα συμφορὰ σοῦ ὀρίζει ἄλλους νόμους.
 Ἡ τύχη σου ἀλλάζει καὶ παίρνει ἄλλῃ ὄψη:
 Κυρά, ὁ Βασιλιάς πιά δὲν ὑπάρχει· ἐσύ πρέπει τὴ θέση του νὰ πάρεις.
 Ὁ θάνατός του σοῦ ἀφήνει ἕνα γιό, γι' αὐτὸν Ουσιάσου,
 Σκλάβος ὅθι γίνεῖ ἂν χαθεῖς, μὰ βασιλιάς ἂν ζήσεις.
 345 Πάνω σὲ ποιὸν νὰ στηριχτεῖ μέσα στὴ συμφορὰ του;
 Τὰ δάκρυα νὰ τοῦ σφουγγίσει χέρι δὲ θὰ ὑπάρχει·
 Καὶ οἱ ἀθῶες του κραυγές, ὡς τοὺς Θεοὺς φτασμένες,

- Θὰ πᾶνε τοὺς προγόνους του ἐνάντια στὴ μάνα του νὰ στρέψουν.
 Ζῆσε, τὸν ἑαυτό σου δὲν ἔχεις πιὰ αἰτία νὰ τὸν κατηγορεῖς.
- 350 "Ἐγινε πιὰ ἡ φλόγα σου συνηθισμένη φλόγα.
 Μὲ τοῦ Θησέα τὸ θάνατο λύθησαν τὰ δεσμά,
 Ποῦ ἔκαναν ἁμαρτωλὴ κι ἀπαίσια τὴ φωτιά σου.
 Λιγότερο τρομακτικὸς γίνεται ὁ Ἰππόλυτος·
 Δίχως νὰ νιώθεις ἔνοχη μπορεῖς πιὰ νὰ τὸν βλέπεις.
- 355 Βέβαιος γιὰ τὴν ἔχθρα σου,
 "Ἴσως νὰ γίνεῖ ὁ ἀρχηγὸς τῆς στάσης.
 Τὸ λάθος του διόρθωσε, λύγισε τὴν καρδιά του.
 Τῆς γῆς ἐτούτης Βασιλιάς· κληρὸς του ἡ Τροϊζήνα.
 "Ὅμως κατέχει στὸ δικό σου γιὸ πὼς δίνουμε οἱ νόμοι
- 360 "Τὰ τεύχη τὰ περήφανα ποὺ ἡ Ἄθηνᾶ ἔχει χτίζει.
 Ἐσὺ κι αὐτὸς ἕναν καὶ μόνον ἔχετε ἔχθρῶ:
 Κι οἱ δυὸ μαζὶ σβῆστε τὴν Ἄρικια.

ΦΛΙΔΡΑ

- Καλὰ λοιπόν! στίς συμβουλές σου ἀφήνομαι ἔπου κι ἂν μὲ ὀδηγήσουν.
 Ἄς ζήσω, ἂν γίνεται πρὸς τὴ ζωὴ καὶ πάλι νὰ συρθῶ,
- 365 Κι ἂν ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ γιό μου φτάνει σὲ τούτη τὴν ὀλέθρια στιγμή
 Νὰ ξαναφέρει στὴ ζωὴ τὰ λείψανα τοῦ νοῦ μου.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ - ΛΡΙΚΙΑ, ΙΣΜΙΝΗ.

ΛΡΙΚΙΑ

‘Ο ‘Ιππόλυτος ζήτησε έδω να με ιδεΐ;
‘Ο ‘Ιππόλυτος με ψάχνει, θέλει να μ’ αποχαιρετήσσει;
‘Ισμήνη, λές αλήθεια; Μήπως και κάνεις λάθος;

ΙΣΜΙΝΗ

370 Εΐναι τὸ πρῶτο ἀπ’ ὕσα τοῦ Θησέα φέρνει ὁ θάνατος.
Κυρά μου, έτοιμάσου ἀπ’ ἕλες τίς μεριές να ιδεΐς
Πετώντας καταπάνω σου να φτάνουνε οἱ καρδιές που σκόρπισε ὁ Θησέας.
‘Η ‘Αρικία να που έπιτέλους κυβερνά τὸ ριζικό της,
Και τήν ‘Ελλάδα ὅλη σύντομα ὅα ιδεΐ στα πόδια της να πέφτει.

ΛΡΙΚΙΑ

375 Λοιπὸν δὲν εΐναι, ‘Ισμήνη, μιὰ φήμη ἀκόμη ἀστήριχτη;
‘Επαψα να ‘μαι σκλάβα, δὲν ἔχω πιά ἔχθρους;

ΙΣΜΙΝΗ

‘Οχι, Κυρά μου, οἱ Θεοὶ ἔχθροὶ σου πιά δὲν εΐναι.
Και ὁ Θησέας ἔσμιξε με τίς σκιές τῶν ἀδερφῶν σου.

ΛΡΙΚΙΑ

Μαθεύτηκε τὸ ξαφνικό που τή ζωή του ἐπῆρε;

ΙΣΜΙΝΗ

380 ‘Λκούγονται πράγματα ἀπίστευτα γιά τὸ χαμό του.
Λένε πὼς ἄρπαξε μιὰ νέα έρωμένη,
Και πὼς τὰ κύματα, σύζυγο ἄπιστο, τὸν ἐκατάπιαν.
Κι ἀκόμα λέν, ἡ φήμη έτούτη ἀπλώθηκε παντοῦ,
Μὲ τὸν Πειρίβου ὅτι κατέβηκε στὸν ‘Αδη,
385 ‘Τὸν Κωκυτὸ πὼς εΐδε, τίς μαῦρες ὄχθες,

Καὶ ζωντανὸς πὼς φανερώθηκε στοὺς καταχθόνιους Ἰσκιούς·
 Ἄλλὰ ὅτι δὲν μπόρεσε νὰ φύγει ἀπὸ τῆ Ὀλιβερῆ ἐτούτη κατοικία,
 Πάλι τίς ἔχθες νὰ διαβεῖ πού γυρισμὸ δὲν ἔχουν.

ΛΡΙΚΙΑ

Πῶς νὰ πιστέψω ἕνας θνητός, πρὶν ἔρθει ἡ ὥρα του,
 390 Ὅτι μπορεῖ στὴν κατοικία τῆ βαθιά νὰ μπεῖ τῶν πεθαμένων;
 Ποιὸ θέλγητρο τὸν ἔσυρε στὴν ἔχθη αὐτῆ τοῦ τρόμου;

ΙΣΜΗΝΗ

Νεκρὸς εἶναι, Κυρά μου, ὁ Ἐθσέας, καὶ μόνο ἐσύ γιὰ τοῦτο ἀμφιβάλλεις.
 Ἢ Ἄθῆνα τὸν Ὀρηγεῖ, τό ἄμαθε ἡ Ἰτροιζήνα,
 Καὶ τὸν Ἰππόλυτο γιὰ βασιλιά κιόλας ἀναγνωρίζει.
 395 Ἢ Φαίδρα, μέσα σὲ τοῦτο τὸ παλάτι, τρέμοντας γιὰ τὸ γιό της,
 Τῶν σαστισμένων φίλων της ζητάει τῆ γνώμη.

ΛΡΙΚΙΑ

Κι ἐσύ πιστεύεις πὼς γιὰ μένα περισσότερη ἀπ' τὸν πατέρα του
 δείχνοντας ἀνθρωπιά,
 Ὅ Ἰππόλυτος θὰ κάνει τὴν ἀλυσίδα μου ἐλαφρότερη;
 Ὅ σπλαχνιστεῖ τὰ βάσανά μου;

ΙΣΜΗΝΗ

Κυρά μου, τὸ πιστεύω.

ΛΡΙΚΙΑ

400 Τὸν ἄκαρδο Ἰππόλυτο κάνεις πὼς δὲν τὸν ξέρεις;
 Τί προσδοκώντας μάταιο θαρρεῖς πὼς θὰ μὲ σπλαχνιστεῖ,
 Κι ἀπ' τίς γυναῖκες πού περιφρονεῖ θὰ σεβαστεῖ ἐμένα;
 Τόσον καιρό, τό ἄδες καὶ σύ, μᾶς ἀποφεύγει,
 Κι ἴλο συγνάξει ἐκεῖ ἔπου ἐμεῖς δὲν πᾶμε.

ΙΣΜΗΝΗ

405 Λυτὰ πού λὲν γιὰ τὴν ψυχράδα του ἔλα τὰ ξέρω·
 Μὰ τὸν ἀγέρωχο Ἰππόλυτο πλάι σου τὸν εἶδα·
 Ἢ ὅπως τὸν ἔβλεπα, ἀκριβῶς, τῆς περηφάνειας του ἡ φήμη
 Διπλὰ γι' αὐτὸν περίεργη μὲ κάνει.
 Ἢ παρουσία του στὴ φήμη διόλου δὲν ἀναλογοῦσε:
 410 Στὶς πρώτες σου ματιὰς τὸν εἶδα σαστισμένο.

Τὰ μάτια του, πού γύρευε μάτια ν' ἀποστρέψει,
Πάνω σου εἶχαν καρφωθεῖ, βαθιά ὑπνωτισμένα.
Μπορεῖ τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστῆ νὰ τοῦ προσβάλλει τὴν ἀντρέια·
Μὰ κι ἂν δὲν ἔχει λαλιά ἐραστῆ, ἔχει τὰ μάτια.

ΛΡΙΚΙΑ

- 415 Πόσο ἡ καρδιά μου, Ἰσμὴν ἀκριβή, ἀκούει ἀχόρταγα
Λόγια πού ἴσως δὲν ἔχουνε μεγάλη βάση!
Ὡ σὺ πού μὲ γνωρίζεις ἀπ' ὅλους πιὸ καλά, πραγματικά πιστεύεις
"Ὅτι μπορεῖ ποτέ, τὸ ἔρμαιο τὸ Ὀλιβερό ἀνήλεης μοίρας,
Καρδιά πού πάντα ἔθρεψαν Ὁρῆνοι καὶ πίκρα
- 420 Τὸν ἔρωτα καὶ τοὺς τρελοὺς καημοὺς του νὰ γνωρίσω;
Ἄπ' τὴ γενιά ἐνὸς βασιλιᾶ, γενναίου γιοῦ τῆς Γῆς, ἀπομεινάρι,
Μόνη ἐγὼ ἀπέφυγα τὴ λύσσα τοῦ πολέμου.
Χάνω, στῆς νιότης τους τὸ ἄνθος,
"Ἐξὶ ἀδερφούς... Ἐνὸς λαμπροῦ σπιτιοῦ τὴν τόση ἐλπίδα!
- 425 Τοὺς θέρισε ὅλους τὸ σπαθί· καὶ νοτισμένη ἡ γῆς
Ἄπρῶτομα ἤπια τὸ αἷμα τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἰερχοᾶ·
Ἐέρεις, ἀφότου χάθηκαν, τὸ νόμο πού αὐστηρεῖ
Ἄπαγορεύει "Ἐλληνας γιὰ μένα νὰ στενάξει:
Τῆς ἀδερφῆς φοβοῦνται ἡ τολμηρὴ φωτιά
- 430 Μήπως κι ἀνάψει κάποτε τῶν ἀδερφῶν τὴν τέφρα.
Κι ἀκόμα ἐσὺ ξέρεις καλὰ μὲ πόση περιφρόνηση
Τῆν ἀγωνία τοῦ καχύποπτου δυνάστη μου Ὡροῦσα.
Ἐέρεις, πού πάντοτε ἐχθρική ἀπέναντι στὸν ἔρωτα,
Συχνὰ εὐγνωμονοῦσα τὸν ἄδικο Ὡησέα,
- 435 Γιατὶ ὅσο σκληρότερα κείνος μὲ παίδευε τόσο πιὸ ἄτρωτη ἐγὼ γινόμουν.
Τὰ μάτια μου, τὰ μάτια μου δὲν εἶχαν τότε ἀκόμη τὸ γιό του ἀντικρίσει.
"Ὅχι πὼς ἄρκεσαν τὰ μάτια μου ἐπαίσχυντα γιὰ νὰ γοητευτῶ
Ἄπὸ τὴν ὁμορφὴ Ὡωριά, τὴν παινεμένη χάρη,
Δῶρα πού θέλησε νὰ τοῦ χαρίσει ἡ φύση,
- 440 Καὶ πού ὁ ἴδιος ν' ἀγνοεῖ καὶ ν' ἀψηφάει μοιάζει.
Τὰ πιὸ εὐγενικά χαρίσματά του λατρεύω, καὶ τὸν ἐκτιμῶ
Γιὰ τοῦ πατέρα του τίς ἀρετές, κι ἔτσι γιὰ τίς ἀδυναμίες.
Λατρεύω, καὶ τ' ὁμολογῶ, τὴ μεγαλότροπή του περηφάνεια
Πού κάτω ἀπὸ ζυγὸ ἐρωτικὸ δὲν ἔσκυψε ποτέ της.
- 445 Ἡ Φαίδρα μάτια νὰ τοῦ Ὡησέα παινεύονταν τοὺς στεναγμούς:
Ἐγὼ, ἀκόμα πιὸ ἀγέρωχη, τὴν εὐκόλη δὲ θέλω δόξα,
Νὰ δρέψω μιὰ ὑποταγὴ πού τὴν προσφέρανε σὲ μύριες ἄλλες,
Καὶ σὲ καρδιά νὰ μιλῶ πού ἀπ' ὅλες τίς μεριὲς εἶναι ἀνοιγμένη.

- Μὰ νὰ λυγίσω μιὰ καρδιά ἀλύγιστη,
 450 Μιὰν ἄπονη ψυχὴ νὰ κάμω νὰ πονέσει,
 Ν' ἄλυσοδέσω αἰγμάλωτο πὺν τὰ δεσμὰ ξαφνιάσαν
 Κι ἀντιπαλεύει μάτια γλυκὸ δεσμὸ νὰ διώξει:
 Νὰ τί 'ναι αὐτὸ πὺν θέλω, νὰ τί μὲ καίει·
 Πόσο πιὸ εὐκόλα τὸν 'Πρακλῆ ἀπ' τὸν 'Ιππόλυτο λυγίζαν!
 455 Καὶ νικημένος πιὸ συχνά, κι εὐκόλα ὑποταγμένος,
 Στὰ μάτια πὺν τὸν δάμαζαν μικρὴ χάριζε δόξα.
 "Ὅμως, ἀλίμονο, ἀκριβὴ μου 'Ισμήνη, ἄμυαλη πού 'μαι!
 'Αντίσταση μεγάλη θὰ μοῦ φέρει.
 Μπορεῖ ν' ἀκούσεις νὰ θρηγῶ, μὲς στοὺς καημοὺς ταπεινωμένη,
 460 Γι' αὐτὴν ἐδῶ τὴν περηφάνεια πὺν σήμερα θαυμάζω.
 Νὰ μ' ἀγαπήσει ὁ 'Ιππόλυτος! Μὲ τί ὑπέρτατη εὐτυχία
 Θὰ τοῦ εἶχα τότε λυγίσει...

ΙΣΜΙΝΗ

Τώρα θ' ἀκούσεις καὶ τὸν ἴδιο:

"Ἐρχεται νὰ σὲ δεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ - ΠΗΛΟΛΥΤΟΣ, ΛΙΚΙΑ, ΙΣΜΙΝΗ.

ΠΗΛΟΛΥΤΟΣ

- Κυρά, προτοῦ νὰ φύγω,
 Θαρρῶ πῶς γιὰ τὴν τύχη σου πρέπει νὰ μάθεις.
 465 Δὲ ζεῖ πιὰ ὁ πατέρας μου. Σωστά ἢ δυσπιστία μου
 Προμάντευε τοῖς λόγους γιὰ μιὰ τόσο μακρόχρονη ἀπουσία.
 Μονάχα ὁ θάνατος, βάνοντας τέλος στὰ θαυμαστά του ἔργα,
 Μποροῦσε ἀπὸ τὴν οἰκουμένη γιὰ τόσο νὰ τὸν κρύψει.
 Νά, πὺν ἐπιτέλους οἱ Θεοὶ στὴ φονικὴ τὴ Μοῖρα παραδίνουν
 470 Τὸ σύντροφο, τὸ φίλο, τὸ διάδοχο τοῦ 'Αλκείδη.
 Πιστεύω ἢ ἔχθρα σου, ἀναγνωρίζοντας τὶς ἀρετὲς του,
 Ν' ἀκούει εὐνοϊκὰ τοῦτα τὰ ὀνόματα πὺν τοῦ ἀρμιόζου.
 Μιὰ μόνο ἐλπίδα μοῦ ἀπαλύνει τὴ θλίψη τὴ θανάσιμη:
 Νὰ σὲ ἀπαλλάξω ἀπ' τὴ σκληρὴ κηδεμονία.
 475 'Ανακαλῶ τοὺς νόμους πὺν ἢ ἀπονιά τους μ' ἔκανε νὰ σὲ οἰκτίρω.
 Ἴδὸν ἑαυτὸ σου, τὴν καρδιά σου μπορεῖς νὰ ὀρίζεις·
 Κι ἐδῶ μὲς στὴν Ἰρριζήνα, κλῆρο τώρα δικό μου,
 'Αλλοτινὴ κληρονομία τοῦ πρόγονοῦ μου τοῦ Πιτθέα,

- Πού μ' ἀναγνώρισε, ἀδίσταχτα, γιά βασιλιά της,
480 Κι ἐδῶ σ' ἀφήνω ἐλεύθερη, πιὸ λεύτερη κι ἀπὸ ἐμένα.

ΔΡΙΚΙΑ

Λιγότεψε τις καλοσύνες, μ' ἔχει ἡ πληθώρα τους σαστίσει.
Μὲ τόσο γενναϊόδωρη καρδιά ἀναγνωρίζοντας τὴ συμφορά μου,
Εἶναι σὰ νὰ μὲ βάζεις, "Ἀρχοντα, πέρα κι ἀπ' ὅσο σκέφτεσαι,
Κάτω ἀπ' τοὺς νόμους τοὺς σκληροὺς πού ἔχεις ἀνακαλέσει.

ΗΠΙΟΛΥΤΟΣ

- 485 Γιὰ τοῦ διάδοχου τὴν ἐκλογή ἀβέβαιη ἡ 'Αθήνα
Μιλᾷ γιὰ σένα καὶ γιὰ μένα καὶ τῆς Βασιλίσσας τὸ γιό.

ΔΡΙΚΙΑ

Γιὰ μένα, "Ἀρχοντά μου;

ΗΠΙΟΛΥΤΟΣ

- Ἐέρω, χωρὶς νὰ Θέλω νὰ κομπάσω,
Τὸ νόμο πού ἀλαζονικὸς μοιάζει νὰ μ' ἀποκλείνει.
'Ἢ 'Ελλάδα μὲ κατηγορεῖ πὼς εἶμαι ὁ γιὸς μιᾶς ξένης.
490 "Ἄν ὅμως εἶχα γιὰ μοναδικὸ ἀντίπαλο τὸν ἀδερφό μου,
'Ἐχω, Κυρά μου, πιὸ ἀκλόνητα δίκαια ἀπ' ὅ,τι ἐκεῖνος
Καὶ θὰ μποροῦσα ἀπ' τὴν παραξενιὰ τῶν νόμων νὰ ξεφύγω.
Μὰ ἕνας χαλινὸς πιὸ νόμιμος τὴν τόλμη μου κρατάει:
Σὲ σένα τὸ παραχωρῶ, ἦ πιὸ καλὰ σ' τὸ δίνω πίσω,
495 Τὸ σκῆπτρο πού δεχτήκανε κάποτε οἱ πρόγονοί σου
'Ἀπὸ τὸν Θρυλικὸ κεῖνο Ὀνητό, πού εἶχε ἡ Γῆ στὰ σπλάχνα της συλλάβει.
Τὸν πῆρε δίπλα του ὁ Λιγέας, γιὸ του Θετό.
Μὰ ἡ 'Αθήνα, πού τὴ μεγάλωσε καὶ τὴν προστάτεψε ὁ πατέρας,
'Ἔτσι γενναῖο μὲ χαρὰ τὸν ἀναγνώρισε γιὰ βασιλιά της,
500 Καὶ τ' ἄμοιρα τ' ἀδέρφια σου τὰ ἔριξε στὴ λήθη.
'Ἢ 'Αθήνα τώρα μὲς στὰ τείχη της σὲ προσκαλεῖ ξανά.
Φτάνει ὅσο ἐθρήνησε γιὰ μιὰ πολύχρονη φιλονικία·
Φτάνει ὅσο τὸ αἷμα σας, πιωμένο ἀπὸ τίς αὐλαικιές της.
Ν' ἀχνίσει ἔκανε τὴ γῆ τὴ μητρική του.
505 Σὲ μένα ἡ Τροϊζήνα ὑπακούει. Τῆς Κρήτης οἱ ἀγροὶ
Εὐφορο καταφύγιο δίνουν στὸ γιὸ τῆς Φαίδρας.
Κτῆμα σου εἶναι ἡ 'Λττική. Φεύγω, καὶ πάω γιὰ σένα
'Ὅλες τίς ψήφους, πού μαζί μου ἐσὺ θὰ μοιραστεῖς, νὰ συναθροίσω.

ΛΡΙΚΙΑ

- Μέ ὅλα τοῦτα πού ἀκούω ταραχτήκα, τὰ ἔχω χάσει,
 510 Σχεδὸν φοβοῦμαι μήπως καί εἶναι ὄνειρο πού με πλανεύει.
 Μά, εἶμαι ξύπνια; "Ἐνα παρόμοιο σχέδιο πῶς νά πιστέψω;
 Ποιὸς ἄραγε Θεὸς νά τό 'βαλε, "Ἀρχοντα, μέσ στήν καρδιά σου;
 Δίκαια ἡ δόξα σου ἔχει σπαρθεῖ σ' ὅλους τοὺς τόπους!
 Μά πόσο ἡ ἀλήθεια ξεπερνᾷ τή φήμη!
 515 Γιά χάρη μου θεὸς νά προδώσεις τὰ ἴδια τὰ συμφέροντά σου;
 Μά δὲν ἀρκεῖ πού δὲν αἰσθάνεσαι μίσος γιὰ μένα,
 Καί τήν ψυχὴ σου πού ἐφύλαξες τόσον καιρὸ
 Ἄπό τὴν ἔχθρα ἐτούτη...

ΠΗΠΟΛΤΟΣ

- "Ἐγώ, νά σέ μισῶ, Κυρά;
 Μέ ὅσα χρώματα τὴν ἀγριάδα μου κι ἂν παρασταίνουν,
 520 Θαρροῦν ἕνα θεριὸ πῶς μ' ἔχει μέσ στά σπλάχνα του κρατήσει;
 Ποιὸς χαρακτήρας ἄξεστος, ποῖο μίσος στομωμένο
 Θωρώντας σε δὲ θά 'χε μαλακώσει;
 Μήπως ἐγὼ ἔχω μπορέσει στ' ἀπατηλά σου θέληγτρα ν' ἀντισταθῶ...

ΛΡΙΚΙΑ

Τί; "Ἀρχοντά μου.

ΠΗΠΟΛΤΟΣ

- Νά προχωρήσω βιάστηκα.
 525 Τὸ λογικὸ μπρὸς στήν ὀρμὴ θωρῶ νά ὑποκύπτει.
 Τώρα πού ἄρχισα νά λύνω τὴ σιωπὴ,
 Πρέπει, Κυρά, νά συνεχίσω: πρέπει νά μάθεις
 Τὸ μυστικὸ πού δὲν μπορεῖ νά κρύβει πιά ἡ καρδιά μου.
 "Ἐχεις μπροστά σου ἕναν πρίγκιπα, πού ἡ λύπηση τοῦ ἀρμόζει.
 530 Ἄξέχαστο παράδειγμα στυγνῆς ἀλαζονείας.
 Ἐγώ, πού ἀρνιόμουνα τὸν ἔρωτα με ὑπεροψία,
 Πού χλειυάζα τόσον καιρὸ τῶν σκλάβων του τίς ἀλυσίδες·
 Μπρὸς στά ναυάγια ὀνητῶν εὐάλωτων ὁ ἀκατάδεχτος,
 Πού πάντα ἐνόμιζα πῶς ἀπ' τὴν ὄχθη θ' ἀγναντεύω,
 535 Τώρα στὸ νόμο τὸν κοινὸ ὑποταγμένος,
 Μιὰ ταραχὴ αἰσθάνομαι· χάνω τὸν ἑαυτὸ μου!
 Μια ρυπὴ ἐνίκησε τ' ἀστόχαστό μου θράσος:
 Ἡ τόσο ἀγέρωχη τούτη ψυχὴ νά πού σκλαβώθηκε στὸ τέλος.
 Μέσ σὲ ντροπὴ κι ἀπόγνωση, πᾶν ἔξι τώρα μῆνες,

- 540 Τὸ βέλος ποῦ μὲ τρύπησε παντοῦ φέρνω μαζί μου.
 Παλεύοντας μὲ σένα καὶ μὲ τὸν ἴδιο μου τὸν ἑαυτό, παιδεύομαι τοῦ κάκου:
 Φεύγω ἀπ' ἐκεῖ ποῦ εἶσαι· σὲ βρίσκω ἐκεῖ ποῦ λείπεις·
 Ἢ εἰκόνα σου μ' ἀκολουθεῖ μὲς στῶν δασῶν τὰ βόθρη·
 Τὸ φῶς τῆς μέρας, τῆς νύχτας οἱ ἴσκιοι,
 545 Στὰ μάτια μου ἀνασταίνουν θέληγτρα ποῦ φοβῶμαι·
 "Ὅλα μὲ ζῆλο τὸν ἀνυπόταχτο Ἰππόλυτο σοῦ παραδίνουν.
 "Ὅσο γιὰ μένα, ὁ καρπὸς ἀπ' ὅσα μάταια ἔχω πασχίσει,
 Τὸν ἑαυτό μου νὰ μὴ βρίσκω τώρα πιά ὅσο κι ἂν ψάχνω.)
 Βάρος μοῦ εἶναι τὸ ἄρμα, τὸ δόρυ, τὸ δοξάρι·
 550 Τῇ διδαχῇ τοῦ Ποσειδῶνα ἔχω πιά λησμονήσει·
 Μονάχα οἱ στεναγμοὶ μου κάνουν τὰ δόση ν' ἀντηχοῦνε,
 Καὶ τ' ἄλογα νωχελικὰ ξέχασαν τῇ φωνῇ μου.
 "Ἐρωτα τόσον ἄγριο καθὼς σοῦ παρασταίνω,
 Ἄκούγοντας τὰ ἔργα σου μπορεῖ νὰ κοκκινίξεις.
 555 "Λξεστα λόγια, πόσο ἀνάρμοστα γιὰ μιὰ καρδιά ποῦ δίνεται σὲ σένα!
 Σκλάβος πόσο ἀταίριαστος μὲ τόσον ὕμωρη ἀλυσίδα!
 "Ὅμως αὐτὸ εἶναι ποῦ κάνει ἀκόμα πιὸ πολύτιμο τοῦτο τὸ δόσιμό μου.
 Σκέψου πῶς σοῦ μιλῶ μιὰ ξένη γλώσσα·
 Καὶ πόθους ποῦ ἐκφράστηκαν ἀδέξια μὴν ἀποκρούσεις,
 560 Ἄφου χωρὶς ἐσένα ὁ Ἰππόλυτος δὲ θὰ τοὺς ἄρρωπε ποτέ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ – ΗΠΗΛΑΤΤΟΣ, ΔΡΙΚΙΑ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, ΙΣΜΙΝΗ.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

"Ἀρχοντα, φτάνει ἡ Βασίλισσα, κι ἦρθα πρὶν ἀπὸ κείνη.
 Σὲ ψάχνει.

ΗΠΗΛΑΤΤΟΣ

Ἐμένα;

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Τί σκέφτεται δὲν ξέρω.

"Ἦρθανε ὅμως ἀπὸ μέρους τῆς νὰ σὲ ζητήσουν.
 Ἢ Φαίδρα θέλει νὰ μιλήσετε προτοῦ νὰ φύγεις.

ΗΠΗΛΑΤΤΟΣ

565 Ἢ Φαίδρα; Ἐγὼ τί νὰ τῆς πῶ; Καὶ τί μπορεῖ νὰ περιμένει...

ΔΡΙΚΙΑ

Νὰ τὴν ἀκούσεις, Ἀρχοντα, δὲ γίνεται νὰ τ' ἀρνηθεῖς.

Μόλο πού γιά τήν ἔχθρα τῆς δὲν τρέφεις αὐταπάτες,
Στοὺς ὀρήνους τῆς χρωστᾶς λίγη συμπόνια.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

- 570 Στὸ μεταξύ φεύγεις ἐσύ. Φεύγω κι ἐγώ. Κι οὔτε πού ξέρω,
Τῆν ὁμορφιά σου πού λατρεύω ἔχω προσβάλει;
Οὔτε πού ξέρω ἂν ἡ καρδιά πού μέσ στα χέρια σου ἀφήνω...

ΑΡΙΚΙΑ

- Πήγαινε, Πρίγκιπά μου, καὶ τὴ γενναία σου ἀπόφαση ἀκολούθα.
Στὴ δύναμή μου τὴν Ἀθήνα ὑπόταξε.
"Όλα τὰ δῶρα, πού νὰ μοῦ κάνεις θές, τὰ δέχομαι.
575 Μά, τέλος, τοῦτο τὸ βασίλειο, τόσο τρανὸ καὶ δοξασμένο,
Ἄπ' ὅσα μοῦ ἐχάρισες δὲν εἶναι τὸ ἀκριβότερο γιά μένα.

ΣΚΙΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ – ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

- Φίλε, εἶν' ὅλα ἔτοιμα; Μὰ βλέπω ἡ Βασίλισσα πλησιάζει.
Πήγαινε, κι ἔλα γιά τὴ φυγὴ ν' ἀρματωθοῦν με βιάση.
Δῶσε τὸ σῆμα, τρέχα, δῶσε τὸ πρόσταγμα, καὶ ξαναγύρνα
580 Νὰ μ' ἀπαλλάξεις ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς ἀπ' τὴ δυσάρεστη αὐτὴ
συνομιλία.

ΣΚΙΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ – ΦΑΙΔΡΑ, ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΦΑΙΔΡΑ, στὴν Οἰνῶνη

Νά τος. Πρὸς τὴν καρδιά ὅλο τὸ αἷμα μου ἀνεβαίνει.
Ξεχνῶ, ὀρωόντας τον, αὐτὰ πού ἔρχομαι νὰ τοῦ εἰπῶ.

ΟΙΝΩΝΗ

Νὰ θυμηθεῖς τὸ γιό σου πού ἡ μόνη του εἶσαι ἐλπίδα.

ΦΑΙΔΡΑ

- Λένε πὼς μιὰ αἰφνίδια φυγὴ σέ παίρνει ἀπὸ κοντά μας,
585 Ἄρχοντά μου. Μὲ τὴν ὀδύνη σου ἔρχομαι τὰ δάκρυά μου νὰ σμιξῶ.
Σὲ σένα ἔρχομαι νὰ πῶ τὴν ἀγωνία μου γιά τὸ παιδί μου.
Πατέρα πιὰ δὲν ἔχει ὁ γιός μου· κι ἡ μέρα δὲν ἀργεῖ

- Πὸ μάρτυρας καὶ τοῦ δικοῦ μου θὰ σταθεῖ Ουανάτου.
 Μύριοι ἔχθροὶ κιόλας χτυποῦν τὴν παιδική του φύση.
 590 Ἐπὸ αὐτοὺς μονάχα ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸν φυλάξεις.
 Μιὰ τύψη ὅμως μυστική ταράζει τὸ μυαλό μου.
 Φοβοῦμαι πὼς τ' αὐτιά σου ἐγὼ σφάλισα στὶς κραυγές του.
 Τρέμω μήπως καὶ πάνω του ἡ δίκαιη ὀργή σου
 Σὲ λίγο τιμωρήσει μιὰ ἀπαίσια μητέρα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- 595 Κυρά μου, τόσο ταπεινὰ αἰσθήματα δὲν ἔχω.

ΦΑΙΔΡΑ

- Κι ἂν μὲ μισοῦσες, Ἄρχοντα, δὲ θὰ παραπονιόμουν.
 Ἐπίμονα μὲ εἶχες δεῖ νὰ θέλω νὰ σὲ βασανίζω.
 Ἦταν γιὰ σένα ἀδιάβαστο τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου.
 Τὴν ἔχθρα σου ἐφρόντιζα ἐπάνω μου νὰ στρέφω.
 600 Στὶς ὄχθες ὅπου κατοικῶ δὲ στέργω νὰ σ' ἀντέξω.
 Κρυφὰ δηλώνοντας, ἢ φανερά, τὸ μίσος μου γιὰ σένα
 Εἶχα θελήσει οἱ θάλασσες νὰ μποῦν ἀνάμεσά μας.
 Μὲ νόμο ἀκόμη ἀπαγόρευσα ρητό,
 Ἐμπρός μου νὰ τολμοῦν ν' ἀθροῦν τὸ ὄνομά σου.
 605 Ἄν ὅμως ἴσα μὲ τὴν προσβολή μετροῦν τὴν τιμωρία,
 Ἄν μόνο μίσος γίνεται νὰ σοῦ γεννᾷ τὸ μίσος,
 Πιότερο ἀξιολύπητη δὲ φάνηκε γυναίκα,
 Καὶ πού τὴν ἔχθρα σου, Ἄρχοντα, λιγότερο ν' ἀξίζει.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- Γιὰ τῶν παιδιῶν της ἂν φθονεῖ τὰ δίκαια μιὰ μάνα,
 610 Ἀφήνει σπάνια ἀτιμώρητο τὸ γιὸ ἄλλης γυναίκας.
 Κυρά, τὸ ξέρω. Οἱ ὑποψίες οἱ βαριές
 Εἶναι ὁ κοινότερος καρπὸς ἐνὸς δευτέρου γάμου.
 Ἐὶς ἴδιο σκοτεινὰ θὰ μ' ἐβλεπε ὅποια στὴ θέση σου κι ἂν ἦταν ἄλλη,
 Μπορεῖ καὶ ἄλλες προσβολές νὰ εἶχα δοκιμάσει.

ΦΑΙΔΡΑ

- 615 Ἄχ! Ἄρχοντά μου, ὁ οὐρανός, ἐδῶ τολμῶ νὰ τὸ ὁμολογήσω,
 Νὰ μ' ἐξαίρεισε θέλησε ἀπ' τὸν κοινὸ τὸ νόμο!
 Ἐγνοια πολὺ ἀλλιώτικη μὲ τρώει καὶ μὲ ταράζει!

ΠΗΛΟΛΤΟΣ

- Κυρά μου, μὴ ταράζεσαι, εἶναι νοῖρις ἀκόμα.
 Ἴσως ἀκόμα ὁ ἄντρας σου θωρεῖ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
 620 Μπορεῖ, στοὺς Ὀρήνους μας, ὁ οὐρανὸς τὸ γυρισμὸ του νὰ εὐδοκήσει.
 Ὁ Ποσειδῶνας τὸν φυλάει, καὶ τὸν προστάτη του Θεὸ
 Μπορεῖ νὰ μὴν ἐκέτεψε μάταια ὁ πατέρας.

ΦΛΙΔΡΑ

- Κανείς δὲ βλέπει δυὸ φορὲς τὴν ποταμιὰ τοῦ Ἄδης,
 Ἀρχοντά μου. Μιὰ κι ἔχει ὁ Θησέας δεῖ τίς μαῦρες ὄχθες,
 625 Ἐνας Θεὸς νὰ σ' ἴσως στείλει πίσω μάταια ἐλπίζεις.
 Ὁ ἄπληστος Ἀχέροντας δὲ λευτερώνει τὴ βορά του.
 Τί λέω; Νεκρός, ὄχι, δὲν εἶναι, μιὰ κι ἀνασαινει μὲ τὴ δικιά σου ἀνάσα.
 Ἀκόμη ἐμπρὸς στὰ μάτια μου τὸν ἄντρα μου θαρρῶ πὼς βλέπω.
 Τὸν βλέπω, τοῦ μιλῶ καὶ ἡ καρδιά μου... Τὰ χάνω,
 630 Ἀρχοντα, ἢ φλόγα μου βγαίνει τρελὴ χωρὶς τὴ θέλησή μου.

ΠΗΛΟΛΤΟΣ

Τὸ ξέσπασμα τὸ θαυμαστὸ θωρῶ τοῦ ἔρωτά σου.
 Ἄν καὶ νεκρός, στὰ μάτια σου ὑπάρχει ὁ Θησέας.
 Δὲν ἔπαψε ἡ ἀγάπη του νὰ φλέγει τὴν ψυχὴ σου.

ΦΛΙΔΡΑ

- Ναί, Πρίγκιπά μου, λιώνω, γιὰ τὸ Θησέα φλέγομαι.
 635 Τὸν ἀγαπῶ, ὄχι ὅμως τέτοιον ὅπως τὸν εἶδε ὁ Ἄδης,
 Ἄστατο λάτρη ἀμέτρητων ἀγαπημένων,
 Πὸς πάει τοῦ Θεοῦ τῶν πεθαμένων τὴν κλίνην ν' ἀτιμάσει.
 Ἄλλὰ πιστό, περήφανο, μαζὶ καὶ λίγο ἄγριο,
 Μὲ θέλητρα, μὲ νιάτα, πίσω του ὅλες τίς καρδιὲς νὰ σέρνει.
 640 Ἐτσι ὅπως παρασταίνουν τοὺς Θεοὺς, ἢ ἔτσι ὅπως βλέπω τώρα ἐσένα.
 Εἶχε τὰ μάτια, τὴ λαλιὰ καὶ τὸ παράστημά σου,
 Τὴν ὕψη του χρωμάτιζε τούτη ἡ εὐγενικὴ ντροπαλοσύνη,
 Σὰν ἔσχισε τῆς Κρήτης μας τὰ κύματα,
 Τῶν κοριτσιῶν τοῦ Μίνωα Ἰνδαλμα ἄξιο.
 645 Τότε τί νὰ 'κανες ἐσύ; Γιατί νὰ λείπει ὁ Ἰππόλυτος,
 Ὅταν ἐσύναξε τὸ ἄνθος ἀπ' τῆς Ἑλλάδας τοὺς ἥρωες;
 Ὅντας παιδί ἀκόμη, γιατί τότε δὲν μπόρεσες
 Νὰ μπεῖς μὲς στὸ καράβι ποὺ τὸν ἔφερε στὶς ὄχθες τίς δικές μας;
 Ἴσὺ τῆς Κρήτης τὸ θειρὸ θὰ εἶχες ἀφανίσει,

- 650 Τους κύκλους ὅλους μὲς στὸ ἀπέραντο θολάμι του ἀψηφώντας.
Καὶ τὴν ἀβέβαιη νὰ λύσει θέλοντας περιπλοκή σου,
Τὸ χέρι τὸ δικό σου ἢ ἀδερφή μου θὰ ὄπλιζε μὲ τὸ μοιραῖο νῆμα.
Μὰ ἔχι, πρώτη ἐγὼ σὲ τούτη τὴν ἀπόφαση θὰ εἶχα προχωρήσει·
Ἄπ' τὴν ἀρχὴ ὁ ἔρωτας θὰ μοῦ ἔβαζε τὴ σκέψη.
- 655 Ἐγὼ, Πρίγκιπα, ἐγὼ θὰ σοῦ ἴδινα τὴν ἀπαραίτητη βοήθεια
Τους κύκλους τοῦ Λαβύρινθου μαθαίνοντάς σου.
Τί ἔγνοιες θὰ μοῦ στοίχιζε τὸ μαγικὸ τοῦτο κεφάλι!
Μὰ γιὰ τὴν ἐρωμένη σου δὲ θὰ ἔτανε ἀρκετὸ μονάχα ἓνα νῆμα.
Συντρόφισσα στὸν κίνδυνο ποὺ ὄφειλες νὰ ψάξεις,
- 660 Μπροστά ἀπὸ σένα ἢ ἴδια ἐγὼ θὰ ἔχα θελήσει νὰ πηγαίνω·
Κι ἡ Φαίδρα στὸ λαβύρινθο μαζί σου ἔχοντας κατέβει
Ἦ ποὺ μὲ σένα θὰ βρισκότανε ἢ ποὺ θὰ χάνονταν μαζί σου.

ΠΗΗΟΛΓΤΟΣ

Θεοί! τί ἔναι αὐτὰ ποὺ ἀκούω; Ξεχνᾶς, Κυρά,
Πῶς ὁ Θεσέας ἄντρας σου, καὶ πῶς πατέρας μου εἶναι;

ΦΛΙΔΡΑ

- 665 Πῶς κρίνεις ὅτι τὸ ἔχω λησμονήσει,
Πρίγκιπά μου; Θὰ ἔχα ποτὲ ἀμελήσει πέρα γιὰ πέρα τὴν ὑπόληψή μου;

ΠΗΗΟΛΓΤΟΣ

- Συχώρα με, Κυρά. Τὸ λέω, καὶ κοκκινίζω,
Πῶς λαθραμένα κατηγορήσα λόγια ἀθῶα.
Ἄπὸ ντροπὴ νὰ σὲ θωρῶ ἄλλο πιά δὲν ἀντέχω·
670 Καὶ πάω...

ΦΛΙΔΡΑ

- Ἦ! ἄσπλαχνε, τὰ ἔχεις ὅλα νιώσει.
Σοῦ εἶπα ὅσα ἔπρεπε τὰ μάτια σου ν' ἀνοίξουν.
Μάθε, λοιπόν, τὴ Φαίδρα κι ὅλη τῆς τὴ μανία!
Ναί! Σ' ἀγαπῶ. Μὰ μὴν σκεπτεῖς πῶς ἀγαπώντας σε
Τὸν ἔρωτά μου ἀποδέχομαι καὶ παριστάνω τὴν ἀθῶα.
675 Καὶ τὸ φαρμάκι τῆς ἀγάπης ποὺ τρελὴ τὴ σκέψη μου θολώνει
Μὴ φανταστεῖς ὅτι νωθρὰ κι αὐτάρεσκα τὸ ἔχω ὀρέψει.
Μιᾶς Θεϊκῆς ἐκδίκησης ἄμοιρος στόχος,
Ἄπ' ὅ,τι μὲ ἀποστρέφεται ἀκόμα πιὸ πολὺ ἐγὼ σιχαίνομαι τὸν ἑαυτό μου.
Μάρτυρες οἱ Θεοί, τοῦτοι οἱ Θεοὶ ποὺ μὲς στὰ σωθικά μου
680 Ὅλο τὸ γένος μου ἀναψαν μὲ τὴν ὀλέθρια φλόγα·
Τοῦτοι οἱ Θεοὶ ποὺ ἔδρεψαν ἄσπλαχνη δόξα
Καρδιὰ θνητῆς ἀδύναμης παραπλανώντας.

- Ἄλλὰ καὶ σὺ τὰ περασμένα γιὰ Ουμήσου.
 Δὲ σὲ ἀπέφευγα μονάχα, ὦ ἄσπλαχνε, σ' ἔδιωχνα ἀπὸ μπροστά μου.
- 685 Φριχτή, ἀπάνθρωπη νὰ σοῦ φανῶ εἶχα θελήσει·
 Καλύτερα νὰ σοῦ ἀντισταθῶ, τὸ μίσος σου γυρεύω.
 Μὰ ποῦ τὸ ὕφελος ἀπὸ τὶς ἀχρηστες αὐτὲς φροντίδες;
 "Ὅσο μ' ἐχθρεύουσιν ἐσὺ τόσο σὲ ἀγαποῦσα.
 Καινούργιὰ θέλλητρα τὰ βάσανα σοῦ δίναν.
- 690 Μὲς στὶς φωτιές, στὰ δάκρυα, ρεύω, στεγνώνω.
 Γιὰ τοῦτο νὰ πειστεῖς τὰ μάτια σου ἀρκοῦνε,
 Γιὰ μιὰ μόνο στιγμὴ ἂν καταδέχονταν νὰ μὲ κοιτάξουν.
 Τί λέω; Λυτὰ ποῦ ὁμολόγησα μόλις πρὶν λίγο,
 Τοῦτα τὰ αἴσχη, θαρρεῖς πῶς μὲ τῆ θέλῃσέ μου τὰ ἔχω ὁμολογήσει;
- 695 Ἄνησυχώντας γιὰ τὸ γιό μου, ποῦ δὲν τολμοῦσα νὰ προδώσω,
 Νὰ σ' ἱκετέψω ἐρχόμουν μίσος νὰ μὴν τοῦ δείξεις.
 Σχέδια ἀνίσχυρα καρδιάς ποῦ ξεχειλίζει ἀπ' αὐτὸν ποῦ ἀγαπάει!
 Γι' ἄλλον δὲ μίλησα, ὁμῆ, παρὰ μόνο γιὰ σένα.
 Γιὰ ἕναν ἔρωτα φριχτὸ πάρε ἐκδίκηση, τιμώρησέ με.
- 700 Ἄντάξιός γιὸς τοῦ ἥρωα ποῦ σ' ἔφερε στὸν κόσμω,
 Τὴν πλάση ἀπάλλαξε ἀπὸ ἕνα τέρας ποῦ σὲ ὀργίζει.
 Ἡ χήρα τοῦ Θησέα τὸν Ἰπτόλυτο τολμᾷ νὰ ἀγαπᾷ!
 Τοῦτο τ' ἀπαίσιω τέρας μὴν σοῦ ξεφύγει, πιστεψέ με.
 Νὰ ἡ καρδιά μου. Ἐδῶ τὸ χέρι σου ἄς χτυπήσει.
- 705 Τὴν προσβολὴ ποῦ σοῦ ἔκανα θέλοντας νὰ ξεπλύνω,
 Πρὸς τοῦ σπαθιοῦ σου κίβλας τῆ μεριά νιώθω νὰ γέρνω.
 Χτύπα. Ἡ ἂν γιὰ τὰ χτυπήματά σου ἀνάξια μὲ κρίνεις,
 Ἄν μιὰ ποιὴν τόσο γλυκιὰ τὸ μίσος σου μοῦ ἀρνιέται,
 Ἡ ἂν τὸ χέρι σ' αἶμα αἰσχροῦ φοβᾶσαι ὅτι θὰ βρέξεις,
- 710 Ἄντὶ στὸ χέφι τὸ δικό σου δῶσε τὸ ξίφος σου σὲ μένα.
 Δῶσε.

ΟΙΝΩΝΗ

Κυρά, τί κάνεις; Θεοὶ μου δίκαιοι!
 Ἔρχεται κάποιος. Χάσου ἀπὸ μάρτυρες φρικτούς·
 Φύγε ἀπὸ σίγουρη ντροπὴ, γύρισε πίσω, ἔλα.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ - ΠΗΛΙΑΤΤΟΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Ἡ Φαίδρα εἶναι αὐτὴ ποῦ φεύγει, ἢ μᾶλλον ποῦ τὴ σέρνουν;
 715 Γιατί, ὦ Ἄρχοντα, τοῦτα γιατί τῆς λύπης τὰ σημάδια;
 Χωρὶς σπαθὶ νὰ σὲ θωρῶ, χαμένο, δίχως χρῶμα;

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

Θηραμένη, νὰ φύγουμε. Δὲν ἔχει ὄρια τὸ σάστισμά μου.
 Τὸν ἑαυτὸ μου πιά δὲ γίνεται νὰ βλέπω χωρὶς φρίκη.)
 Ἢ Φαίδρα... "Ὀμως ὄχι, Θεοὶ μεγάλοι! σὲ λησμονιά βαθιά
 720 Τοῦτο τ' ἀπαίσιο μυστικὸ θαμμένο ἄς μείνει.

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

"Ἐτοιμο εἶναι τὸ πανί, ἂν θὲς νὰ ξεκινήσεις.
 Ἢ Ἄθῆνα ὅμως, Ἄρχοντα, ἔβγαλε κιόλας κρήση.
 Οἱ ἄρχοντες ἀπ' ὅλες τὶς φυλὲς ἔβγαλαν γνώμη.
 Τὸν ἀδερφό σου διάλεξαν, κι ἡ Φαίδρα ἔχει νικήσει.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

725 Ἢ Φαίδρα;

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Μαντατοφόρος φέρνοντας τὴ Θέληση τῶν Ἀθηναίων
 Τοῦ Κράτους ἔρχεται τοὺς χαλινοὺς στὰ χέρια τῆς νὰ παραδώσει.
 Ὁ γιός τῆς εἶναι βασιλιάς, ὦ Ἄρχοντά μου.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

Θεοί, πού τὴ γνωρίζετε τόσο καλά,
 Ἄμειβετε λοιπὸν τὴν ἀρετὴ τῆς;

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Στὸ μεταξὺ ἀπλώνεται ἓνας ψίθυρος πὼς ἀνασάινει ἀκόμα ὁ Βασιλιάς.
 730 Λένε πὼς φάνηκε στὴν Ἰππειρο ὁ Θησέας.
 "Ὀμως ἐγὼ πού ἐκεῖ τὸν ἔψαξα, ὦ Ἄρχοντα, ξέρω καλά...

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

Δὲν ἔχει αὐτὸ νὰ κάνει, μὴ μᾶς ξεφεύγει τίποτε, κι ὅλα ἄς τ' ἀκοῦμε.
 Τὴ φήμη ἄς ἐξετάσουμε, ἄς φτάσουμε ὡς τὴν πηγὴ τῆς.
 Κι ἂν δὲν εἶναι ἄξια νὰ ματαιώσει τὴ φυγὴ μου,
 735 Ἄς φύγουμε· καὶ μ' ὕπιοι τίμημα,
 Τὸ σκῆπτρο ἄς βάλουμε σὲ χέρια πού εἶναι ἄξια νὰ τὸ κρατοῦνε.

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ - ΦΑΙΔΡΑ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΦΑΙΔΡΑ

- Ω! νὰ τίς πᾶνε ἄλλοῦ τίς δόξες πού μου στέλνουν.
Ἀφόρητη, πῶς μου ζητᾶς νὰ βγῶ ἔξω στὸν κόσμο;
Τ' ἀπελπισμένο μου μυαλὸ θεὸς νὰ παρηγορήσεις;
740 Πῶς νὰ μὲ κρύψεις κολτάξε: τόσα καὶ τόσα εἶπα.
Τὰ πάθη μου τολμήσανε νὰ βγοῦν καὶ ν' ἀπλωθοῦνε.
Εἶπα ἴσα δὲν ἔπρεπε σ' αὐτὶ ποτὲ νὰ φτάσουν.
Πῶς μ' ἄκουγε! Οὐρανέ! Πῶς τόσην ὥρα, στρέφοντας τὰ λόγια,
Ἄκαρδος ἀπέφρευγε ἴσα τοῦ ὁμολογοῦσα!
745 Τὸ μόνο πού ποθοῦσε, μιὰ γρήγορη φυγή!
Καὶ πῶς, ὅταν κοκκίνιζε, διπλὰ ντρεπόμουν!
Γιατὶ κι ἐσὺ μὲ κράτησες σὰν πῆγα νὰ πεθάνω;
Ἀλλίμονο! τὰ στήθη μου σὰν ζύγωνε τὸ ξίφος,
Γιὰ μένα εἶχε χλομιάσει; ἄραγε μοῦ τὸ τράβηξε;
750 Ἄρκεσε μιὰ στιγμή πού τ' ἄγγιξε τὸ χέρι μου,
Καὶ γίνηκε φρικτὸ στ' ἀπάνθρωπά του μάτια·
Μὴν τοῦτο τ' ἄθλιο σπαθὶ τὸ χέρι του ἐσπίλωνε.

ΟΙΝΩΝΗ

- Ἔτσι, καθὼς ἀτέρμονα ὀρηνεῖς γιὰ τὰ δεινὰ σου,
Δίνεις τροφή σὲ μιὰ φωτιά πού θά ἔπρεπε νὰ σβήσεις.
755 Δὲ θά ἔτανε καλύτερα, τοῦ Μίνωα ἄξιο αἷμα,
Νὰ βρεις γαλήνη σὲ πιὸ ἀρχοντικὲς φροντίδες,
Ν' ἀφήσεις τὸν ἀχάριστο, νὰ τρέξεις καὶ νὰ φύγεις,
Νὰ βασιλέψεις, νὰ δοθεῖς στὴ διοίκηση τοῦ Κράτους;

ΦΑΙΔΡΑ

- Ἐγώ, νὰ βασιλέψω! Ἐγώ, νὰ τάξω ἓνα Κράτος στὸ νόμο τὸ δικό μου,
760 Ὅταν τ' ἀδύναμο μυαλὸ μου ἰσχύ πιὰ ἐπάνω μου καμιὰ δὲν ἔχει!
Τώρα πού τίς αἰσθήσεις μου νὰ κυβερνῶ ἔχω πάψει!
Ὅταν σχεδὸν δὲν ἀναπνέω κάτω ἀπ' ἀνάσχυνο ζυγὸ!
Ὅταν πεθαίνω!

ΟΙΝΩΝΗ

Φύγε.

ΦΛΙΔΡΑ

Νὰ τὸν ἀφήσω δὲν μπορῶ.

ΟΙΝΩΝΗ

Τὴν ἐξορία τοῦ ἀντεξες! ἀντεξε καὶ νὰ φύγεις!

ΦΛΙΔΡΑ

- 765 Δὲν εἶναι πιά καιρός. Τὴ φλογερὴ τὴν τρέλα μου κατέχει.
 Ξεπέρασα τὰ ὄρια τῆς αὐστηρῆς αἰσχύνης.
 Τὸ αἶσχος μου φανέρωσα μπρὸς στὸν κατακτητὴ μου,
 Καὶ στὴν καρδιά μου, ἄθελα, γλίστρησε ἡ ἐλπίδα.
 Κι ἐσύ, ἀνακαλώντας τὴ δύναμή μου τὴ σβησμένη,
 770 Κι ἐνῶ ἡ ψυχὴ μου κιόλας στὰ χεῖλη μου πλανιόταν,
 Μὲ συμβουλὲς ἀπατηλὲς μὲ ξαναζωντανεύεις,
 Μὲ κάνεις νὰ δεχτῶ τὸν ἔρωτά μου.

ΟΙΝΩΝΗ

- Ἄλλιμονο! ἄθῶα ἢ ἔνοχη γιὰ τὰ δεινά σου,
 Καὶ τί δὲ θά 'μωνα ἱκανὴ γιὰ νὰ σωθεῖς νὰ κάμω;
 775 Ἄν ὅμως προσβολὴ ποτὲ σ' ἔχει ἐξοργίσει,
 Πῶς μπορεῖ τώρα νὰ ξεχνᾷς τὴν περιφρόνησή του;
 Μὲ τί ἄσπλαχνα μάτια, ἀλύγιστος, σκληρός,
 Σ' ἄφηνε νὰ τοῦ προσκυνᾷς σχεδὸν τὰ πόδια!
 Ἄπαίσιος μὲς στὴν ἀνήλεή του ἀλαζονεία!
 780 Ἄς ἦταν νὰ τὸν εἶχε δεῖ μὲ τὴ ματιὰ μου ἢ Φαίδρα!

ΦΛΙΔΡΑ

- Οἰνώνη, τὴν ἔπαρση ποὺ σὲ πληγώνει μπορεῖ ν' ἀπαρνηθεῖ.
 Μοιάζει στὰ δάση τὰ τραχιὰ ὅπου ἔχει μεγαλώσει.
 Κι ἔχοντας γίνει ἄξεστος μέσα στὴν ἄγρια φύση,
 Γιὰ ἔρωτα πρώτη φορὰ ὁ Ἰππόλυτος ἀκούει.
 785 Μπορεῖ νὰ 'χε σωπάσει ἀπὸ τὸ ξάφνιασμά του,
 Κι ἴσως τὸ παρακάναμε τόσο σφοδρὰ ὀργηνόντας.

ΟΙΝΩΝΗ

Θυμήσου, τὸν γαλούχησαν μιᾶς βάρβαρης τὰ στήθη.

ΦΑΙΔΡΑ

"Ήτανε Σκύθισσα καὶ βάρβαρη, κι ὅμως ἀγάπησε.

ΟΙΝΩΝΗ

Τρέφει ἓνα μίσος ἄσπονδο γιὰ ὅλες τὶς γυναῖκες.

ΦΑΙΔΡΑ

- 790 Τότε ἀντίζηλη ποτὲ δὲν θ' ἀποκτήσω.
 Τέλος δὲν εἶναι ὥρα πιά γιὰ νουθεσίες.
 Τὴν τρέλα μου ὑπηρέτησε, Οἰνώνη, ὄχι τὸ λογικὸ μου.
 Μὲ μιὰν ἀπρόσιτη καρδιά μάχεται τὴν ἀγάπη:
 Κάποιο σημεῖο πιὸ τρωτὸ νὰ πλήξουμε ἄς βροῦμε.
- 795 Ἰῆς ἐξουσίας ἔμοιαζε νὰ τὸν τραβᾷ ἡ σαγήνη·
 Ἄδύνατο νὰ κρύψει ὅτι τὸν θέλγει ἡ Ἄθῆνα·
 Τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ καράβια του εἶχε κιόλας γυρίσει,
 Καὶ τὸ πανὶ κυμάτιζε στὸν ἄνεμο ἀφημένο.
 Τὸν νεαρὸ φιλόδοξο τρέξε ἀπὸ μέρους μου καὶ βρές τονε,
- 800 Οἰνώνη· ν' ἀστράψει κάνε στὰ μάτια του τὸ στέμμα.
 Τὸ ἱερὸ διάδημα στὸ μέτωπό του ἄς βάλει·
 Ἄλλο δὲ θέλω ἀπ' τὴν τιμὴ ἐγὼ νὰ τ' ἀποθέσω.
 Τὸ σκῆπτρο εἶν' ἀσήκωτο· ἄς τοῦ τὸ παραδώσω·
 Τὴν τέχνη τῆς Ἀρχῆς στὸ γιό μου θὰ διδάξει·
- 805 Κι ἴσως θελήσει νὰ τοῦ σταθεῖ πατέρας.
 Κάτω ἀπ' τὴν ἐξουσία του θέτω καὶ γιὸ καὶ μάνα.
 Μὲ κάθε μέσο πάσχισε τέλος νὰ τὸν λυγίσεις:
 Τὰ λόγια σου θὰ ἔναι καλόδεχτα πιότερο ἀπ' τὰ δικὰ μου.
 Θρήνησε, σφένταξε καὶ πῆσε τον· κλάψε καὶ πές: πεθαίνει ἡ Φαίδρα·
- 810 Καὶ ἡ φωνή σου μὴν ντραπεῖς νὰ πάρει χροιά ἱκεσίας.
 Δέχομαι ὅ,τι κι ἂν κάνεις· μόνο σὲ σένα ἐλπίζω.
 Πήγαინε: τὴν τύχη μου θὰ κρίνει ὁ γυρισμὸς σου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ - ΦΑΙΔΡΑ (μονάχη).

- Ἦ ἐσύ, ποὺ θωρεῖς τὴν ντροπὴ ἧπου ἔχω κατέβει,
 Ἄφροδίτη ἀμειλικτη, δὲν ἀρκεῖ ὅσο μ' ἔχεις συντριψίσει;
- 815 Δὲ γίνονταν μακρύτερα νὰ φτάσει ἡ ἀπονιά σου.
 Ὁ Οὐρίαμβός σου τέλειος· τὰ βέλη σου καρφώθηκαν στὸ στόχο.
 Ἄπονη, ἂν θὲς μιὰ δόξα νέα,
 Χτύπα ἐχθρὸ πού ὧς σήμερα δὲν ἔχεις ὑποτάξει.

- 820 Δὲ σὲ ζυγώνει ὁ Ἰππόλυτος· καὶ ἀψηφώντας τὴν ὀργή σου,
 Τὸ γόνυ δὲν ἐλύγισε ποτὲ μπρὸς στὰ ἱερά σου.
 Στ' αὐτιά του τ' ἀλαζονικά τὸ ὄνομά σου ἀκούγεται σὰν ὕβρις.
 Θεά, ἐκδικήσου: ἡ ἀφορμὴ κοινὴ καὶ γιὰ τίς δύο μας.
 Κάν' τονε ν' ἀγαπήσει... Μὰ κιόλας μόλις ἔφυγες πίσω γυρνᾶς,
 Οἰνώνη; Μὲ ἀποστρέφεται, κι οὔτε πού νὰ σ' ἀκούσει.

ΣΚΙΗΝΗ ΤΡΙΤΗ - ΦΑΙΔΡΑ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΟΙΝΩΝΗ

- 825 Ἐνὸς μάταιου ἔρωτα σβῆσε, Κυρά, τὴ σκέψη.
 Τὴν προτινὴ σου ἀρετὴ νὰ ξαναζωντανέψεις.
 Τὸ Βασιλιά, πού τὸν πιστεύανε νεκρό, ὀὰ ἰδεῖς μπροστά σου·
 Ἦρθε ὁ Θησέας, ἐδῶ εἶναι ὁ Θησέας.
 Νὰ τὸν ἰδεῖ, τρέχει ὁ λαὸς μὲ βιάση.
 830 Βγῆκα νὰ ψάξω τὸν Ἰππόλυτο, καθὼς εἶχες προστάξει,
 Ὅταν κραυγὲς πού μύριες φτάνανε ὡς τὸν οὐρανό...

ΦΑΙΔΡΑ

Ὁ ἄντρας μου εἶναι ζωντανός, Οἰνώνη, αὐτὸ ἀρκεῖ.
 Ἡ ἀγάπη, πού ὁμολόγησα αἰσχρά, τὸν στιγματίζει.
 Ἐκείνος ζεῖ: δὲ θέλω ἄλλο τίποτε νὰ μάθω.

ΟΙΝΩΝΗ

- 835 Πῶς;

ΦΑΙΔΡΑ

Σοῦ τό 'χα προμαντέψει· ὅμως ἐσὺ μὲ ἀγνόησες.
 Οἱ Ὀρῆνοι σου νικήσανε τίς δίκαιές μου τύψεις.
 Πέθαινα τὸ πρῶι ἄξια νὰ μὲ κλάψουν·
 Στίς συμβουλές σου ὑπάκουσα, πεθαίνω ἀτιμασμένη.

ΟΙΝΩΝΗ

Πεθαίνεις;

ΦΑΙΔΡΑ

- 840 Ἔδῶ ὀὰ ἔρθει ὁ ἄντρας μου καὶ πίσω του ὁ γιός του.
 Θὰ ἰδῶ τὸν μόνο μάρτυρα μιᾶς ζώπυρης μοιχείας,
 Νὰ μελετάει πῶς τολμῶ νὰ βλέπω τὸ γονιό του,
 Τοὺς στεναγμούς πού ἀγνόησε τὸ στῆθος μου νὰ σφίγγουν,

- Ἐὰ δ' ἄκρυστα στὰ μάτια μου πού εἶχε ἀρνηθεῖ ὁ ἄπονος.
 845 Νομιζεις, τοῦ Θησέα γιὰ νὰ μὴ θίξει τὴν τιμὴ,
 Τὴ φλόγα πού μὲ πυρπολεῖ πῶς θὰ τοῦ ἔχει κρῦψει;
 Θὰ στέρξει ἤραγε τὸ βασιλιά του καὶ πατέρα νὰ προδώσει;
 Θ' ἀντέξει νὰ κρατήσῃ τὴ φρίκη του γιὰ μένα;
 Ἡ σιωπὴ του μάταιη. Τὶς ἀνομιές μου ἐγὼ κατέχω,
 850 Οἰνῶνῃ, κι ἀπὸ ἐκεῖνες τίς ἀνάσχυντες δὲν εἶμαι ἐγὼ γυναῖκες
 Πού, νιώθοντας γαλήνη ἀτάραχη μέσα στὸ κρίμα,
 Δὲν κοκκινίζει ἀπὸ ντροπὴ ποτὲ τὸ πρόσωπό τους.
 Ξέρω τὰ αἴσχη μου καὶ τὰ θυμᾶμαι ὅλα.
 Κιόλας μοῦ φαίνεται πῶς τοῦτοι οἱ τοῖχοι, πῶς τοῦτοι οἱ ὄλοοι
 855 Θὰ πάρουνε μιλιὰ, κι ἔτοιμοι νὰ μὲ ψέξουν,
 Προσμένουν τοῦ ἀντρός μου νὰ λύσουνε τὴν πλάνη.
 Κάλλιο ἄς πεθάνω. Ἄς μὲ λυτρώσῃ ὁ θάνατος ἀπὸ μιὰ τέτοια φρίκη.
 Τόσο μεγάλη συμφορὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου νὰ τελειώσει;
 Τρόμος δὲν εἶναι ὁ θάνατος γιὰ τοὺς συφοριασμένους.
 860 Μόνος μου φόβος τ' ὄνομα πού πίσω μου ἀφήνω.
 Τί φοβερὴ κληρονομιά γιὰ τὰ φτωχὰ παιδιὰ μου!
 Τὸ αἷμα τοῦ Διὸς θεὸ νὰ φουσκώνει τὴν καρδιά τους·
 Μὰ ὅποια κι ἂν γεμίζει περηφάνεια δίκαιη τέτοιο ἐξάισιο αἷμα,
 Τὸ κρίμα μιᾶς μητέρας εἶναι βαρὺ φορτίο.
 865 Τρέμω μὴπως, ἀλίμονο! λόγια μ' ἀλήθεια ἀτράνταχτη
 Μιὰ μέρα τὰ κατηγορήσουνε γιὰ ἔνοχη μητέρα.
 Τρέμω, στοὺς ὤμους φέρνοντας τ' ἀπαίσιο τοῦτο βᾶρος,
 Ποτὲ μὴ δὲν τολμήσουνε τὰ μάτια νὰ σηκώσουν.

ΟΙΝΩΝΗ

- Γι' αὐτὸ μὴν ἀμφιβάλλεις, λυπᾶμαι καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ σου·
 870 Φόβος δὲν ἔγινε ποτὲ πιδὶ δίκαιος ἀπ' τὸ δικὸ σου.
 Ὅμως σὲ τέτοιες προσβολές γιὰτὶ νὰ τὰ ἐκθέσεις;
 Γιατὶ στὸν ἴδιο σου τὸν ἑαυτὸ τὸ φταίξιμο νὰ ρίξεις;
 Πᾶσι πιὰ τότε: ἡ μόνη ἔνοχη, θὰ ποῦνε, εἶναι ἡ Φαίδρα,
 Μιὰ καὶ τὴν ὕψη ἀπέφυγε τὴν τρομερὴ τοῦ προδομένου ἀντρός της.
 875 Ὁ Ἰππόλυτος μακάριος, ἀφοῦ πληρώνοντας μὲ τὴ ζωὴ σου
 Ἐὰ λόγια του πεθαίνοντας ἡ ἴδια ἐσὺ θὰ τὰ στηρίζεις.
 Μὰ στὸν κατήγορό σου τότε ἐγὼ τί ν' ἀπαντήσω;
 Θὰ 'ναι γιὰ κεῖνον εὐκολο πολὺ νὰ τ' ἀνατρέψῃ.
 Τὸ φοβερό του Ὀρίαμβο θὰ ἰδῶ ν' ἀπολαμβάνει,
 880 Καὶ τὴν ντροπὴ σου νὰ ἱστορεῖ σ' ὅποιον θὰ τὸ θελήσῃ.
 Ἄ! κάλλιο νὰ μὲ κεραύνωνε τῶν οὐρανῶν ἢ φλόγα!

Μὰ ἔχι δὲ μὲ ξεγελᾶς, τὸν ἀγαπᾶς ἀκόμα;
 Τί βλέμμα ρίχνεις πάνω σ' αὐτὸν τὸν πρίγκιπα ποῦ εἶναι ὅλος θράσος;

ΦΑΙΔΡΑ

Τὰ μάτια μου τὸν βλέπουνε σὰ φοβερὸ Θηρίο.

ΟΙΝΩΝΗ

- 885 Τότε γιατί νὰ τοῦ προσφέρεις ἄπλετη νίκη;
 Τόνε φοβᾶσαι. Ἐπάνω του νὰ ρίξεις πρώτη τόλμα
 Τὸ ἐγκλημα ποῦ σήμερα μπορεῖ νὰ σοῦ φορτώσει.
 Τί νὰ σέ βγάλει ψεύτρα; Τὰ πάντα φανερώνουνε τὴν ἐνοχὴ του·
 Τὸ ξίφος του εὐτυχῶς στὰ χέρια σου ἔχει μείνει,
 890 Ἡ τωρινή σου ταραχή, τὸ προτινό σου μίσος,
 Βάνοντας λόγια στὸν πατέρα του ἐδῶ καὶ χρόνια οἱ κραυγές σου,
 Καὶ νὰ ἡ ἐξορία του, τὴν ἔχεις ἀποκτήσει.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἐγώ, τὴν ἀθωότητα νὰ πνίξω, νὰ ἀμαυρώσω;

ΟΙΝΩΝΗ

- Ἄς ζῆλος μου ἀπαιτεῖ μόνο τὴ σιωπὴ σου.
 895 Ὅπως ἐσύ ἔτσι κι ἐγὼ μὲς στὴν ψυχὴ μου αἰσθάνομαι τρόμο καὶ τύψεις.
 Πιὸ πρόθυμα θὰ μ' ἐβλεπες νὰ ἀψηφῶ μύριους θανάτους.
 Ὅμως χωρὶς τὴ θλιβερὴ ἐτοῦτη πράξη, χάνω ἐσένα·
 Μπρὸς στὴ ζωὴ σου τίποτε γιὰ μένα δὲν ἀξίζει.
 Θὰ λύσω τὴ σιωπὴ μου. Ἀπὸ τὰ λόγια μου ὁ Θησέας ὀργισμένος,
 900 Στὴν ἐξορία ὄ' ἄρκεστεῖ, τὸ γιό του τιμωρώντας.
 Κι ἂν ὁ πατέρας τιμωρεῖ, Κυρά, πάντα πατέρας μένει:
 Μιὰ καταδικη λαφριά κοπάζει τὴν ὀργή του.
 Κι ἂν ὅμως αἷμα νὰ χυθεῖ ἔπρεπε ἀθῶο,
 Δὲ θὰ τὸ ἀξίξει, ὄντας σὲ κίνδυνο, ἡ τιμὴ σου;
 905 Πανάκριβος ὁ Θησαυρός, πρέπει νὰ τὸν φυλάξεις.
 Ὅποιος κι ἂν εἶναι ὁ νόμος ποῦ τὸ ὀρίζει, ἐσύ, Κυρά μου, ὑπακοὴ ὀφείλεις·
 Καὶ μιὰ τιμὴ ποῦ κινδυνεύει γιὰ νὰ σώσεις,
 Ἄκόμα καὶ τὴν ἀρετὴ, ἔλα Ουσίασέ τα.
 Ἐρχεται κάποιος· νά, βλέπω τὸ Θησέα.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄ! βλέπω τὸν Ἰππόλυτο·

- 910 Στὴν ἀκατάδεχτη ματιὰ θωρῶ γραμμένο τὸ χαμό μου.

Κάνε ὅ,τι Οἴος, σὲ σένα ἀφήνομαι.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ταραχὴ, ποῦ νά' βρω δύναμη τὸν ἑαυτό μου νὰ συντρέξω;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ — ΘΗΣΕΑΣ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΦΑΙΔΡΑ,
ΟΙΝΩΝΗ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἢ μοίρα νὰ μὲ πολεμᾷ βλέπω ὅτι ἔπαψε
Κυρά μου, καὶ βάνει στὴν ἀγκάλη σου...

ΦΑΙΔΡΑ

Μὴν προχωρᾷς, Θησέα,

- 915 Ἐτόια λαχτῆρα φλογερὴ μὴν τὴ σπιλώνεις.
Θέρμη τόσο γλυκιὰ πιά δὲν ἀξίζω.
Σ' ἔχουνε ἀτιμάσει. Ἢ μοίρα φθονερὴ
Ἔπεσε πάνω στὴ γυναίκα σου ὄντας ἐσὺ χαμένος.
Νὰ σὲ ζυγώνω καὶ νὰ σὲ Θέλω εἶμαι ἀνάξια,
920 Πῶς νὰ κρυφτώ θά 'ναι ἀπὸ δῶ κι ἐμπρὸς ἢ μόνη μου φροντίδα.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ — ΘΗΣΕΑΣ, ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἄλλοκοτὴ ὑποδοχὴ κάνουε στὸν πατέρα σου, μὰ τί συμβαίνει,
Γιέ μου;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Τοῦτο τὸ αἰνίγμα μπορεῖ νὰ λύσει μόνο ἡ Φαίδρα.

Ὅμως ἐγὼ σὲ ἱκετεύω, εἰσάκουσε τὴ φλογερὴ μου ἐπιθυμία:

Ἄσε με, Ἄρχοντα, νὰ μὴν τὴν ξαναϊδῶ ποτέ μου.

- 925 Ἐντρομος ὁ Ἰππόλυτος δέξου γιὰ πάντα νὰ χαθεῖ
Ἄπ' ὅπου ἡ γυναίκα σου ἔχει βαθιά ριζώσει.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἐσὺ, ὁ ἴδιος μου ὁ γιὸς Θέλεις νὰ μὲ ἀφήσεις;

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Δὲν τὴν ἐζήτησα ἐγώ:

Ἐσὺ τὸ βῆμα τῆς ὁδήγησες σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιάλι.

Ἐσὺ, Ἄρχοντα, εὐδόκησες στὶς ὕχθες τῆς Ἴροιζήνας

- 930 Τὴν Ἄρικία καὶ τὴ Βασίλισσα, φεύγοντας, ν' ἀκουμπήσεις.
 Κι ἀκόμη μοῦ ἀνέθεσες ἐγὼ νὰ τίς φυλάγω.
 Ποιῆς ὅμως ἔγνοιες τώρα πιά μποροῦν νὰ με κρατήσουν;
 Φτάνει ὅσο μες στὰ δάση ἡ ἀπραγὴ μου νιώτη
 Ἐδειξε τὴν ἀξία της μ' ἀνάξιους ἀντιπάλους.
- 935 Δὲ οὐ μ' ἀπορέσω, ἀπὸ τὴν ἀνάρμοστη βγαίνοντας ἀπραξία,
 Τὰ δόρατα νὰ βάψω σ' αἷμα πιδόξασμένο;
 Στὴν ἡλικία πού ἀγγίζω ἀκόμα ἐσὺ δὲν εἶχες φτάσει.
 Κι ἐκτὸς ἀπὸ ἓναν τύραννο, κι ἀπὸ ἓνα ἄγριο τέρας
 Κι ἄλλοι τὸ χέρι σου βαρὺ εἶχανε κιόλας νιώσει·
- 940 Τῶν ὕβριστῶν ἀήττητος διώκτης,
 Εἶχες τῶν δύο θαλασσῶν κιόλας τίς ὄχθες ἀσφαλίσει.
 Ἐλευθερος ὁ ταξιδιώτης: δὲν τὸν φοβίζαν τώρα πιά οἱ ἐπιθέσεις·
 Καὶ καμαρώνοντας ὁ Ἑρακλῆς στῶν ἄθλων σου τὴ φήμη,
 Κιόλας ἐπάνω σου ξαπόσταινε ἀπ' τὸ δικό του ἔργο.
- 945 Ἐνῶ ἐγὼ, ἄγνωστος γιὸς τόσο ἐνδοξοῦ πατέρα,
 Βρίσκομαι κι ἀπ' τῆς μάνας μου μακρύτερα τὰ χνάρια.
 Ἄσε ἐπιτέλους ἡ ἀντρεία μου σὲ κάτι τολμηρὸ νὰ καταγίνει.
 Ἄσε, ἂν μπόρεσε νὰ σοῦ ξεφύγει κάποιον τέρας,
 Τὴν τιμημένην του δορὰ στὰ πόδια σου νὰ φέρω,
- 950 Ἢ καὶ τὴν ἀφθαρτὴ ἀνάμνηση ἐνὸς ὠραίου θανάτου
 Ζωὴ χαμένη τόσο ἀτρόμητα ν' ἀθανάτισει,
 Σ' ὅλη τὴν πλάση δείχνοντας πῶς ἤμουν γιὸς σου.

ΘΗΣΕΑΣ

- Τί βλέπω; Ποιὰ φρίκη μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους ἀπλωμένη
 Τὸ σαστισμένο σπίτι μου σκορπίζει ἀπὸ μπροστά μου;
- 955 Ἄν σπέρνω τέτοιο τρόπο, σχεδὸν ἀνεπιθύμητος, ἐδῶ ξαναγυρνώντας
 Ὡ οὐρανέ, γιατί με τράβηξες ἀπὸ τὴ φυλακὴ μου;
 Μόνο ἓναν φίλο εἶχα. Ἢ φλόγα του ἀστόχαστη
 Τοῦ τύραννου ἐμελλε τῆς Ἑπειρος ν' ἀρπάξει τὴ γυναίκα·
 Ἄπρόθυμα ὑπηρετοῦσα τὰ σχέδια τοῦ ἔρωτά του·
- 960 Μὰ καὶ τοὺς δυὸ μᾶς τύφλωνε ἡ μοῖρα ὀργισμένη.
 Ὁ τύραννος με ξάφνιασε δίχως συμμάχους κι ὕπλα.
 Ἐμπρὸς μου τὸν Πειρίθοο, τὸν ἄμοιρο πού κλαίω,
 Τὸν ἔριξε ὁ βάρβαρος στὰ στυγερὰ θηρία,
 Πού με τὸ αἷμα τρέφονταν κακότυχων ἀνθρώπων.
- 965 Σὲ ὀλοσκοτεινὲς σπηλιῆς σφαλνᾶ ὕστερα ἐμένα
 Σὲ βᾶθη πού γειτόνευαν με τὸ βασιλεῖο τῶν Ἰσκιων.
 Μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες, οἱ Θεοί, τέλος ἐδέησαν νὰ με συντρέξουν:

- Τὰ μάτια τῶν φρουρῶν μου πέτυχα νὰ πλανέψω.
 Ἀπὸ ἕναν ὑπουλο ἐχθρὸ ἀπάλλαξα τὴ φύση;
 970 Βορὰ γιὰ τὰ θηρία του ἔγινε ὁ ἴδιος.
 Καὶ τώρα πού πιστεύω μὲ θέρμη πὼς θὰ μὲ δεχτεῖ
 "Ὅ,τι οἱ Θεοὶ πῖθ ἀκριβὸ μού ἔχουνε χαρίσει·
 Τί λέω; τώρα πού ἔχει ἡ ψυχὴ μου τὸν ἑαυτὸ της ξαναβρεῖ
 Καὶ μὲ λαχτάρει ἔρχεται νὰ ἰδεῖ πρόσωπα ἀγαπημένα,
 975 Δὲ μὲ προσμένει γιὰ ὑποδοχὴ παρὰ μονάχα φρίκη:
 "Ὅλοι σκορπίζουν, ὅλοι ἀρνιοῦνται τ' ἀγκάλιασμά μου.
 Κι ἐγὼ ὁ ἴδιος, νιώθοντας νὰ προκαλῶ τὸν τρόμο,
 Στίς φυλακὲς τῆς Ἡπειροσ θὰ ἴελα νὰ ἴμαι ἀκόμα.
 Μιλήστε. Μέσα σὲ θρήνους ἡ Φαίδρα λέει ὅτι μ' ἀτίμασαν.
 980 Ποιὸς νὰ μὲ πρόδωσε; Γιατί δὲν πῆρε ἐκδικήση κανέννας;
 Ἡ Ἑλλάδα, πού τὸ χέρι μου τόσες φορές τὴν ἔχει βοηθήσει,
 Ἄραγε ἄσυλο νὰ πρόσφερε στὸ φταίχτη;
 Κανεὶς δὲν ἀποκρίνεται. Ὁ γιὸς μου, ὁ ἴδιος μου ὁ γιὸς
 Σὴ μῦθους νὰ ἴναι ἄραγε μὲ τοὺς ἐχθροὺς μου;
 985 Μέσα νὰ πᾶμε. Δὲν ὑποφέρω νὰ μὲ βαραίνει ἡ ἀμφιβολία.
 Ἐγκλημα κι ἔνοχο νὰ μάθω ἀντάμα.
 Τὴν ταραχὴ ὅπου τὴ βλέπω, τέλος, ἡ Φαίδρα νὰ ξεδιαλύνει.

ΣΚΙΝΗ ΕΚΤΗ - ΠΗΠΟΥΤΟΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΠΗΠΟΥΤΟΣ

- Ποῦ νὰ στοχεύανε τοῦτα τὰ λόγια πού μὲ παγώσανε ἀπὸ τρόμο;
 Ἡ Φαίδρα, πού τυρανιέται πάντοτε μέσα στὴν ἔσχατη παραφορὰ,
 990 Τὸν ἑαυτὸ της ἄραγε νὰ θέλει νὰ κατηγορήσει κι ἡ ἴδια νὰ χαθεῖ;
 Θεοὶ! καὶ τί θὰ πεῖ ὁ Βασιλιάς; Ποιὸ φονικὸ φαρμάκι
 ἔχει σκορπίσει ὁ ἔρωτας σ' ὅλο τὸ σπιτικό του!
 Καὶ μένα, παρανάλωμα φωτιᾶς ἐρωτικῆς πού ἔχει τ' ἀνάθεμά του,
 Πῶς ἄλλοτε μὲ εἶχε δεῖ, καὶ πῶς μὲ ξαναβρίσκει!
 995 Ἐρχονται μαῦρα προαισθήματα καὶ μὲ τρομάζουν.
 Ὅμως στὸ τέλος ἡ ἀθωότητά τίποτε δὲ φοβᾶται.
 Λοιπόν, ἄς βρῶ ἕναν πῖθ αἴσιο τρόπο
 Τὴν τρυφερότητα ν' ἀγγίξω τοῦ πατέρα
 Καὶ νὰ τοῦ πῶ γιὰ ἕναν ἔρωτα πού ἴσως νὰ πολεμήσει,
 1000 Μὰ νὰ κλονίσει πού δὲ θὰ ἴφτανε ἕλλη μαζὶ ἡ ἰσχύ του.

ΠΡΑΞΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ – ΘΗΣΕΑΣ, ΟΙΩΝΗ.

ΘΗΣΕΑΣ

Ἄ! τί 'ναι αὐτὰ ποῦ ἀκούω; Ἕνας ἀδιάντροπος, ἕνας προδότης
Μιά τέτοια ἀτίμωση γιὰ τὸν πατέρα του εἶχε ἐτοιμάσει;
Πόσο ἀλύπητα, ὦ ριζικό, μὲ κατατρέχεις!
Δὲν ξέρω ποῦ πηγαίνω, δὲν ξέρω οὔτε ποῦ βρίσκομαι.

- 1005 ὦ στοργή! ὦ καλοσύνη! Πόσο σκληρὰ σᾶς ἀνταμείβουν!
Σχέδιο ἀδίστακτο! ἀπαίσια σκέψη!
Σιτὸ στόχου γιὰ νὰ φτάσει τῶν σκοτεινῶν του πόθων,
Κατέφυγε ὁ ἀναίσχυντος στὴ βία.
Ἐξίφους τ' ἀναγνώρισα, τὸ σύνεργο τοῦ πάθους του,
1010 Ἐίφος, ποῦ μὲ αὐτὸ τὸν ὄπλισα γιὰ πῖο ἀνδρεῖο ἔργο.
Ὅλοι οἱ δεσμοὶ τοῦ αἵματος ἀδύναμοι σταθῆκαν;
Κι ἡ Φαίδρα δὲν ἐφρόντισε νὰ τόνε τιμωρήσει;
Τὸν ἔνοχο λυπότανε καὶ σώπαινε ἡ Φαίδρα;

ΟΙΩΝΗ

- Ἡ Φαίδρα ἕναν ἄμοιρο λυπότανε πατέρα.
1015 Ἄπὸ τίς βλέψεις τοῦ μανιασμένου ἐραστῆ ἀτιμασμένη
Κι ἀπὸ τὴν ἄνομη φωτιά ποῦ ἔπαιρνε ἡ ματιά του,
Ἡ Φαίδρα πέθαινε, Ἄρχοντα, καὶ φοινικὸ τὸ χέρι της
Ἄμολυντο ἔσβηνε ἀπὸ τὰ μάτια της τὸ φῶς.
Εἶδα τὸ χέρι νὰ σηκώνει, νὰ τήνε σώσω ἔτρεξα.
1020 Ἐγὼ μόνο κατόρθωσα γιὰ τὴν ἀγάπη σου νὰ τὴ φυλάξω.
Τὴν ταραχὴ της καὶ τοὺς φόβους σου ἀντάμα συμπονώντας,
Δίχως νὰ θέλω, ἀναγκάζομαι γιὰ τὴν αἰτία ποῦ Ὀρηνεῖ νὰ σὲ φωτίσω.

ΘΗΣΕΑΣ

Ὁ ὕπουλος! Δὲν μπόρεσε νὰ μὴ χλομιάσει.
Καθὼς μὲ ζύγωνε, εἶδα νὰ τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο.

- 1025 Μὲ ξάφνιασε ἡ βαρυθυμιά του.

Στὰ κρύα του ἀγκαλιάσματα πάγωσε ἡ στοργή μου.
 "Ὅμως τὸν ἔνοχο ἐτούτων ἔρωτα πού τὸν παραράζει
 Τὸν εἶχε κάνει φανερό ἤδη ἀπὸ τὴν Ἀθήνα;

ΟΙΝΩΝΗ

Μὰ δὲ Ουμᾶσαι, Ἄρχοντα, τὸ μένος τῆς Βασίλισσας.
 1030 Τὴν ἔχθρα της ἐκείνη ἡ ἄνομη ἀγάπη του τὴν εἶχε προκαλέσει.

ΘΗΣΕΑΣ

Κι ἐδῶ μὲς στὴν Τροϊζήνα τούτη ἡ φωτιά ξανάναψε;

ΟΙΝΩΝΗ

"Ὅσα ἔχουν γίνει, Ἄρχοντα, ὅλα σ' τὰ εἶπα.
 Ἄφησα μόνη τὴ Βασίλισσα μὲς σὲ θανάτου ὁδύνη·
 Συμπάθα με, λοιπόν, πού τρέχω στὸ πλευρό της.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ - ΘΗΣΕΑΣ, ΗΠΗΟΛΓΤΟΣ.

ΘΗΣΕΑΣ

1035 Ἄ! νά τονε. Οὐράνιοι! ἀπὸ τὸ ὕφος του τὸ εὐγενικό
 Ποιὸ μάτι δὲ θά εἶχε πλανηθεῖ ὅμοια μὲ τὸ δικό μου;
 Πῶς γίνεται στὸ μέτωπο ἀνίερου μοιχοῦ
 Τὸ γνῶρισμα τῆς ἀρετῆς τὸ ἱερὸ νὰ λάμπει;
 Δὲ θά 'τανε σωστότερο μ' ἀλάθευτα σημάδια
 1040 Νὰ φανερόνεται ἡ καρδιά τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων;

ΗΠΗΟΛΓΤΟΣ

Μπορῶ νὰ σὲ ρωτήσω ποιὸ σύννεφο βαρὺ
 Περιπλανιέται, Ἄρχοντα, στὴ σεβαστὴ μορφὴ σου;
 Τὸ μυστικὸ νὰ ἐμπιστευτεῖς στὴν πίστη μου διστάζεις;

ΘΗΣΕΑΣ

Πανοῦργε! τολμᾶς λοιπόν νὰ φανερώνεσαι μπροστά μου;
 1045 Θεριό, πού γλίτωνες τὸν κεραυνὸ γιὰ χρόνια,
 Ἄπὸ τοὺς ἄρπαγες τί κι ἂν καθάρισα τὴ γῆ, μένεις ἐσύ, σκουπίδι.
 Μόλο πού τοῦ φρικτοῦ σου ἔρωτα ἡ λαγνεῖα
 Ὀδήγησε τὴ λύσσα της στὴν πατρικὴ τὴν κλίνη,
 Τὸ μισητό σου πρόσωπο τολμᾶς κι ἐμπρός μου δείχνεις,
 1050 Μέσα σὲ τόπους μένοντας ἀπὸ τὰ αἴσχη σου γεμάτους,

- Καὶ δὲ γυρεύεις, κάτω ἀπὸ ἄγνωστο οὐρανό,
 Χῶρες ἔπιου δὲν ἔφτασε ποτὲ τὸ ὄνομά μου.
 Φύγε, προδότῃ. Ἐδῶ ποτὲ τὴν ἔχθρα μου μὴ ῥθεις νὰ προκαλέσεις
 Καὶ νὰ πειράξεις μὴν ὀργὴ πού συγκρατῶ με κόπο.
- 1055 Μοῦ φτάνει αἰώνια ἡ ντροπὴ
 Γιὸ τόσο ἄνομο στὸ φῶς νὰ ἔχω φέρει,
 Δίχως ἀκόμα τοῦ θανάτου σου ἡ μνήμη ἀναίσχυτη
 Τῆ δόξα τῶν λαμπρῶν ἄθλων μου νὰ σπιλώνει.
 Φύγε· μιὰ καταδίκη ἂν δὲ θέλεις ξαφνικὴ
- 1060 Πλάι στοὺς κακούργους πού τιμώρησα καὶ σένα νὰ σὲ ρίξει,
 Κοίτα, φυλάξου, τ' ἄστρο πού λάμπει ἐπάνω μας ποτὲ
 Νὰ μὴ σὲ ἰδεῖ μὲ βῆμα νὰ πατεῖς ἀδίστακτο σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους.
 Φύγε, σοῦ λέω· καὶ δίχως γυρισμὸ ταχύνοντας τὸ βῆμα,
 Ἐὰ Κράτῃ μου ἀπάλλαξε ἀπ' τῆ φριχτῆ σου θέα.
- 1065 Κι ἐσύ, ὦ Ποσειδῶνα, ἐσύ, ἂν κάποτε ἡ ἀντρεία μου
 Καθάρισε τὴν ἔχθρη σου ἀπ' ἄτιμους φονιάδες,
 Θυμῆσου, σὰν ἀνταμοιβὴ γιὰ τοὺς καλοὺς μου ἀγῶνες,
 Νὰ εἰσακούσεις, μοῦ ἔταξες, τὸ πρῶτο θέλημά μου.
 Μὲς στὸ μακρὸν καὶ στὸ στυγνὸ μαρτύριο τῆς φυλακῆς
- 1070 Τῆ θεϊκῆ σου δύναμη δὲν ἔστερξα ποτὲ νὰ ἱκετέψω.
 Δὲν ἐσπατάλησα τὸ ἔλεος, πού ἀπ' τῆ χάρη σου ἀναμένω,
 Οἱ προσευχῆς μου σὲ κρατήσανε γιὰ μεγαλύτερες ἀνάγκες.
 Σὲ ἱκετεύω σήμερα. Ἐναν πατέρα δύσμοιρο ἐκδικήσου.
 Ἐρμαιο στὸ θυμὸ σου ἀφήνω ἐτοῦτο τὸν προδότῃ·
- 1075 Μέσα στὸ αἷμα πνίξε του τίς βρωμερὲς ὀρέξεις:
 Ἐὴν εὐνοιά σου ὁ Θεσέας ὁ ἀναγνωρίσει στὴν ὀργὴ σου.

ΗΠΗΘΑΓΓΟΣ

- Γι' ἄνομη ἀγάπη μαρτυρᾷ τὸν Ἰππόλυτο ἡ Φαίδρα!
 Μπροστὰ σὲ τέτοια φρίκη μένει ἡ ψυχὴ μου ἀναυδῆ·
 Ἀπὸ παντοῦ πολλὰ μαζὶ ξάφνου μὲ σκίζουν βέλη,
- 1080 Καὶ παίρνουνε τὰ λόγια μου καὶ πνίγουν τὴ λαλιά μου.

ΘΗΣΕΑΣ

- Προδότῃ! ἐσὺ βέβαια νόμιζες μὲ ἄτολμη σιωπῇ
 Πῶς τὸ κτηνῶδες θράσος σου θὰ σκέπαζε ἡ Φαίδρα.
 Ὅμως ἄς μὴν τό' χες ἀφήσει, καθὼς ἔφευγες,
 Τὸ ξίφος, πού μὲς στὰ χέρια της δεῖχνει τὴν ἐνοχὴ σου·
- 1085 Ἦ, στὸ ἀποκορῦψιμα τῆς πονηριᾶς σου φτάνοντας, καλύτερα
 Ζωὴ καὶ λόγος νὰ τῆς ἔπαιρνες μ' ἓνα καὶ μόνο πλῆγμα.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

- Με τέτοιο ψέμα σκοτεινὸ δίκαια ὀργισμένος,
 Θά 'πρεπε ἐδῶ νὰ φανερώσω τὴν ἀλήθεια, ἔμως σωμαίνω,
 "Αρχοντα' με σένα τὸ μυστικὸ μου ἔχει νὰ κάνει.
 1090 Μὴν ἀγνοεῖς τὸ σεβασμὸ πού μοῦ σφαλνᾶ τὸ στόμα;
 Μάταια μὴν ἀγωνιάς κι αὐξάνεις τὰ δεινὰ σου,
 Τὸ βίον μου ἐξέτασε, νὰ στοχαστεῖς ποιὸς εἶμαι.
 Πρὶν τὸ μεγάλο ἔγκλημα γίνονται πάντα κι ἄλλα.
 Αὐτὸς πού νὰ διαβεῖ τολμᾷ τὰ ὄρια τοῦ νόμου
 1095 Τέλος μπορεῖ καὶ τ' ἀγίωτερα δίκαια ν' ἀθετήσῃ.
 "Ἐχει τὸ κρίμα σκαλοπάτια, ἥπως κι ἡ ἀρετὴ.
 Κι ἡ ἄτολμη ἀγνόητα δὲ φάνηκε ποτὲ
 Σὺν ἀστραπῇ τὴν ἔσχατη ν' ἀγγίξει ἀκολασία.
 Μιὰ μόνο μέρα δὲν ἀρκεῖ ἕνας ἐνάρετος Οὐητὸς
 1100 Νὰ γίνῃ ὑπουργὸς φονιάς κι ἄναντρος αἰμομείχτης.
 Μὲς στὴν ἀγκάλη ἀναστημένος μιᾶς ἡρωίδας ἄσπιλης,
 Ποτὲ δὲν ντροπίασα τὴ ρίζα τῆς γενιᾶς μου.
 Κι ἀκόμα ὁ Πιπθέας, μὲς στοὺς ἀνθρώπους πιὸ σοφός,
 Μὲ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια της κι ἔγινε δάσκαλός μου.
 1105 "Ὅχι πού θέλω τὸν ἑαυτὸ μου εὐνοϊκὰ πολὺ νὰ παραστήσω.
 "Ἄν ἔμως κάποια ἀρετὴ μοῦ ἔλαχε κλῆρος,
 Νομίζω, "Αρχοντά μου, πὼς ἔχω δεῖξει φανερὰ
 Τὸ μίσος μου γιὰ ὅσα κρίματα τολμοῦν καὶ μὲ κατηγοροῦνε.
 Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰππόλυτος πού ξέρει ὅλη ἡ Ἑλλάδα.
 1110 Ἄγριμι ἔχω καταστήσει ἀπὸ τὴν ἀρετὴ.
 "Ὅλοι γνωρίζουν τὴ στυγνὴ καὶ πέτρινη ψυχὴ μου.
 Τὸ βάθος τῆς καρδιάς μου εἶναι ὅσο ἀμόλυτο εἶναι τὸ φῶς.
 Καὶ νὰ πιστεύουν ὁ Ἰππόλυτος, ἀπὸ μιὰ βέβηλη φωτιὰ κυριεμένος...

ΘΗΣΕΑΣ

- Μὰ ναί, αὐτὴ σου ἡ περηφάνεια εἶναι, ἄναντρε, πού σε καταδικάζει.
 1115 Τώρα καταλαβαίνω τῆς παγερότητάς σου τὴ μισητὴν αἰτία:
 Μόνο ἡ Φαίδρα ἐμάγευε τ' ἀδιάντροπά σου μάτια.
 Καὶ ἡ ψυχὴ σου ἀδιάφορη γιὰ ὅποιαν ἄλλη
 Δὲν καταδέχονταν νὰ φλυγιστεῖ ἀπὸ μιὰ φλόγα αἰθρία.

ΠΗΠΟΛΥΤΟΣ

- "Ὅχι πατέρα μου, τούτῃ ἡ καρδιά, δὲν πάει ἄλλο νὰ στὸ κρύβω,
 1120 Δὲ γλίτωσε ἀπὸ ἀγάπη ἀγνή τὸ παρανάλομά της.

Στά πόδια σου ὁμολογῶ ποῖο εἶναι τὸ ἀμάρτημά μου:

Ἄλθθεια εἶναι, ἀγαπῶ, κι ἄς τὸ ἀπαγορεύεις.

Ἡ Ἄρικία, μόνη αὐτῆ, τοὺς πόθους μου ὀρίζει.

Τοῦ Πάλλαντα ἡ κόρη κατάρκτησε τὸ γιό σου.

1125 Λύτην λατρεύω, καὶ ἡ ψυχὴ μου, παρὰ τὴν προσταγὴ σου,

Γι' αὐτὴν μόνο φλογίζεται, γι' αὐτὴν μόνο στενάζει.

ΘΗΣΕΛΣ

Τὴν ἀγαπᾶς; ὦ οὐρανέ! Μὰ ὄχι, ἀδέξιο τὸ τέχνασμά σου.

Τὸν ἔνοχο ὑποκρίνεσαι γιὰ νὰ ἀθωωθεῖς.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Γιὰ ἔξι τώρα μῆνες τὴν ἀποφεύγω, Ἄρχοντα, μὰ καὶ τὴν ἀγαπῶ.

1130 Μέσα σὲ τρόμο ἐρχόμουνα νὰ σοῦ τ' ὁμολογήσω.

Εἶναι ἀδύνατο λοιπὸν νὰ βγεῖς ἀπὸ τὴν πλάνη;

Ποιοὶ ὄρκοι φοβεροὶ μποροῦνε νὰ σὲ πείσουν;

Στὴ γῆ, στὸν οὐρανό, σ' ὀλάκερη τὴ φύση...

ΘΗΣΕΛΣ

Πάντα οἱ κακοῦργοι στὴν ψευδορκία καταφεύγουν.

1135 Πάψε, σταμάτα, καὶ ἀπὸ λόγους φορτικοὺς ἀπάλλαξέ με,

Ἄν δὲν μπορεῖς ἀλλιῶς τὴν ψεύτικη ἀρετὴ σου νὰ στηρίξεις.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Σοῦ μοιάζει ψεύτικη, γεμάτη πανουργία.

Ἄλλως ἢ Φαίδρα μέσα της ξέρει πῶς ἔχω δίκιο.

ΘΗΣΕΛΣ

Ἄ! πόσο ἡ ἀδιαντροπία σου ἀνάβει τὴν ὀργή μου!

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

1140 Πότε καὶ ποῦ τὴν ἐξορία μου ὀρίζεις;

ΘΗΣΕΛΣ

Ἄν ἔφρευες πέρα κι ἀπ' τὴς Ἡράκλειες στῆλεις,

Καὶ τότε ἀκόμη γέλτονα θὰ ἐνιωθα περισσία ἕναν πανοῦργο.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Τὸ τρομερὸ φέρνοντας κρίμα ποῦ γι' αὐτὸ ὑπόπτο μὲ κρίνεις,

Ὅταν εὐὸ μ' ἐγκαταλείπεις, ποιοὶ φίλοι νὰ μὲ σπλαγχνιστοῦνε;

ΘΗΣΕΑΣ

- 1145 Πήγγαινε νά βρεις φίλους πού ἡ δόξοια τους ὑπόληψη
 Τιμάει τὸ μοιχρῶ, χειροκροτεῖ τὸν αἰμομειχτή,
 Ἀχάριστους, προδότες δίχως τιμῆ καὶ νόμο,
 Ἄξιους νά προστατεύουν ἕναν παγκάκιστο ἴδιο μὲ σένα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

- Ἀκόμα γιὰ μοιχεία μοῦ μιλάς καὶ γιὰ αἰμομειξία;
 1150 Ἐγὼ σωπαίνω. Ἡ Φαίδρα ὥστόσο βγαίνει ἀπὸ μιὰ μάνα,
 Ἡ Φαίδρα εἶναι ἀπὸ γενιά, πολὺ καλὰ τὸ ξέρεις, Ἄρχοντά μου,
 Γεμάτη ἀπὸ τοῦτα τὰ φριχτὰ πιότερο ἀπ' τὴ δική μου.

ΘΗΣΕΑΣ

- Πῶς! Τὴ λύσσα σου πιά τίποτε δὲ συγκρατεῖ μπροστά μου;
 Γιὰ τελευταία φορά, χάσου ἀπὸ τὰ μάτια μου:
 1155 Φύγε, προδότη, πρὶν τοῦ πατέρα σου ἡ ὄργη
 Σὲ ξεριζώσει μὲ ντροπὴ ἀπὸ τὴ χώρα ἐτούτη.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ - ΘΗΣΕΑΣ (μονόχος).

- Δύστυχε, τρέχοντας πηγαίνεις στὸν ἀναπόφευκτο χαμό.
 Ὁ Ποσειδῶνας, στὸν ποταμὸ πού ὡς κι οἱ Θεοὶ τρομάζουν,
 Μοῦ ἔδωκε τὸ λόγο του, καὶ θὰ τότε κρατήσει.
 1160 Ἐνας Θεὸς σὲ κυνηγáει ἐκδικητής, ἀδύνατο νὰ τοῦ ξεφύγεις.
 Σὲ λάτρευα· καὶ μ' ὄλη τὴν προσβολή, γιὰ σένα
 Τὰ σπλάγχνα νιώθω νὰ σκιρτοῦν πρὶν ἀπ' τὸ θάνατό σου.
 Ὅμως ἐσύ μὲ ἀνάγκασες νὰ σὲ καταδικάσω.
 Ἀλήθεια νὰ προδόθηκε ποτὲ ὅμοια πατέρας;
 1165 Θεοὶ μου δίκαιοι, βλέπετε τ' ἄλγος πού μὲ βαραίνει,
 Πῶς ἔφερα στὸ φῶς τόσο ἄνομο βλαστάρη;

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ - ΦΑΙΔΡΑ, ΘΗΣΕΑΣ.

ΦΑΙΔΡΑ

- Ἀρχοντα, ἔρχομαι μπροστά σου, γεμάτη δίκαιο τρόμο.
 Ἡ φοβερὴ φωνή σου ἀκούστηκε μέχρις ἐμένα.
 Ἀνησυχῶ ἢ ἀπειλὴ γοργὰ μὴ γίνει πράξη.
 1170 Καιρὸς ἂν μένει ἀκόμα, τὸ γένος σου συχῶρεσε,

Τὸ αἷμα σου σεβάσου, τολμῶ νὰ σὲ ἰκετέψω.
 Σῶσε με ἀπὸ τὴ φρίκη — τ' ἄκουσμα τῆς κραυγῆς του·
 Μὴ μὲ καταδικάσεις σ' αἰώνιες τύψεις
 "Ὅτι ἐγὼ τὸ ἔχουσα στὸ πατρικὸ τὸ χέρι.

ΘΗΣΕΑΣ

- 1175 "Ὅχι, τὸ χέρι μου, Κυρᾶ, στὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ μου δὲ βράχηνεν ἀκόμα.
 Ἄλλὰ δὲ μοῦ 'χει κι ὁ ἀχάριστος ξεφύγει.
 Χέρι ἀθάνατο ἔχει ἀναλάβει τὸ χαμὸ του.
 Μοῦ τὸ χρωστᾷ ὁ Ποσειδῶνας, κι ἐσὺ ἐκδίκηση θὰ λάβεις.

ΦΛΙΔΡΑ

Ἄπο Ποσειδῶνας σ' τὸ χρωστᾷ; Τί; οἱ ὀργισμένες σου κατάρες...

ΘΗΣΕΑΣ

- 1180 Πῶς; φοβᾶσαι μήπως τίς ἔχει κιόλας εἰσακούσει;
 Κάλλιο μὲ τίς δικές μου εὐχές τίς νόμιμες ἐνώσω.
 Παράστησέ μου ὀλόμαυρα τὰ ἀνομήματά του·
 Καὶ τὴν ὀργή μου ἐρέθισε τὴν τόσο ἀργή καὶ τόσο κρατημένη.
 Δὲν ἔχεις μάθει ἀκόμα ἢλα τὰ κριματά του:
 1185 Ἢ λύσσα του ξεσπάει ἐπάνω σου μὲ ὕβρεις:
 Λέει ὅτι τὸ στόμα σου εἶναι γεμάτο ψεῦδη·
 Καμώνεται ἢ Ἄρικια πῶς τὴν καρδιά του καὶ τὴν πίστη του κρατεῖ,
 Καὶ πῶς τὴν ἀγαπάει.

ΦΛΙΔΡΑ

Τί! Ἄρχοντά μου;

ΘΗΣΕΑΣ

Μπροστά μου τ' ὁμολόγησε.

- Μὰ τὸ σαθρὸ του τέχνασμα δὲν δυσκολεύτηκα διόλου νὰ ἀποκρούσω.
 1190 Ἄς εὐχηθοῦμε σύντομα νὰ κρίνει ὁ Ποσειδῶνας.
 Ἐὰνὰ μπρὸς στοὺς βωμούς του πηγαῖνω νὰ προσπέσω
 Μὴν ἀμελήσει οὔτε στιγμὴ τοὺς ἱεροὺς του ὅρκους.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ - ΦΛΙΔΡΑ (μονάχη).

- Φεύγει. Ποιὸ νέο ἔκρουσε τ' αὐτιά μου;
 Μὲς στὴν καρδιά μου ποιά φωτιά μισόσβηστη ξυπνάει;
 1195 Τί κεραυνός, ὦ οὐρανέ! τί ὀλέθριο μαντάτο!

- Πετούσα ὀλόκληρη τὸ γιό του νὰ συντρέξω·
 Ἄποτινάζοντας τὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἔντρομης Οἰνώνης,
 Δὲν ἔντεχα τίς τύψεις ποῦ μ' εἶχανε παιδεῖπει.
 Ποιὸς ξέρει ἢ μετάνοια ποῦ θὰ μὲ ὀδηγοῦσε;
 1200 Ἐν ἴδιο μου τὸν ἑαυτὸ ἴσως κατηγοροῦσα·
 Ἴσως, ἂν δὲν κοβότανε ἢ μιλιὰ μου,
 Νὰ ἐβγαίνει ἀπ' τὸ στόμα μου ὅλη ἡ φρικτὴ ἀλήθεια.
 Λίσθάνεται ὁ Ἰππόλυτος, κι ὅμως γιὰ μένα τίποτα δὲ νιώθει!
 Ἢ Ἄρικια ὀρίζει τὴν καρδιά του! ἢ Ἄρικια τὴν πίστη του ὀρίζει!
 1205 ὦ, Θεοί! Τοὺς πόθους μου ὁ ἀχάριστος ἀνήλεα πολεμώντας
 Μὲ τέτοιο μάτι ἀγέρωχο, μὲ τέτοια ὕψη τρόμου,
 Κλειστὴ πάντα στὸν ἔρωτα νόμιζα τὴν καρδιά του
 Καὶ ἐχθρική ἀπέναντι σὲ ὅλες τίς γυναῖκες.
 Μιὰ ἄλλη τοῦ ἐλύγισε ὡστόσο τὴν ἀντρέια·
 1210 Ἐσπλαχνα βρῆκαν μάτια του ἄλλη χαριτωμένη.
 Ἔγει καρδιὰ ποῦ εὐκόλα μπορεῖ νὰ μαλακώσκει.
 Τὸ μόνο πλάσμα εἶμαι ἐγώ, ποῦ ἀδύνατο ν' ἀντέξει.
 Τότε γιατί νὰ γνοιάζομαι νὰ τὸν ὑπερασπίσω;

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ - ΦΑΙΔΡΑ, ΟΙΝΩΝΗ.

ΦΑΙΔΡΑ

Ἄκριβὴ μου Οἰνώνη, ξέρεις τί ἔμαθα μόλις πρὶν λίγο;

ΟΙΝΩΝΗ

- 1215 Ὅχι, μὰ ἔρχομαι, δὲ λέω ψέματα, μέσα σὲ τρόμο.
 Χλόμισσα στὴν ἀπόφαση ποῦ σ' ἔκανε νὰ φύγεις:
 Φοβήθηκα τὸ πάθος σου μήπως σὲ καταστρέψει.

ΦΑΙΔΡΑ

Οἰνώνη, ποιὸς νὰ πιστεῦε ἀντίζηλη πὼς εἶχα;

ΟΙΝΩΝΗ

Πῶς;

ΦΑΙΔΡΑ

- Ἄγαπᾷ ὁ Ἰππόλυτος, γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω.
 1220 Τοῦτος ὁ ἄγιος ἐχθρὸς ποῦ δὲν μποροῦσα νὰ δαμάσω,
 Ποῦ τότε πρόσβαλλε ὁ σεβασμός, ποῦ τότε σκότιζαν τὰ παρακάλια,
 Τοῦτος ὁ τίγρης, ποῦ δὲν ἐξόγισα ποτέ μου δίχως φόβο.

Ἵποταγμένος, ἡμερος, ἀναγνώριζει νικητή:
 Τὴν Ἀρικία, ποῦ ἀνοίξε τὸ δρόμο τῆς καρδιάς του.

ΟΙΝΩΝΗ

1225 Τὴν Ἀρικία;

ΦΛΙΔΡΑ

- Ἄ! δδύνη ποῦ μοῦ μέλλονταν νὰ δοκιμάσω!
 Ποῦ νὰ ἔξερα τί βάσανα μὲ περιμένουν!
 Ὅλα ὅσα ὑπέφερα, οἱ πόθοι μου, οἱ φόβοι,
 Τοῦ πάθους μου ἢ μανία, τῶν τύψεων ἢ φρίκη,
 Καὶ τῆς σκληρῆς του ἀρνήσεως ἢ προσβολῆ, ἀβάσταχτη,
 1230 Ὅλα δὲν ἔδιναν παρὰ μιὰ γεύση ὠχρῆ τῆς τωρινῆς μου δδύνης.
 Ἀγαπιοῦνται! Μὲ ποιά γητεία μοῦ κλείσανε τὰ μάτια;
 Πῶς ἄραγε βλέπόντουςαν; Ποῦ; Ἀπὸ πότε;
 Ἐσὺ τὸ ἔξερεις. Γιατί μέσα στὴν πλάνη νὰ μὲ ἀφήνεις;
 Πῶς ἀντεχες νὰ μένω ἀνυποψίαστη γιὰ τὴν κρυφὴ τους φλόγα;
 1235 Τοὺς εἶχανε συχνὰ ἰδεῖ; οἱ δύο τους νὰ μιλοῦν; ν' ἀποζητιοῦνται;
 Γιὰ νὰ κρυφτοῦνε πῆγαιναν μὲς στῶν δασῶν τὰ βάλθη;
 Σμίγανε, ἀλμιμονο! μ' ἀπόλυτη ἐλευθερία·
 Τὴν ἀθωότητα τῶν στεναγμῶν τους ὁ οὐρανὸς τὴν εὐλογοῦσε·
 Τοῦ ἔρωτά τους τὴ ροπὴ ἀκολουθοῦσαν δίχως τύψεις·
 1240 Γαλήνιες καὶ φωτεινὲς γι' αὐτοὺς ζημέρωναν οἱ μέρες.
 Ἐνῶ ἐγώ, τὸ Ὀλιβερό ἀπόβλητο τῆς φύσεως,
 Κρύβομουν ἀπ' τὴ μέρα, ἔφευγα ἀπὸ τὸ φῶς:
 Ὁ Χάρος ἦταν ὁ θεὸς ὁ μόνος ποῦ τολμοῦσα νὰ ἱκετεύω.
 Τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου νὰ περιμένω·
 1245 Τροφή μου ἢ χολή, πῖμα τὸ δάκρυ,
 Μέχρι καὶ μὲς στὴ συμφορὰ μου τόσο στενὰ νὰ μὲ φρουροῦνε
 Ποῦ δὲν τολμοῦσα ἐλεύθερα στὸ κλάμα νὰ σπαράξω·
 Τὴν ἡδονὴ τῶν ὀρῆνων μου δοκίμαζα μὲ φόβο·
 Καὶ μὲ γαλήνιο πρόσωπο σκεπάζοντας τὴν ἀγωνία,
 1250 Συχνὰ ν' ἀπέχω ἀπ' τὰ δάκρυα ἤμουν ἀναγκασμένη.

ΟΙΝΩΝΗ

Μὰ τί καρπὸ νὰ δρέψουν ἀπὸ ἓνα μάταιο ἔρωτα;
 Δὲ θὰ ξαναταμώσουν.

ΦΛΙΔΡΑ

Πάντοτε Ὁ' ἀγαπιοῦνται.

Τούτῃ τὴν ὥρα ποῦ μιλοῦ, ἄ! τί δόλεια σκέψη!
 Γελοῦν μὲ τὴν παραφορὰ τρελῆς ἐρωτευμένης.

- 1255 Καὶ τῆ στιγμῇ ποῦ ἡ ἔξορία πάει νὰ τοὺς χωρίσει,
 Ἐκείνοι ἀμέτρητες φορὲς ὀρκίζονται ἕτι ποτὲ δὲ ὄ' ἀποχωριστοῦνε.
 "Ὁχι, μὴ εὐτυχία ποῦ μὲ πληγώνει δὲν τὴν ἀντέχω,
 Οἰωνόη. Συμπῆλα μὲν τῆ φθονερῆ μανία.
 Ἦ Ἀρξία πρέπει νὰ χαθεῖ. Πρέπει τοῦ ἀντρός μου
- 1260 Νὰ πέσει ἡ ὀργὴ πάνω σ' ἀπαίσιο αἷμα.
 Μὴν ἀρκεστεῖ σὲ τιμωρίες λαφρῖες:
 Τὸ ἐγκλημα τῆς ἀδερφῆς, τὸ ἐγκλημα τῶν ἀδερφῶν, τὸ ξεπερνάει.
 Μέσα στῆς ζήλιας μου τὸ ξέσπασμα στὰ πόδια του θὰ πέσω.
 Τί κάνω; Ποῦ πάει ἡ σκέψη μου νὰ πλανηθεῖ;
- 1265 Ζηλεύω ἐγώ! καὶ ὁ Θεσέας εἶναι αὐτὸς ποῦ ἱκετεύω!
 Ὁ ἄντρας μου εἶναι ζωντανὸς κι ἐγὼ φλέγομαι ἀκόμα!
 Γιὰ ποιόν; Ποιὰ εἶναι ἡ καρδιὰ ποῦ οἱ πόθοι μου ἀποζητοῦν;
 Σὲ κάθε λέξη μου τῆς κεφαλῆς μου ὀρθώνονται οἱ τρίχες.
 Οἱ ἀνομίες μου ἔχουνε πιά τὸ μέτρο ξεπεράσει.
- 1270 Ὀλόκληρη ἀναδίνω αἰμομειξία καὶ δόλο.
 Ἦ ἀνθρωποκτίνα χέρια μου, ἐκδίκηση διψώντας,
 Στ' ἄθωο αἷμα φλέγονται νὰ βουτηχτοῦνε.
 Ἄθλια! καὶ βλέπω ἀκόμη; κι ἀκόμη ἀντέχω τὸ θέαμα
 Τοῦ ἡλίου τοῦ σεπτοῦ πού 'μαι γενιά του;
- 1275 Ὁ πρόγονός μου τῶν Θεῶν κύριος καὶ πατέρας·
 Ὁ οὐρανός, ἡ κτίση ὅλη ἀπ' τοὺς προγόνους μου εἶναι γεμάτη.
 Ποῦ νὰ κρυφτῶ; Ἄς φύγω μέσα στὴ νύχτα τοῦ Ἄδη.
 Μὰ τί λέω; Κεῖ ὁ πατέρας μου κρατεῖ τοῦ ὀλέθρου τὴν ὑδρία.
 Ἦ μοῖρα, λέν, τὴν ἔβαλε μὲς στ' αὐστηρά του χέρια
- 1280 Κι ὄλους στὸν Ἄδη τοὺς ὠχροὺς ὁ Μίνως κρίνει ἀνθρώπους.
 Ἄ! πόσο ἡ τρομερὴ σκιά του θὰ ριγῆσει,
 Ὅταν θὰ δεῖ, τὴν κόρη του νὰ στέκεται μπροστά του,
 Τόσα καὶ τόσα κρίματα ὀφείλοντας νὰ ὁμολογήσει,
 Κρίματα ἕως ἀγνωστα ἐκεῖ στὸν κάτω κόσμο!
- 1285 Μπροστά σὲ τοῦτο τὸ φρικτὸ θέαμα, πατέρα, τί θὰ πεῖς;
 Βλέπω νὰ πέφτει ἀπὸ τὸ χέρι σου ἡ τρομερὴ ὑδρία·
 Σὲ βλέπω, ψάχνοντας μὴ νέα καταδίκη,
 Δήμιος γιὰ τὸ αἷμα σου νὰ γίνεσαι ὁ ἴδιος.
 Συχώρα μ.ε. Τὸ σπίτι σου μὴ ἀνελέητη Θεὰ ἔχει ἀφανίσει·
- 1290 Κατάλαβε, τὸ πάθος μου εἶν' ἡ ἐκδίκησή της.
 Ὅμιέ! ἀπ' τὸ ἀπαίσιο κρίμα ποῦ ἡ ντροπὴ του μὲ κυνηγᾷ
 Ποτὲ δὲν ἔδρεψε καρπὸ ἡ ἄμοιρη καρδιὰ μου.
 Ὡς τὸ στερνὸ μου στεναγμὸ σφοδρασιμένη,
 Φεύγω ἀπ' τὴν ἄχαρη τούτη ζωὴ μέσα σὲ δόδυνες.

ΟΙΝΩΝΗ

- 1295 Διῶξε ἓνα φόβο ἀβάσιμο, Κυρά μου, ἐπιτέλους!
 Κοίταξε ἀλλιῶς τὸ σφάλμα σου ποῦ ἀσυγχώρητο δὲν εἶναι.
 Ἄγαπᾶς. Ἴὸ πεπρωμένο του κανεὶς δὲ γίνεται νὰ τὸ νικήσει.
 Ἐνα μοιραῖο θέλητρο πίσω του σ' ἔχει σύρει.
 Θαῦμα δὲν εἶναι ἀνήκουστο μὲς στοὺς ἀνθρώπους.
- 1300 Μονάχα ἐσένα ὁ ἔρωτας νά 'χει κατατροπώσει;
 Ἄντάμα πάει ὁ ἀνθρωπος μὲ τὴν ἀδυναμία.
 ὄντας ὀνητῆ, δοκίμασε ὀνητῆς τὴ μοίρα.
 Παραπονιέσαι γιὰ ἓνα ζυγὸ ποῦ σ' ἔχει ἐδῶ καὶ χρόνια δυνασπέσει.
 Ἀκόμα κι οἱ Θεοί, οἱ κάτοικοι τοῦ Ὀλύμπου,
- 1305 Ποῦ μ' ἓνα κρότο φοβερὸ τρομάζουν τοὺς ἐνόχους,
 Ἄπὸ ἀνομες φωτιᾶς πόσες φορὲς κι αὐτοὶ δὲ φλογιστῆγαν.

ΦΛΙΔΡΑ

- Τί 'ναι αὐτὰ ποῦ ἀκούω; Τί συμβουλὲς τολμοῦνε καὶ μοῦ δίνουν;
 Ἔτσι λοιπὸν μέχρι τὸ τέλος θὲς νὰ μὲ φαρμακῶνεις,
 Ἐλεεινὴ! Κοίτα πῶς μ' ἔχεις ἀφανίσει.
- 1310 Στὸ φῶς, ποῦ ἀποστρέφομουν, ἐσὺ μ' ἔφερες πίσω.
 Τὰ παρακάλια σου τὸ χρέος μου μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω.
 Ἐγὼ ἀποφεύγω τὸν Ἰππόλυτο, ἐσὺ μὲ κάνεις νὰ τὸν βλέπω.
 Ποιὸς ἦτανε ὁ σκοπός σου; Γιατί τ' ἀνόσιο στόμα σου,
 Κατηγορώντας τον, νὰ κηλιδώσει τόλμησε τὴ ζωὴ του;
- 1315 Ἴσως σταθεῖς αἰτία νὰ πεθάνει, κι ἐνὸς πατέρα μὲ ταραγμένα λογικὰ
 Ἴσως νὰ ἔχει εἰσακουστεῖ ἡ κατάρρα.
 Δὲ σὲ ἀκούω πιά. Φύγε, ἀπαίσιο τέρας.
 Φύγε, τὴ μαύρη μοίρα μου ἐγὼ θὰ τὴ φροντίσω.
 Εἶθε ὁ δίκαιος οὐρανὸς ἄξια νὰ σὲ πληρώσει!
- 1320 Κι εἶθε ἡ τιμωρία σου γιὰ πάντα νὰ τρομάξει
 Ὅλους αὐτοὺς, ποῦ ὅπως καὶ σύ, μ' ἄθλιες πανουργίες,
 Τρέφουνε τίς ἀδυναμίες τῶν ἀτυχῶν ἀρχόντων,
 Τοὺς σπρώχνουνε πρὸς τὴ ροπὴ ὅπου ἡ καρδιά τους κλίνει,
 Τὸ δρόμο τοῦ ἐγκλήματος τολμοῦν κι ἀνοίγουνε μπροστά τους,
- 1325 Ὡ σιχαμένοι κόλακες, τὸ πιὸ ὀλέθριο δῶρο
 Ποῦ ἡ οὐράνια ὀργὴ μπορεῖ στοὺς βασιλιάδες νὰ χαρίσει!

ΟΙΝΩΝΗ (μονάχη)

Ἄχ, καὶ τί δὲν ἔκανα, καὶ τί δὲν ἄφησα γιὰ χάρη της, Θεοί!
 Καὶ νὰ τί παίρνω ἀνταμοιβή! Αὐτὸ ποῦ μοῦ ἀξίζει.

Π Ρ Α Ξ Η Π Ε Μ Π Τ Η

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ – ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ, ΛΡΙΚΙΑ.

ΛΡΙΚΙΑ

- Μὰ πῶς; μπροστά σ' αὐτὴ τὴν ὕστατη ἀπειλὴ ἀντέχεις νὰ σωπαίνεις;
- 1330 "Ἴβαν γονιὸ πού σ' ἀγαπᾷ ἀφήνεις μὲς στὴν πλάνη;
"Λκαρδε, ἂν τοὺς Ὁρήνους μου περιφρονεῖς
Καὶ στέργεις πρόθυμα νὰ μὴ μὲ ξαναἰδεῖς ποτέ σου,
Φύγε, χωρῖσου ἀπὸ τὴ μαύρη 'Λρικία.
Φεύγοντας ἴμως, τὸ λιγότερο, φύλαξε τὴ ζωὴ σου.
- 1335 Γλιττώσε τὴν τιμὴ σου ἀπ' τὴν ἀσχρὴ κατηγορία,
Καὶ τὸν πατέρα σου ἀνάγκασε νὰ πάρει πίσω τὶς κατάρες.
Εἶναι καιρὸς ἀκόμα. Ποιὸς λόγος, ποιά παραξενιά,
Σὲ κάνει ἀχαλνῶτη ν' ἀφήνεις αὐτὴν πού σὲ κατηγορεῖ;
Φώτισε τὸν Ἠθῆσα.

ΙΠΠΟΛΥΤΟΣ

Καὶ τί νὰ πῶ;

- 1340 'Αρμόζει τὴ ντροπὴ τῆς κλίνης του στὸ φῶς νὰ φέρω;
'Αρμόζει, ὁμολογώντας του τὰ πάντα εἰλικρινά,
Νὰ βιάσω κόκκινη ἀπὸ ντροπὴ τὴν ὄψη τοῦ πατέρα;
Τοῦτο τ' ἀπαίσιο μυστικὸ μονάχα ἐσὺ κατέχεις.
Δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ σένα καὶ τοὺς Θεοὺς γιὰ ν' ἀνοιχτεῖ ἡ καρδιά μου.
- 1345 Δὲν ἄντεξα νὰ σοῦ τὰ κρύψω, κρίνε λοιπὸν ἂν σ' ἀγαπῶ,
"Ὅλα ἐκεῖνα πού ἤθελα νὰ κρύψω κι ἀπ' τὸν ἑαυτό μου.
"Ὅμως στοχάσου τί ὀρκίστηκες γιὰ νὰ σ' τὰ φανερώσω.
Νὰ λησμονήσεις, ἂν μπορεῖς, ὅτι σοῦ μίλησα,
Κυρά· κι ὅτι ἓνα στόμα τόσο ἀγνὸ ποτέ
- 1350 Δὲ Ὁ' ἄνοιγε τὴ φρικαλέα ἐτούτῃ περιπέτεια νὰ ἱστορήσει.
"Ἄς ἀφεθοῦμε στῶν Θεῶν τὴ δίκαιη κρίση;
'Ἐκεῖνοι εἶναι οἱ ἀρμόδιοι γιὰ τὴ δικαίωσή μου·
Κι ἡ Φαίδρα, γιὰ τὸ κρίμα τῆς ἀργᾶ ἢ γρήγορα τιμωρημένη,
Τὴ δίκαιη ἀτίμωση δὲ Ὁὰ μπορέσει νὰ ξεφύγει.
1355 Τὴ χάρη τους μόνο ἀπαιτῶ νὰ σεβαστεῖς.

- Κι ἄς γίνουν τ' ἄλλα ὅπως ζητᾷ ἀδέσμευτη ἡ ὀργή μου.
 Βγῆς ἀπὸ τῆ σκλαβιά πού σέ κρατᾷ φυλακισμένη·
 Μαζί μου τόλμησε νὰ ῥοθεῖς, νὰ συντροφέψεις τὴ φυγή μου·
 Ἀπὸ μιὰ χώρα βέβηλη κι ὀλέθρια ξεριζώσου,
 1360 Ὅπου ἀνασαινει ἡ ἀρετὴ πνοὴ φαρμακωμένη.
 Εἶναι εὐκαιρία τώρα δὲ γοργὰ νὰ δραπετέψεις,
 Μὲς στὴν ἀντάρα πού ἡ ἔχθρα τοὺς γιὰ μένα ξεσηκώνει.
 Τὸν τρόπο τῆς ἀπόδρασης ἐγὼ θὰ σοῦ προσφέρω.
 Οἱ φύλακές μου φύλακες θὰ εἶναι καὶ δικοί σου.
 1365 Προστάτες ἰσχυροὶ θὰ μᾶς ὑπερασπίσουν·
 Τὸ Ἄργος ἀνοιξε τὴν ἀγκαλιά, κι ἡ Σπάρτη μᾶς φωνάζει·
 Μὲ τοὺς κοινούς μας φίλους ἄς ἐνώσουμε τίς δίκαιες κραυγές μας·
 Κι ἄς μὴν ἀφήσουμε τὴ Φαίδρα νὰ καρπωθεῖ τὴ συντριβὴ μας,
 Ἄπ' τοῦ πατέρα μου τὸ Ὄρονο νὰ μᾶς διώξει,
 1370 Τὰ δυὸ μας λείψανα νὰ δώσει λάφυρα στὸ γιό της.
 Εἶναι ἡ στιγμή καλὴ, ν' ἀδράξουμε τὴν εὐκαιρία.
 Ποῦς φόβος σέ κρατεῖ; Φαίνεσαι νὰ διστάξεις.
 Μόνο γιὰ σένα ἡ ἔγνοια μου τέτοιο μοῦ δίνει ὕαρος.
 Ὅταν ἐγὼ φλογίζομαι, γιατί νὰ ἔχεις παγώσει;
 1375 Φοβᾶσαι νὰ βαδίσεις στὰ ἔχνη ἐνὸς φυγάδα;

ΛΡΙΚΙΑ

- Ἄλλιμονο! μὰ τέτοια ἐξορία θὰ ἔταν πολύτιμη γιὰ μένα, Ἄρχοντά μου!
 Μέσα σὲ τί εὐφροσύνη, δεμένη μὲ τὴ μοίρα σου,
 Θὰ ζοῦσα ἀπ' τοὺς ὑπόλοιπους Ὀνητοὺς λησιμονημένη!
 Μὴν ὅμως ἔχοντας ἀκόμα οἱ δυὸ μας ἐνωθεῖ μ' ἓνα δεσμὸ τόσο γλυκό,
 1380 Πῶς γίνεται χωρὶς ν' ἀτιμαστῶ μαζί σου νὰ ξεφύγω;
 Ἐέρω πῶς δίχως κὰν τὴν ἄσπιλη νὰ ὀξω ὑπὸληψή μου,
 Ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατέρα σου μπορῶ νὰ δραπετέψω.
 Δὲν ξεριζώνομαι ἀπὸ τὰ χέρια τῶν γονιῶν μου·
 Καὶ εἶναι δίκαιη ἡ φυγή, ἀπ' τοὺς τυράννους σου ἂν μισεύεις.
 1385 Ὅμως ἐσύ, Ἄρχοντα, μ' ἀγαπᾶς· καὶ γιὰ τὴ φήμη μου ἀνήσυχη...

ΠΗΠΟΛΓΤΟΣ

- Ὅχι, ὄχι, ἡ φήμη σου μὲ νοιάζει πάνω ἀπ' ὅλα.
 Ἄνώτερος εἶναι ὁ σκοπὸς πού μ' ἔφερε κοντά σου:
 Φύγε μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς, τὸν ἄντρα σου ἀκολούθα.
 Λεύτεροι μὲς στὰ βάσανα· οἱ Θεοὶ μᾶς εὐλογοῦνε!
 1390 Ἄλλος κανεὶς τὴν ἐνωσὴ μας δὲν ὀρίζει.
 Δὲν εἶναι πάντα ὁ ὑμέναιος ἀπὸ πυρσούς τριγυρισμένους.

- Στίς πύλες τῆς Τροϊζήνας, κι ανάμεσα στοὺς τάφους,
 Ἄρχαῖα μνήματα ἀρχόντων τῆς γενιᾶς μου,
 Ἐπάρχει ἓνα ἱερὸ πού οἱ ἐπίσκοποι τρομάζουν.
 1395 Ἐκεῖ φοβοῦνται οἱ θνητοὶ νὰ δώσουν μάταιον ἔρκιο.
 Κι ὁ πονηρὸς μιὰ ξαφνικὴ δέχεται τιμωρία·
 Ἐνῶ τὸ ψεῦδος, μπρὸς στὸ φόβο τοῦ ἀφεικτου θανάτου,
 Λὲς τὸ κρατάει χαλινὸς πού πιὸ στυγνὸν δὲν ἔχει.
 Ἐκεῖ, ἂν μὲ πιστεύεις, αἰώνια ἀγάπη
 1400 Γιορταστικὰ θὰ πᾶμε νὰ ὀρκιστοῦμε·
 Μάρτυς μας θὰ ἔναι ὁ Θεὸς πού ἐκεῖ τιμοῦνε·
 Κι οἱ δυὸ θὰ ἰκετέψουμε νὰ μᾶς σταθεῖ πατέρας.
 Τῶν πιὸ σεπτῶν Θεῶν τὰ ὀνόματα θὰ μνημονέψω.
 Καὶ τὴν ἀγνὴ Ἀρτέμιδα, καὶ τὴ σεβάσμια Ἥρα,
 1405 Καὶ τέλος ὅλοι οἱ Θεοί, μάρτυρες τοῦ ἔρωτά μου,
 Θὰ γίνουν οἱ ἐγγυητὲς τῶν ἱερῶν μου ἔρκιων.

ΛΡΙΚΙΑ

- Ἐρχεται ὁ Βασιλιάς. Πήγαινε, Πρίγκιπά μου, γρήγορα φύγε.
 Γιὰ νὰ καλύψω τὴ φυγὴ μου μένω ἀκόμα λίγο.
 Πήγαινε· κι ἔφησε κάποιον ὁδηγὸ πιστό,
 1410 Ἐὰ βήματά μου τὰ δειλὰ κοντὰ σου νὰ ὁδηγήσει.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ - ΘΗΣΕΑΣ, ΛΡΙΚΙΑ, ΙΣΜΙΝΗ.

ΘΗΣΕΑΣ

Θεοί! φωτίστε μου τὴ σκοτεινιά, κάντε στὰ μάτια μου
 Νὰ λάμψει ἡ ἀλήθεια πού ψάχνω μὲς σ' αὐτοὺς τοὺς τόπους.

ΛΡΙΚΙΑ

Γιὰ τὴ φυγὴ, Ἰσμῆνη μου, φρόντισε κι ἐτοιμάσου.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ - ΘΗΣΕΑΣ, ΛΡΙΚΙΑ.

ΘΗΣΕΑΣ

- Τὸ χρῶμα σου ἀλλάζει καὶ μοιάζεις ταραγμένη·
 1415 Τί γύρευε ὁ Ἰππόλυτος ἐδῶ, Κυρά μου;

ΛΡΙΚΙΑ

Μ' ἀποχαιρέτησε, Ἄρχοντα, γιὰ πάντα.

ΘΗΣΕΑΣ

Τὰ μάτια σου πετύχαν τὴν ἀλύγιστη καρδιά του νὰ δαμάσουν,
Κι οἱ πρῶτοι του οἱ στεναγμοὶ λαμπρὸ εἶναι κατόρθωμα δικό σου.

ΛΡΙΚΙΑ

1420 "Άλλο δὲν πάει, "Άρχοντα, νὰ κρύβω τὴν ἀλήθεια:
Λύττος δὲν κληρονόμησε τὴν ἄδική σου ἔχθρα·
Δὲ μὲ μεταχειρίστηκε σὰ νὰ 'μωνα κακούργα.

ΘΗΣΕΑΣ

'Ακούω: σοῦ ὀρκίστηκε αἰώνια ἀγάπη.
Φυλάξου ἀπὸ τὴν ἄστατη καρδιά του·
Τὰ ἴδια ὀρκιζότανε καὶ σ' ἄλλες.

ΛΡΙΚΙΑ

1425 'Εκεῖνος, "Άρχοντά μου;

ΘΗΣΕΑΣ

Τὴν ἀπιστία του ἄς εἶχες λιγοστέψει.
Πῶς ἄντεχες τὴ φρίκη νὰ τὸν μοιράζεσαι μὲ ἄλλες;

ΛΡΙΚΙΑ

Κι ἐσὺ λόγια φρικτὰ πῶς ὑποφέρεις
Νὰ κηλιδώνουνε τὴν ἄσπιλη ζωὴ του;
Μὰ τόσο λίγο ξέρεις τὴν καρδιά του;
1430 Νὰ ξεχωρίσεις δὲν μπορεῖς τὸν ἔνοχο ἀπ' τὸν ἀθῶο;
Ποῖο μαῦρο σύννεφο στὰ μάτια σου σκοτίζει
Τὴν ἀρετὴ του ποὺ λαμπρὴ ἔλοι ἀναγνωρίζουν;
'Αἶ πόσο τὴν παράδωσες σ' ὑπουλες γλῶσσες!
Σταμάτα: γιὰ τίς φονικὲς μετάνιωσε κατάρεις·
1435 Μὴ θαρρεῖς, "Άρχοντα, μὴ θαρρεῖς ὁ ἀνελέητος οὐρανὸς
Πῶς ἀρκετὰ δὲ σὲ μισεῖ γιὰ νὰ τίς εἰσακούσει.
Τίς προσφορὲς μας δέχεται συχνὰ μὲς στὴν ὀργή του·
Συχνὰ τὸ δῶρο του, ποινὴ, γιὰ τ' ἁμαρτήματά μας.

ΘΗΣΕΑΣ

"Όχι, πασχίζεις μάταια τὸ ἀνόμημά του νὰ καλύψεις:
1440 Γιὰ χάρη τοῦ ἀγνώμονα τὸ πάθος σὲ τυφλώνει.
Τοὺς μάρτυρες τοὺς ἀκατάκριτους καὶ σταθεροὺς ἐγὼ πιστεύω:
Τὰ δάκρυα τ' ἀληθινὰ ποὺ εἶδα νὰ κυλᾶνε.

ΑΡΙΚΙΑ

- Πρόσεξε, Ἄρχοντα. Ἦ ἀνίκητά σου χέρια
 Ἄπὸ ἀναρλιθμητά θεριά ἔχουν λυτρώσει τοὺς ἀνθρώπους·
 1445 Μὰ ὅλα δὲν τὰ ξέκανες, νὰ ζεῖ ἀφήνεις
 Ἔνα... Ὁ γιὸς σου, Ἄρχοντα, δὲ θέλει νὰ μιλήσω παραπάνω.
 Κατέχοντας τὸ σεβασμὸ πού ἔχει στὸ πρόσωπό σου,
 Θὰ τὸν ἐπικραίνα πολὺ τολμώντας ν' ἀποσώσω.
 Ἴδια μ' αὐτὸν κρατιέμαι, καὶ φεύγω ἀπὸ μπροστά σου
 1450 Μήπως κι ἀναγκαστῶ τὴ σιωπὴ νὰ λύσω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ – ΘΗΣΕΑΣ (μονάχος).

- Τί νὰ ἴθελε νὰ πεῖ; καὶ τί νὰ κρύβουν λόγια
 Ποὺ ἀρχινοῦν τόσες φορές, κι οὐδέποτε τελειώνουν;
 Μ' ἀπατηλὰ τεχνάσματα θέλουν νὰ μὲ θαμπώσουν;
 Εἶναι κι οἱ δύο σύμφωνοι νὰ μὲ βυθίσουν σ' ἔγνωτες;
 1455 Ἄλλὰ κι ἐμένανε, μ' ὅλη τὴν ἄσπλαχνη ἀπονιά μου,
 Στὸ βάθος τῆς καρδιάς μου ποιά φωνή, ἐκλιπαρόντας, κράζει;
 Νιώθω ἕναν οἶκτο μυστικό, πού μὲ δονεῖ, μὲ θλίβει.
 Καὶ πάλι ἄς ἀνακρίνω τὴν Οἰνώνη.
 Θέλω καλύτερα τὸ κρίμα νὰ φωτιστεῖ πέρα γιὰ πέρα.
 1460 Φρουροί, νὰ ἴβγει ἡ Οἰνώνη, καὶ νὰ ῥθει ἐδῶ μονάχη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ – ΘΗΣΕΑΣ, ΠΑΝΟΙΗ.

ΠΑΝΟΙΗ

- Δὲν ξέρω ἡ Βασίλισσα τί σχέδιο μελετᾷ,
 Ὅμως ἀπὸ ἕνα τέτοιο σπαραγμὸ, Ἄρχοντα, ὅλα τὰ φοβοῦμαι.
 Ἀπόγνωση θανατερὴ βᾶφει τὸ πρόσωπό της.
 Στὴν ὕψη της ἀπλώθηκε τοῦ Χάρου ἡ χλωμάδα.
 1465 Ἄπὸ μπροστά της, κιάλας, ντροπιαστικά διωγμένη,
 Μὲς στὴ βαθιὰ τῆ θάλασσα ρίχτηκε ἡ Οἰνώνη.
 Κανεὶς δὲν ξέρει τί τὴν ἔσπρωξε στὴ φοβερὴ της πράξη·
 Κι ἀπὸ τὰ μάτια μας τὰ κύματα τὴν ἄρπαξαν γιὰ πάντα.

ΘΗΣΕΑΣ

Μὰ τί ἀκούω;

ΗΑΝΟΗΗ

- Καθόλου τῆ Βασίλισσα δὲν καταλάγιασε ὁ χαμός της:
- 1470 Σὰ νὰ φουντώνει ἡ ταραχὴ μὲς στὴν ἀβέβαιη ψυχὴ της.
Κάποιες φορὲς γιὰ νὰ γλυκάνει τὸ μυστικὸ καημό,
Παίρνει καὶ λούζει μέσα σὲ δάκρυα τὰ παιδιὰ της·
Καὶ ξάφνου, ἀποτινάζοντας τὴ μητρικὴν ἀγάπη,
Τὸ χέρι της μὲ φρίκη τ' ἀποδιώχνει.
- 1475 Τὸ βῆμα της ἀναποφάσιστο σέρνει στὴν τύχη·
Τὰ μάτια της ἀλλοπαρμένα οὔτε ποὺ μᾶς γνωρίζουν.
Τὸ ἔγραψε τρεῖς φορὲς· καὶ γνώμη ἀλλάζονταί,
Τρεῖς φορὲς τό ἔσχισε τὸ γράμμα της τ' ἀρχινισμένο.
Στέρξε, Ἄρχοντά μου, νὰ τὴν ἰδεῖς, δέξου νὰ τὴ συντρέξεις.

ΘΗΣΕΑΣ

- 1480 Ὡ οὐρανέ! ἡ Οἰνώνη εἶναι νεκρὴ καὶ θέλει νὰ πεθάνει ἡ Φαίδρα;
Τὸ γιό μου νὰ φωνάξουν, τὸν ἑαυτὸ του νὰ ῥθει νὰ ὑπερασπίσει!
Νὰ ῥθει νὰ μοῦ μιλήσει, ἔτοιμος εἶμαι νὰ τὸν ἀκούσω.
Κράτα τὴ χάρη σου τὴ φονικὴ,
Ὡ Ποσειδῶνα· κάλλιο ποτὲ ἔτι σοῦ ζήτησα νὰ μὴν τηρήσεις.
- 1485 Περίσσια ἴσως μ' ἐπεισαν ψεύτικες μαρτυρίες,
Νὰ σ' ἱκετέψουν βιάστηκαν τὰ δυὸ στυγὰ μου χέρια.
Ἄ! προσευχὲς ποὺ εἶν' ἱκανὲς τὸν ὄλεθρο νὰ σπεύρουν!

ΣΚΙΝΗ ΕΚΤΗ - ΘΗΣΕΑΣ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ.

ΘΗΣΕΑΣ

- Ἐσὺ ἴσαι, Θηραμένη; Τί δίδαξες τοῦ γιοῦ μου;
Στὸν ἐμπιστεύτηκα σὲ τρυφερὴ ἡλικία.
- 1490 Μὰ τί γεννᾷ τὰ δάκρυα ποὺ σὲ ὠρῶ νὰ χύνεις;
Τί κάνει τὸ παιδί μου;

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Ὡ περιττὲς καὶ ὕψιμες φροντίδες!
Ἄνώφελη στοργή! ὁ Ἰππόλυτος πιά δὲν ὑπάρχει.

ΘΗΣΕΑΣ

Θεοί!

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

Εἶδα νὰ χάνεται ἀπ' τοὺς Ονητούς ὁ πιὸ ἀγαπητός,
Κι ἀκόμη, Ἄρχοντα, το μῶ νὰ πῶ ἐκεῖνος ποὺ λιγότερο ἔχει φταίξει.

ΘΗΣΕΑΣ

- 1495 Ὁ γιός μου δὲν ὑπάρχει πιά; Μὰ πῶς; ὅταν ἐγὼ τοῦ ἀνοίγω τὴν ἀγκάλη,
Οἱ ἀνυπόμονοι Θεοὶ νὰ ἔχουν ταχύνει τὸ χαμό του;
Ποῖο χτύπημα τὸν ἄρπαξε, κεραυνοβόλο;

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Κεῖ ποῦ διαβαίναμε τίς πύλες τῆς Τροιζήνας,
Λύτὸς στὸ ἄρμα· οἱ φύλακές του λυπημένοι
1500 Σωπαίνοντας ἕπως κι ἐκεῖνος βάζιζαν γύρω του.
Τῶν Μυκηρῶν τὸ δρόμο ἀκολούθαγε μέσα σὲ σκέψεις·
Τὸ χέρι του ἄφηνε στ' ἄλογα ἐπάνω νὰ κυματίζουνε τὰ χαλινάρια.
Τ' ἀγέρωγά του ἄτια, ποῦ ἄλλοτε Ὀωροῦσες
Μὲ ζέση τόσο εὐγενική νὰ ὑπακοῦνε στὴ φωνή του,
1505 Μὲ μάτια τώρα σκυθρωπὰ καὶ μὲ σκυφτὸ κεφάλι
Ἵποταγμένα ἔμιαζαν στὴ Ὀλιβερῆ του σκέψη.
Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, βγαλμένη ἀπὸ τὰ βόθθ τῶν κυμάτων,
Τ' ἄραξε τότε τὴ γαλήνη τῶν αἰθέρων·
Κι ἀπὸ τῆς γῆς τὰ ἔγκατα φωνὴ τρομακτικὴ
1510 Στὴ φοβερῆ κραυγὴ βογγώντας ἀποκριθῆ.
Μέχρι τὸ βάθος τῆς καρδιάς τὸ αἷμα μας παγώνει.
Τ' ἄλογα προσηλώθηκαν ὀρθώνοντας τὴ χαίτη.
Ἐνῶ πάνω στὴ ράχη τῆς ὑγρῆς πεδιάδας
Ἕνα ὑδάτινο βουνὸ ὑψώνεται μὲς σὲ χοντρές φουσκάλες.
1515 Τὸ κύμα πλησιάζει, σπάει, καὶ ξερνᾶ στὰ μάτια μας,
Μέσα στὸ χτύπημα τοῦ ἀφροῦ, ἓνα θηριὸ φρενιασμένο.
Τὸ μέτωπό του τὸ πλατὺ ὀπλίζουν κέρατα ποῦ ἀπειλοῦν·
Παντοῦ τὸ σῶμα του σκεπάζουν λέπια κιτρινωπά·
Ταῦρος ποῦ δὲ δαμάζεται, δράκος ποῦ δὲν κρατιέται,
1520 Λυγᾶνε οἱ γλουτοὶ γεμίζοντας κυματιστὲς πτυχώσεις.
Ἄπ' τὰ μακρόσυρτά του μουγκρητὰ ἢ ὄχη τρέμει.
Τοῦτο τὸ ἄγριο θεριὸ ὁ οὐρανὸς κοιτᾷ μὲ φρίκη·
Τραπτάζεται ἢ γῆ, μολύνεται ὁ ἀέρας·
Τὸ κύμα ποῦ τὸ ἔφερε πίσω κυλάει μὲ φόβο.
1525 Σικαρπίζουν ὄλοι· κι ἀποδιώχνοντας ἀνώφελο τὸ θάρρος,
Ἄσυλο μὲς στὸν κοντινὸ νὰ ἀποζητηῦνε.
Μόνος ὁ Ἰππύλυτος, στὸ γιὸ ἐνὸς ἥρωα ἕπως ἀρμόζει,
Τὰ ἄλογά του σταματᾷ, τὰ δύρατά του ἀδράχνει,
Ἵορμάει στὸ θεριὸ, καὶ μὲ τὸ χέρι σίγουρο τινάζοντας τὸ δόρυ,
1530 Βαθιά πληγῆ ἀνοίγει στὸ πλευρό του.

- Ἄναπηδώντας λυσσιασμένο μέσα σὲ πόνους τὸ Θεριὸ
 Πέφτει μουγκρίζοντας στὰ πόδια τῶν ἀλόγων,
 Κουλουριασμένο ἓνα ὀλόφλογο τοὺς δείχνει στόμα,
 Ποὺ τὰ σκεπάζει μὲ φωτιά, μὲ κάπνα καὶ μὲ αἷμα.
- 1535 Τρόμος τὰ συνεπαίρνει· καὶ μὴν ἀκούγοντας τίποτε πιὰ,
 Μῆτε φωνὴ γνωρίζουνε μῆτε καὶ χαλινάρι.
 Ὁ ἀφέντης τους σὲ μάταιον ἀγώνα ἀναλώνεται.
 Τὰ χαλινάρια κόκκινα μὲς στ' ἀφρισμένο αἷμα.
 Λένε πὼς εἶδανε ἀκόμη, στὴ φοβερὴ ἐτούτη ταραχή,
- 1540 Ἔνα Θεὸ ποὺ ἔμπηγε βουκέντρες στὸ σκοτισμένο τὸ πλευρό τους.
 Μέσα στὰ βράχια ὁ φόβος τὰ γκρεμίζει·
 Τρίξει ὁ ἄξοντας καὶ σπάει. Ὁ ἄφοβος Ἰππόλυτος
 Τὸ τσακισμένο ἄρμα του βλέπει συντριμμία·
 Χαμένος, μὲς στοὺς χαλινούς σιωπάζεται καὶ ὁ ἴδιος.
- 1545 Τὸν πόνο μου συμπάθα. Τούτη ἡ εἰκόνα ἢ στυγερὴ
 Θά 'ναι γιὰ μένα μιὰ πηγὴ ἀστείρευτη δακρῶν.
 Ἄρχοντα, εἶδα, εἶδα τὸ δύστυχό σου γιὸ
 Νὰ τότε σέρνουν τ' ἄλογα ποὺ μὲ τὸ χέρι του εἶχε θρέψει.
 Πάει νὰ τὰ καλέσει, καὶ αὐτὰ τρομάζουσε μὲ τὴ φωνὴ του.
- 1550 Τρέχουσε. Ὅλο τους τὸ σῶμα εἶναι σὲ λίγο μιὰ πληγή.
 Ἄπο τίς πονεμένες μας κραυγὲς ἀντιλαλεῖ ἡ πεδιάδα.
 Τέλος βραδύνεται ἡ σφοδρὴ ὄρμή τους:
 Κοντὰ σὲ κείνους τοὺς ἀρχαίους τάφους σταματᾶνε
 Κεῖ ὅπου κείτονται ψυχρὰ λείψανα τῶν προγόνων του τῶν βασιλιάδων.
- 1555 Λυτοῦ τρέχω στενάζοντας, μ' ἀκολουθεῖ ἡ φρουρά του.
 Τὰ ἔχνη ἀπ' τὸ γενναῖο αἷμα του μᾶς ὀδηγοῦνε:
 Οἱ βράχοι κόκκινοι· οἱ βᾶτοι στάζοντας
 Γεμάτοι ἀπ' τῶν μαλλιῶν τὰ ματωμένα ἀπομεινάρια.
 Φτάνω καὶ τοῦ μιλιῶ· καὶ αὐτὸς τὸ χέρι ἀπλώνοντας,
- 1560 Ἄνοιγει μάτια ξέψυχα, τὰ κλείνει πάλι.
 α' Ὁ οὐρανός, μοῦ λέει, μιὰ ζωὴ παίρνει ἀθώα.
 Ἄφοῦ πεθάνω φρόντισε τὴ δύστυχη Ἄρικία.
 Φίλε ἀκριβέ, ἀν ὁ πατέρας μου μιὰ μέρα φωτιστεῖ
 Κι ἄμοιρο γιό, ποὺ κατηγορήσαν ἄδικα, συμπονήσει,
- 1565 Τὸ αἷμα μου καὶ τὴ ὀρηνητικὴ σκιά μου γιὰ νὰ γαληνέψει,
 Πῆς νὰ φερθεῖ τῆς σιλάβας του μὲ καλοσύνη·
 Νὰ τὴν ἀφήσει...» Σ' αὐτὴ τὴ λέξη ὁ ἥρωας νεκρὸς
 Ἄμωρο σῶμα μέσα στὰ χέρια μου ἀπομένει,
 Φτωχὸ κορμί, ὅπου ἡ θεϊκὴ ὀργὴ ὀριαμβεύει,
- 1570 Ποὺ μῆτε καὶ τὰ μάτια τοῦ πατέρα του δὲ θὰ τ' ἀναγνωρίζαν.

ΘΗΣΕΛΣ

ὦ γιέ μου! σ' ἔχασα ἐλπίδα μου ἀκριβή!
 Θεοὶ ἀνάληγτοι, πού μ' ἔχετε πάνω ἀπ' τὸ μέτρο εἰσακούσει!
 Τί Ὀλίψη ἀβάσταχτη μοῦ μέλλεται νὰ ὑποφέρω!

ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ

- Ἔφτασε τότε ἡ σεμνὴ Ἄρικια.
 1575 Ἐρχότανε, Ἄρχοντα, ξεφεύγοντας ἀπ' τὴν ὀργή σου,
 Μπρὸς τοὺς Θεοὺς νὰ τὸν δεχτεῖ γιὰ σύντροφό της.
 Ζυγώνει: βλέπει τὴ χλόη κόκκινη ν' ἀχνίζει·
 Ὡρεῖ (τί θέαμα γιὰ ἐρωμένης μάτια!)
 Πεσμένο τὸν Ἰππόλυτο, δίχως μορφή καὶ χρῶμα.
 1580 Ἰάει γιὰ λίγο τὴ συμφορὰ νὰ μὴν πιστέψει·
 Καὶ μὴν ἀναγνωρίζοντας τὸν ἥρωα ποῦ λατρεῖ,
 Βλέπει μπροστὰ της τὸν Ἰππόλυτο, καὶ τὸν φωνάζει πάλι.
 Ἄλλὰ στὸ τέλος βέβαιη πὼς εἶναι κεῖνος,
 Ἐνοχούς κρίνει τοὺς Θεοὺς μ' ἓνα Ὀλιμμένο βλέμμα·
 1585 Καὶ μὲς σὲ βόγγους, παγερὴ, σχεδὸν ξεψυχισμένη,
 Στὰ πόδια τοῦ ἀγαπημένου της λιγοθυμαί.
 Σιμά της ἡ Ἰσμήνη Ὀρηγώντας ἡ Ἰσμήνη γοερὰ
 Στὴ ζήση τὴν ξανακαλεῖ, ἢ πιότερο στὸν πόνο.
 Κι ἐγὼ σὲ σένα ἐρχομαι, μισώντας τὴ ζωή,
 1590 Νὰ πῶ τὴ θέληση τοῦ ἥρωα τὴν τελευταία,
 Καὶ μαῦρο χρέος, Ἄρχοντα, νὰ ἐκπληρώσω
 Ποῦ ἡ καρδιά του σβήνοντας σὲ μένα ἔχει ἀφήσει.
 Μὰ βλέπω τὴ θανάσιμη νὰ φτάνει ἔχθρισά του.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ - ΘΗΣΕΛΣ, ΦΛΙΔΡΑ, ΘΗΡΑΜΕΝΗΣ, ΠΑΝΟΪΗ, ΦΡΟΥΡΟΙ.

ΘΗΣΕΛΣ

- Λοιπόν! ἐσὺ Ὀριαμβεύεις, κι ὁ γιός μου δὲν ὑπάρχει πιά.
 1595 Ἄ! πῶς ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι, καὶ πῶς σκληρὴ μιὰ ὑπόψια
 Μὲς στὴν καρδιά μου συγχωρώντας τον, δίκαια μὲ συνταράζει!
 Ὅμως, Κυρά μου, εἶναι νεκρός, πάρε τὸ θῦμα σου:
 Νιώσε χαρὰ γιὰ τὸ χαμό του, δίκαιο ἢ ἀδικο.
 Τὰ μάτια μου ἄς μείνουνε γιὰ πάντα στὸ σκοτάδι
 1600 Ἄφοῦ ἐσὺ τὸν καταδικάσες, κι ἐγὼ τὸν κρίνω φταίχτη.
 Ὁ θάνατός του εἶναι ἀδικεὶς τοῦ θένους μου νὰ ὀρέφει,

- Ἄς μὴ γυρέψω κι ἄλλες φρικτὲς ἀποκαλύψεις,
 Ποῦ μὴν μπορῶντας στὴ ζωὴ νὰ μοῦ τὸν ξαναφέρουν,
 Ἄλλο δὲ θὰ ἴκαναν παρὰ ν' αὐξάνουνε τὴ συμφορὰ μου.
 1605 Μακριὰ ἀπὸ σένα κι ἀπὸ τὴν ὄχθη ἐτούτη, ἄφησέ με,
 Τοῦ σπαραγμένου μου παιδιοῦ νὰ μὴ θωρῶ τὴ ματωμένη εἰκόνα,
 Ἄνταριασμένος, κι ἀπὸ θανάτου ἀνάμνηση κυνηγημένος,
 Ἄς γίνονταν ν' ἀφανιστῶ μέσ' ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν πλάση.
 Γιὰ τ' ἄδικο πού ἔπραξα ὅλα μὲ κατακρίνουν.
 1610 Μέχρι κι ἡ φήμη μου ἢ λαμπρὴ τὸν πόνο μου πληθαίνει.
 Ἄν δὲ μὲ ξέρανε οἱ Ὀνητοί, πιδ εὐκολὰ θὲ νὰ χρυσοβόμουν.
 Μισῶ ὡς καὶ τὸ ἔλεος πού οἱ Θεοὶ μοῦ δεῖξαν·
 Τὴ φονικὴ εὐμένεια φεύγω γιὰ νὰ ὀρηγήσω·
 Μὲ προσευχὲς ἀνώφελες πιδ δὲ θὰ τοὺς κουράσω.
 1615 Μ' ὅποια ὀλέθρια κι ἂν μ' ἐλεήσουν καλοσύνη
 Νὰ ξεπληρώσουν δὲν μποροῦν αὐτὸ πού μοῦ στερεῖσαν.

ΦΛΙΑΡΑ

Ὅχι, Ἐθυσία, πρέπει νὰ λύσω τὴν ἄδικη σιωπὴ μου:
 Ἦρπει στὸ γιό σου ν' ἀποδώσω τὴν ἀθωότητά του.
 Σὲ τίποτα δὲν ἔφταιξε.

ΘΗΣΕΑΣ

Ὡ! ἄμοιρε πατέρα!

- 1620 Κι ἐγὼ τὸν καταδίκασα πιστεύοντας τὰ λόγια τὰ δικά σου!
 Νομίζεις, ἀσπλαχνη, πὼς τώρα συχωριέσαι...

ΦΛΙΑΡΑ

- Εἶναι οἱ στιγμὲς μου ἀκριβές, ἄκου, Ἐθυσία.
 Τὸν ἄσπιλο καὶ σεβαστό σου γιό ἐγὼ εἶμαι κείνη
 Ποῦ βέβηλα κι ἀκόλαστα τόλμησα νὰ κοιτάξω.
 1625 Μοιραία φλόγα ὁ οὐρανὸς μοῦ φύτεψε στὸ στῆθος·
 Ἢ ἀποτρόπαια Οἰνώνη χειρίστηκε ὅλα τ' ἄλλα.
 Φοβήθηκε πὼς ὁ Ἰππόλυτος, μαθαίνοντας τὸ πάθος μου
 Καὶ φρίκη νιώθοντας γι' αὐτό, θὰ τὸ φανέρωνε.
 Πανούργα, καταχράστηκε τὴν ἄκρα ἀδυναμία μου,
 1630 Ἢ ἔδια ἐμπρός σου βιάστηκε νὰ τὸν κατηγορήσει.
 Γι' αὐτὸ καὶ τιμωρήθηκε· γλίτωσε τὴν ὀργή μου,
 Μιὰ καταδικη λαφρὰ στὰ κύματα ζητώντας.
 Τὸ ξίφος θὰ ἔχε κόψει τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου,
 Μὰ πρῶτα ἔπρεπε τὸ γιό σου ν' ἀθωώσω.

- 1635 Μπροστά σου θέλησα, τὴν ἐνοχὴ μου ὁμολογώντας,
 Ἐπὶ ἓνα δρόμο πῶς ἀργὸν νὰ κατεβῶ στὸν Ἄδην.
 Πῆρα, μέσα στὶς φλέβες μου ἕκαμα νὰ κυλήσει,
 Φαρμάκι πού ἡ Μήδεια ἔφερε στὴν Ἄθῆνα.
 Ὡς τὴν καρδιά μου κιόλας τὸ δηλητήριο φτασμένο
- 1640 Μέσα σὲ τούτη τὴν καρδιά τὴν ξέπνοη μιὰ παγωνιά πρωτόγνωρη ἀπλώνει·
 Δὲ βλέπω πιά παρὰ μονάχα μέσ' ἀπὸ ἓνα σύννεφο
 Τὸν ἄντρα καὶ τὸν οὐρανὸ πού ἡ παρουσία μου ἀτιμάζει·
 Κι ὁ Χάρος, ἀπ' τὰ μάτια μου τὸ φῶς ἀδράχοντας,
 Τὸν ἥλιο, πού μολύναν, ἐξαγνίζει.

ΠΑΝΘΗ

- 1645 Ἄρχοντα, ξεψυχᾶ!

ΘΗΣΕΑΣ

- Μιάς πράξης τόσο μαύρης
 Ἡ μνήμη νὰ χαθεῖ ὅς γίνονταν μαζί της!
 Ἄς πάω, ἀλίμονο! μιὰ κι ἔχω βγεῖ ἀπὸ τὴν κλάνη μου πέρα ὡς πέρα,
 Τὸς ὀρήνους μου νὰ σμιξῶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ δύστιχου παιδιοῦ μου.
 Ἄς πάω νὰ φιλήσω τοῦ ἀκριβοῦ μου γιοῦ τ' ἀπομεινάρι,
- 1650 Νὰ ξεπλυθῶ ἀπ' τὴ φρικτὴ κι ἀπαίσια κατάρα.
 Νὰ τοῦ ἀποδώσω τὶς τιμὲς πού ἄξιζε περίσσια·
 Καὶ θέλοντας καλύτερα ἢ ὀργισμένη του σκιά νὰ γαληνέψει,
 Μιάς ἄνομης γενιᾶς παραμερίζοντας τὶς σκευωρίες,
 Ἐπὶ ἐτούτῃ τῇ στιγμῇ αὐτὴν πού ἀγάπαγε τὴν κρᾶζω Ουγατέρα.